AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 7	169 - 196	De Reuzenvogel

AVONTUREN VAN TOM POES

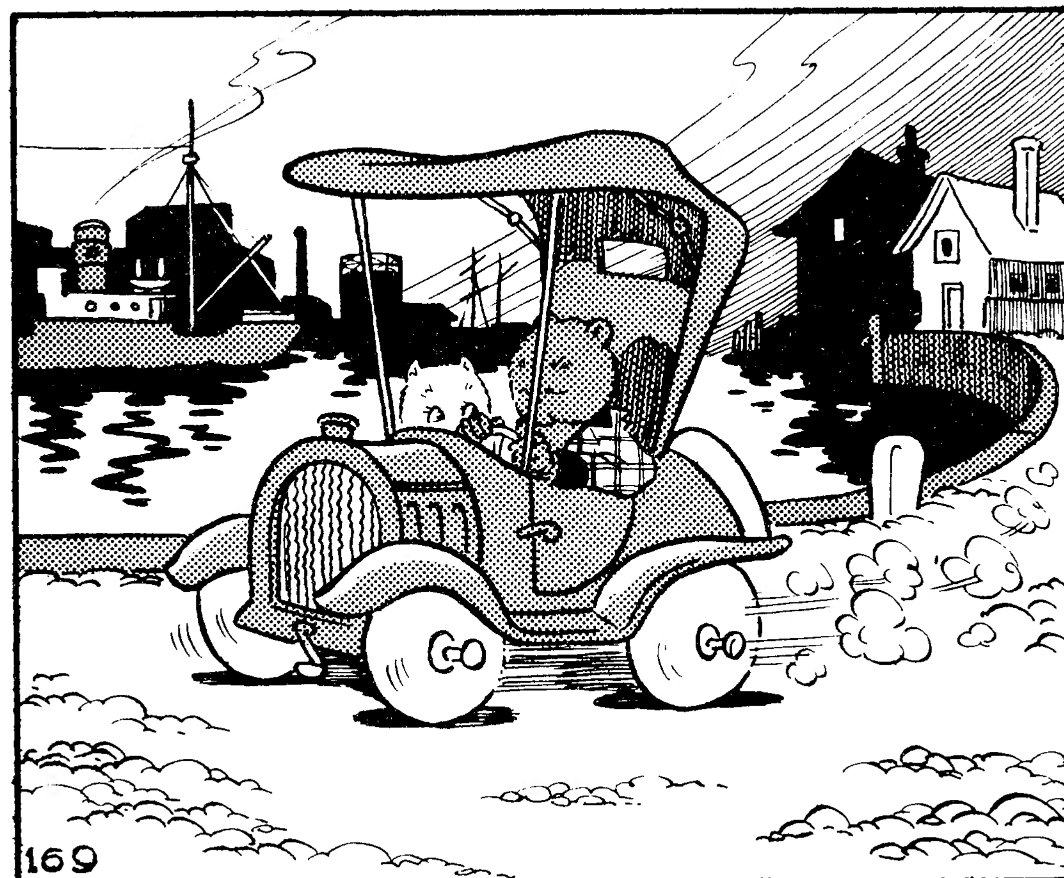
DOOR

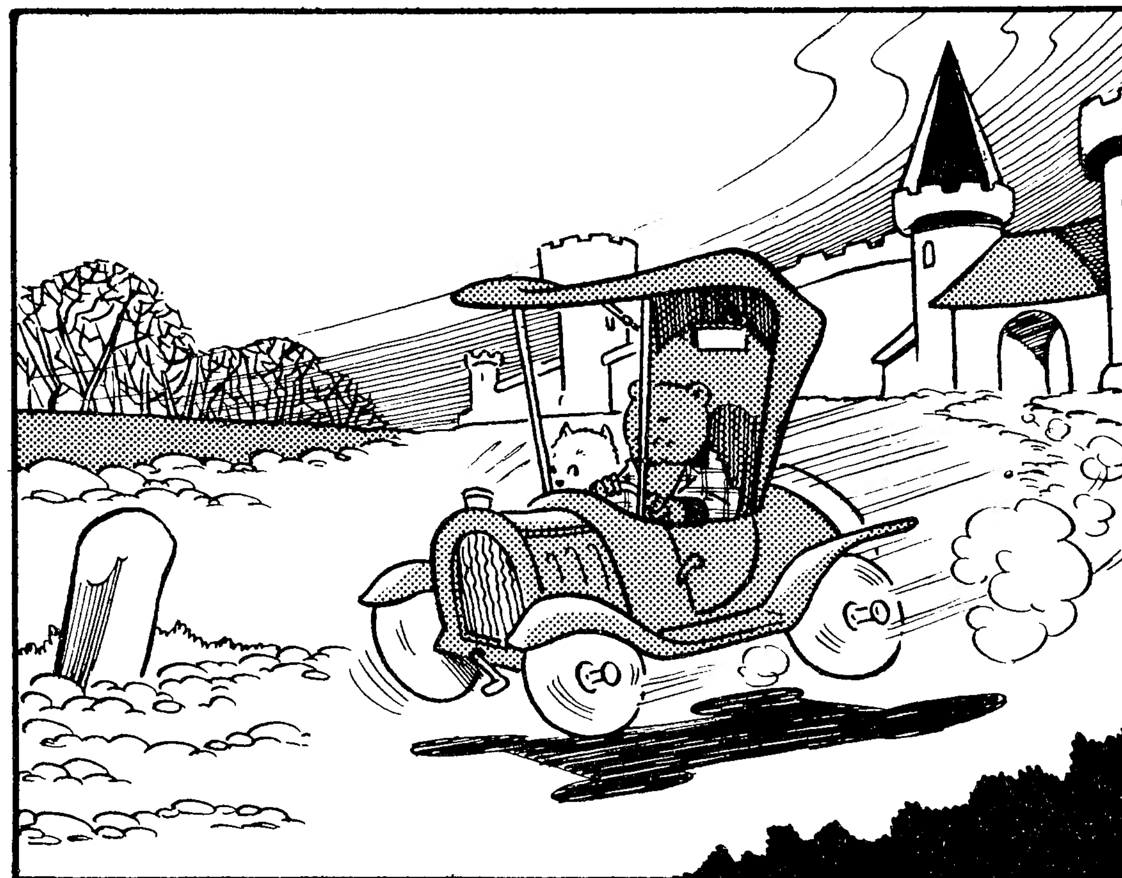
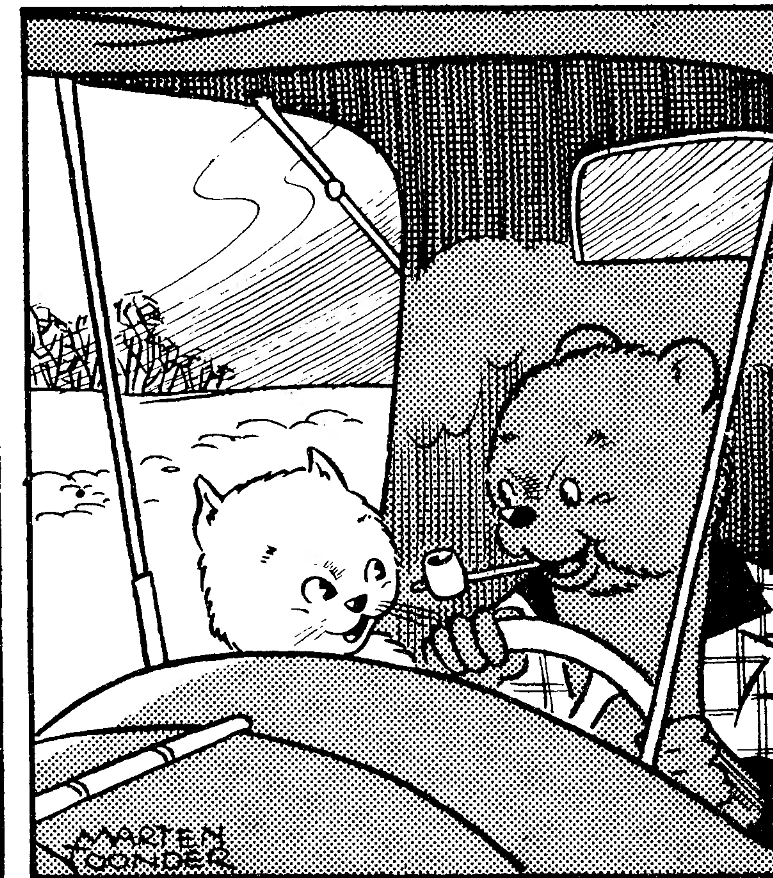
MARTEN TOONDER

MV **7**	169–196	De Reuzenvogel

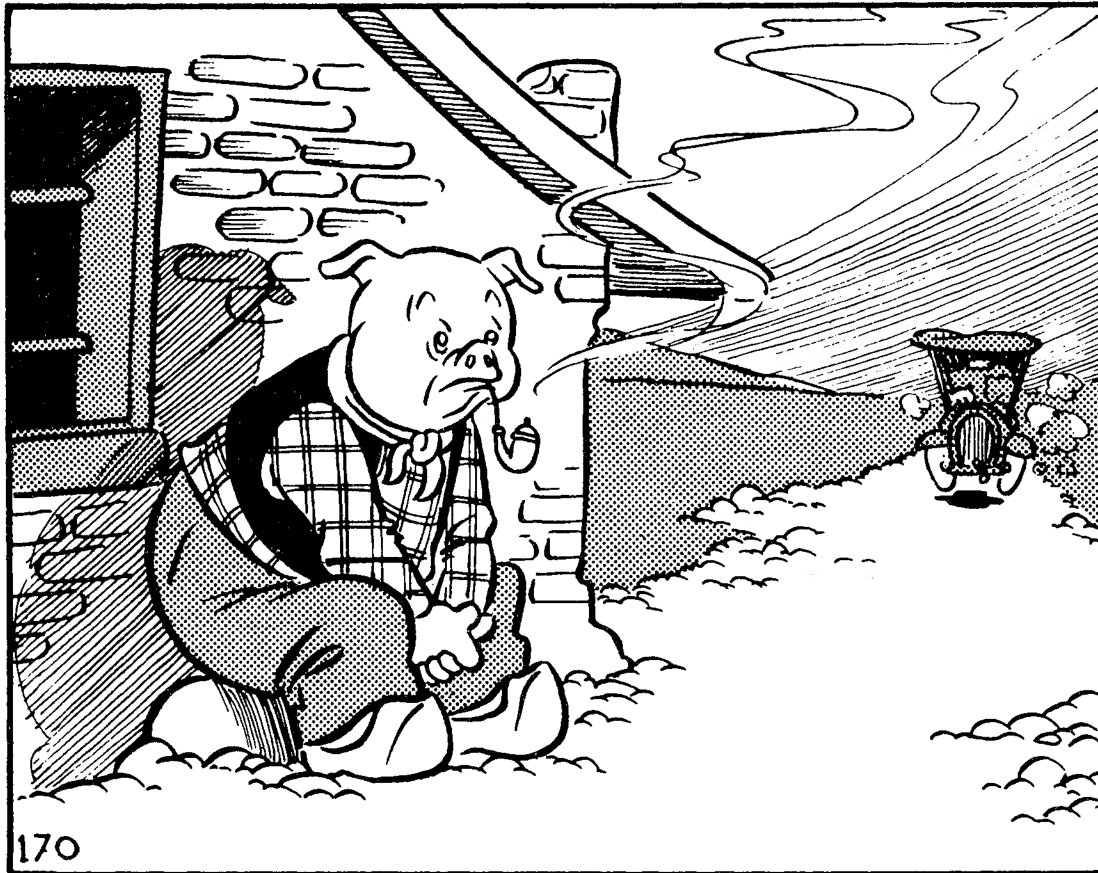
1975 De Bezige Bij Amsterdam

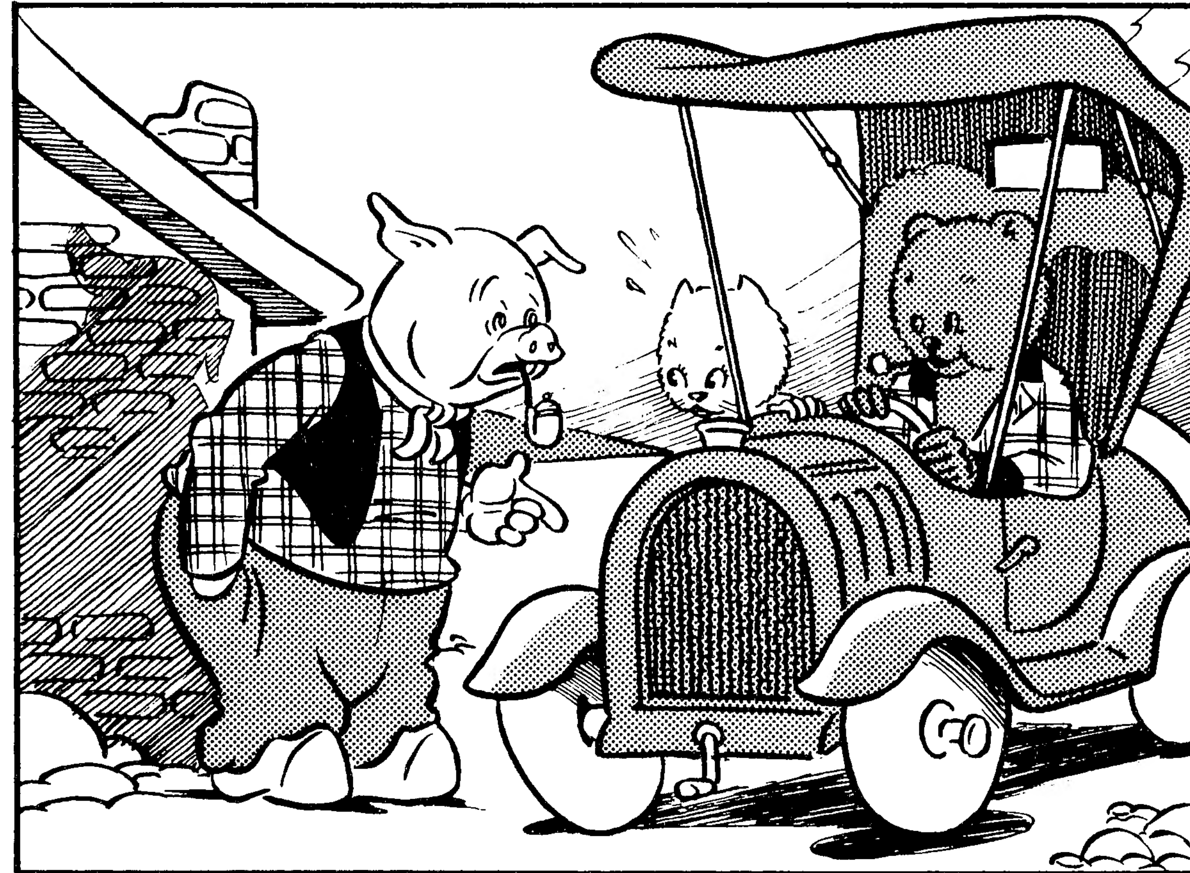
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht.
ISBN 90 234 5166 X
Delen 7 en 22 ISBN 90 234 5172 4

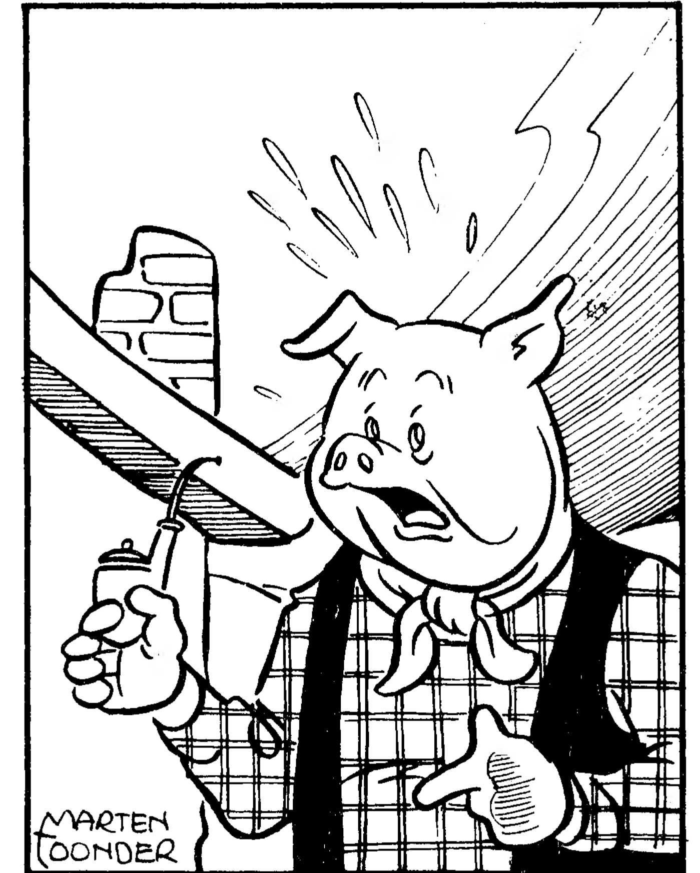

Een paar dagen na het avontuur op het Verdwijneiland kwamen Tom Poes en heer Ollie weer aan wal, en het eerste wat ze deden, was den Ouden Schicht weer op te zoeken. Die had al dien tijd in een garage bij de haven gestaan, en heer Ollie was erg blij, dat hij nog wilde rijden toen hij gas gaf. 'Het komt me anders voor, dat ik de rechterachteras een beetje hoor piepen!' riep hij boven het gerammel uit. 'Het werd tijd, dat ik me weer zelf met den braven Schicht ging bemoeien, Tom Poes! Hij moet noodig een paar weken op een levertraandieet, en het koperdraad in den versnellingsbak mag ook wel eens nagekeken worden! Men kan ook niets aan die garagemannen overlaten! Ze hebben geen hart voor een raswagen!'
'Toch gaan we nog vlug genoeg, heer Ollie!' riep Tom Poes. 'We zijn nu al buiten de stad, en als we zoo door blijven gaan, komen we over een uur al langs mijn huis!'
'Dat moet ook, jonge vriend!' zei heer Ollie ernstig. 'Ik verlang naar mijn Bommelstein, dat kan ik je verzekeren. Al die gevaren en avonturen zijn goed en wel, en die weet ik als een man te doorstaan, maar op zijn tijd houd ik van rust en gezelligheid. Ik weet niet, hoe het met jou is, maar ik heb nu voorloopig genoeg avontuur gehad.'
'Ja,' zei Tom Poes, 'het was erg genoeg op dat eiland, maar zoolang die professor Sickbock niet gevangen is, zullen we toch geen rust hebben, vrees ik. En Hocus Pas is er ook nog! Die zal ook nog wel wraakplannen hebben!'

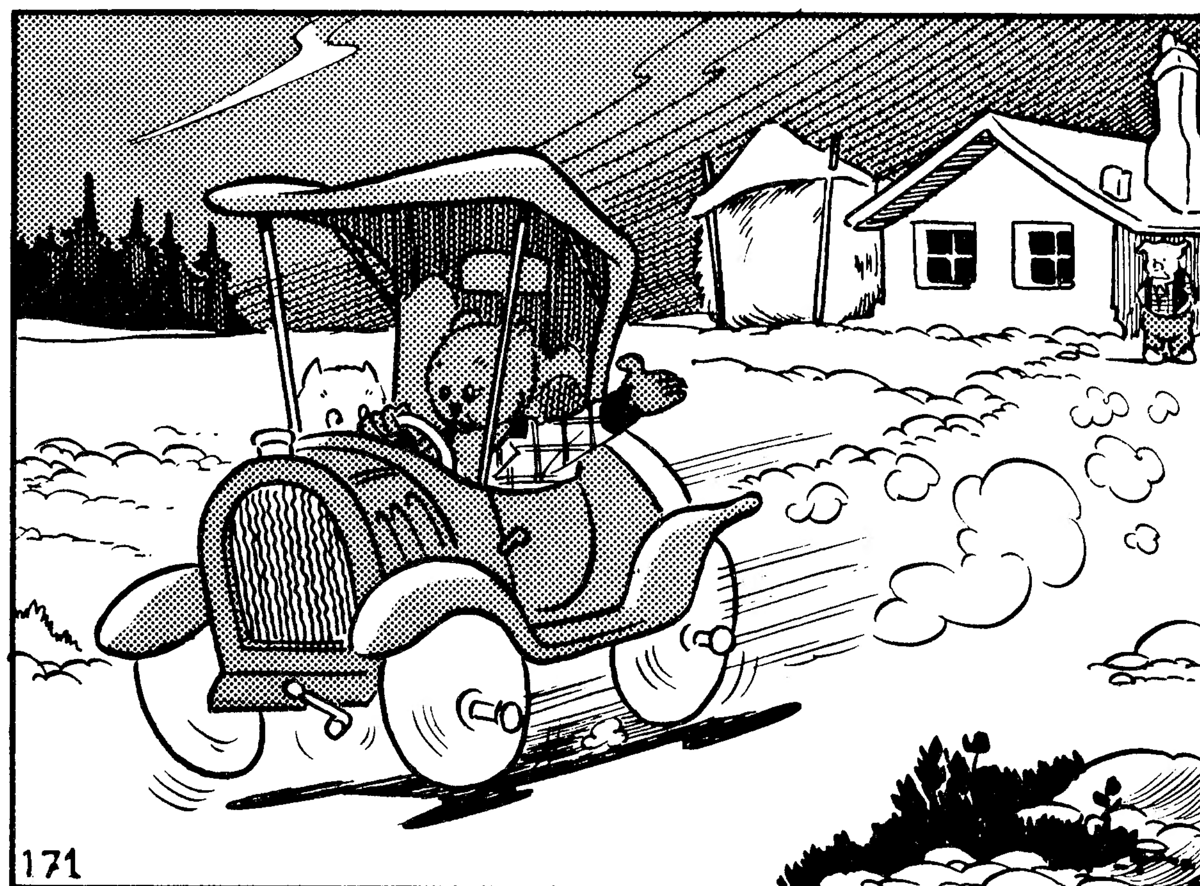

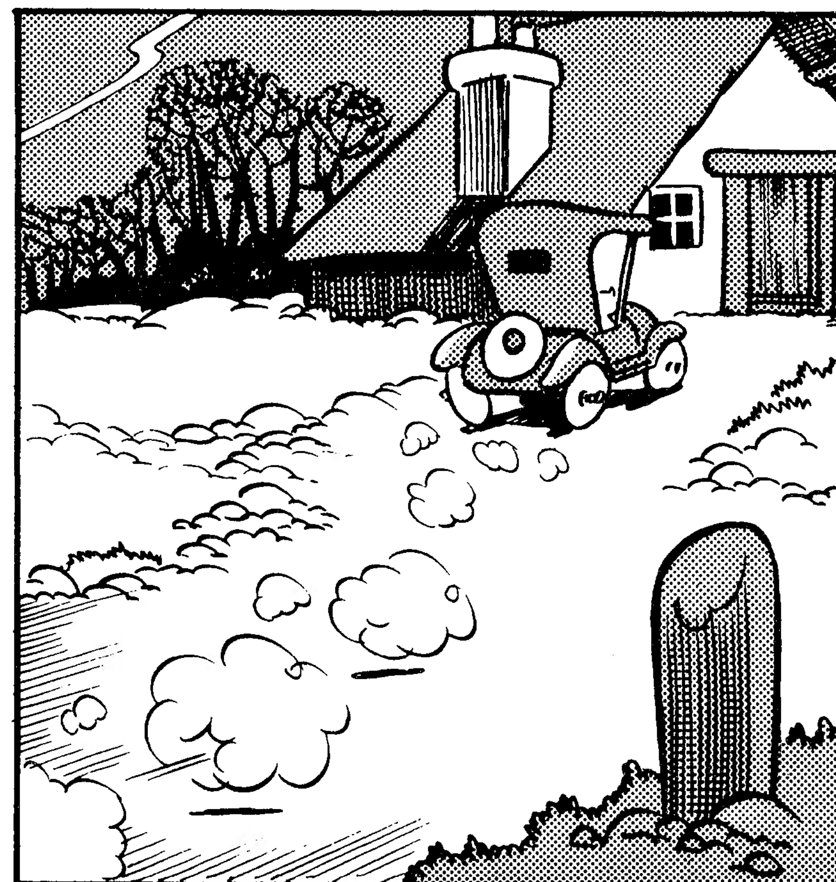
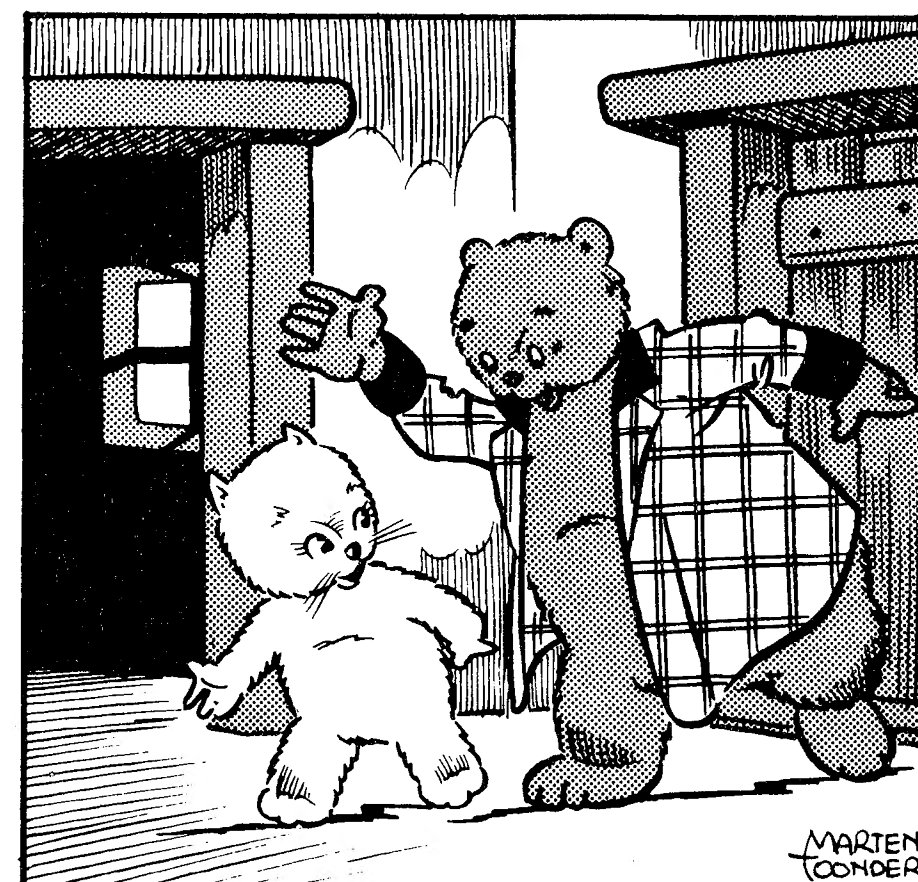

De Oude Schicht naderde een heel klein boerderijtje, dat aan den kant van den weg lag en heer Bommel minderde vaart. ‘Wat zit die boer daar somber te kijken, Tom Poes,’ zei hij. ‘Misschien heeft die man wel buikpijn! En aangezien ik pepermunt bij me heb, kan ik hem misschien helpen.’ Schicht stond piepend en knarsend stil en heer Bommel boog zich een beetje voorover. ‘Wat scheelt er aan, brave vriend?’ vroeg hij vriendelijk. ‘Kan ik je misschien helpen met een aspirientje of een pepermuntje? Mijn tante zei altijd...’

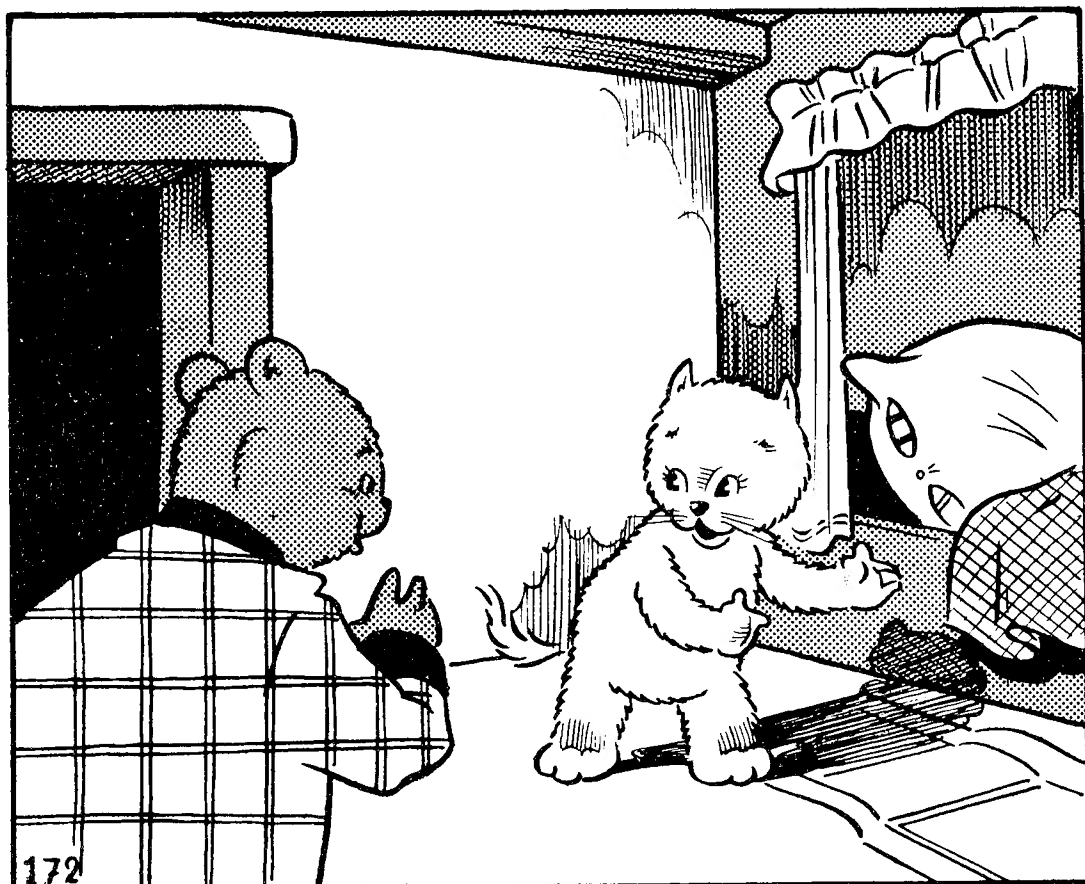
‘Ach wat!’ bromde de boer. ‘Ik lust geen muntjes. Ik ben niet ziek, meneer! Maar zorgen heb ik wel, zware zorgen! En die zou u ook hebben als er iederen avond of nacht een monster kwam, dat uw oogst uit de schuur haalde! Als dat zoo doorgaat, ben ik over een paar weken geruïneerd!’ ‘Wat zegt u daar?’ vroeg Tom Poes. ‘Een monster? Waar komt dat vandaan? Hoe ziet dat er uit?’ ‘'k Weet niet,’ zei de boer. ‘Het kan vliegen en het maakt rare krassende geluiden, maar waar het mijn graan heen brengt, weet ik niet. Het ziet er slecht uit voor ons boeren, meneer! Het wordt tijd, dat er iets aan gedaan wordt! Buurman is al verhuisd naar een andere streek en als er niet gauw iets gebeurt, vertrek ik ook!’

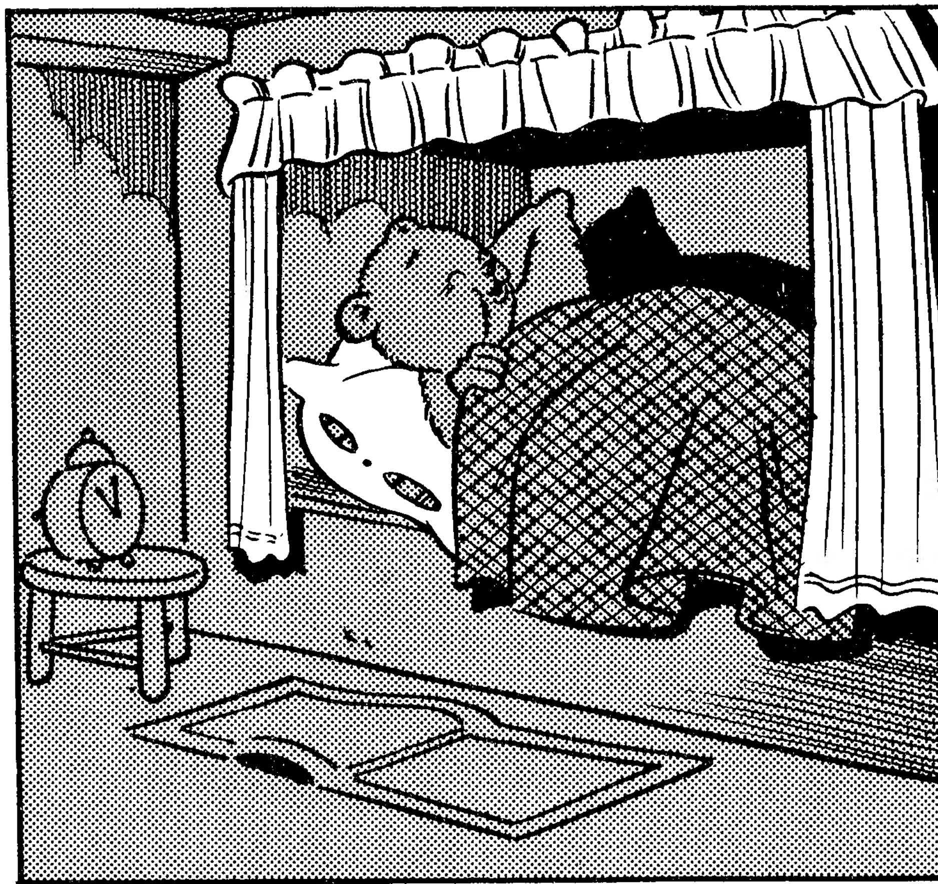

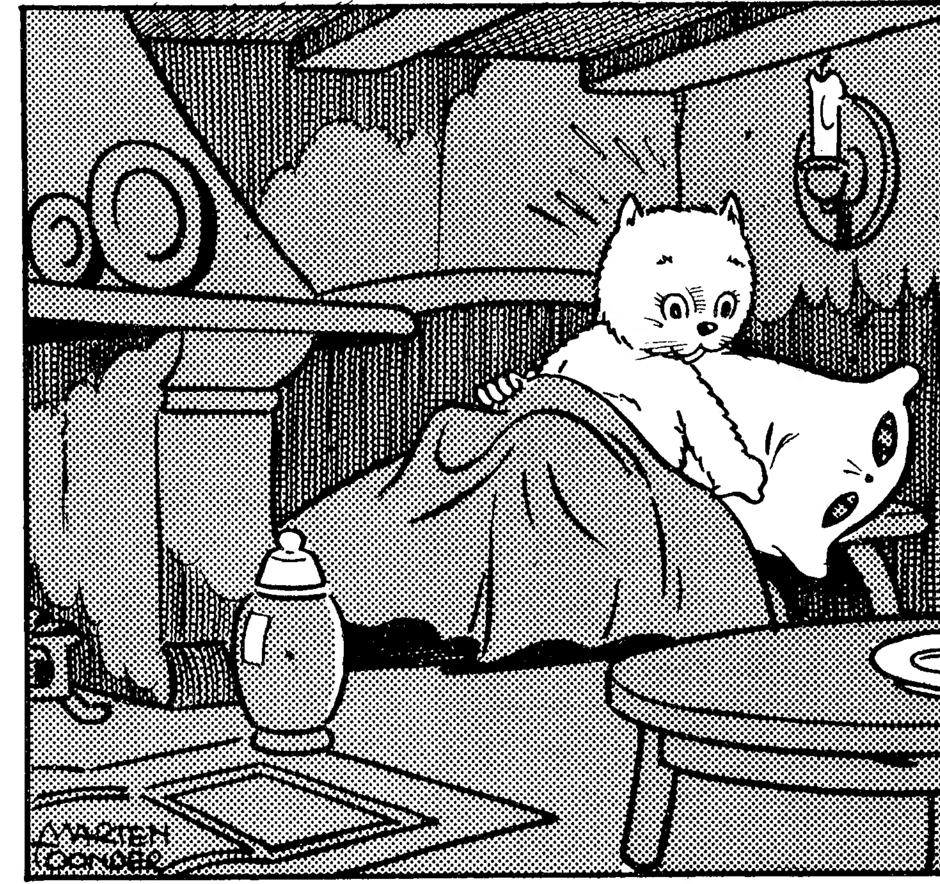

'Drommels!' mompelde heer Bommel, toen Schicht weer verder reed. 'Een monster, dat den oogst bij de boeren steelt! Dat is niet best, Tom Poes! Dat beteekent, dat onze rust niet van langen duur zal zijn. Ik weet niet, wat jij doet, jonge vriend, maar wanneer je soms van plan bent, om dat beest te gaan vangen, ben ik je man! Rustig thuis zitten en pijpjes rooken en op sloffen loopen kan ik altijd nog doen wanneer ik oud ben. Nee, dat is toch eigenlijk niets voor een Ollie B. Bommel! Zeg nu zelf, jonge vriend!' 'Hm,' zei Tom Poes, 'we zullen zien, heer Bommel. Maar lijkt het u ook niet het beste, wanneer we vannacht bij mij thuis gaan slapen? Het is al laat en ik heb zoo'n idee, dat er weer avonturen komen, of we ze zoeken of niet. We zullen onze krachten noodig hebben.'

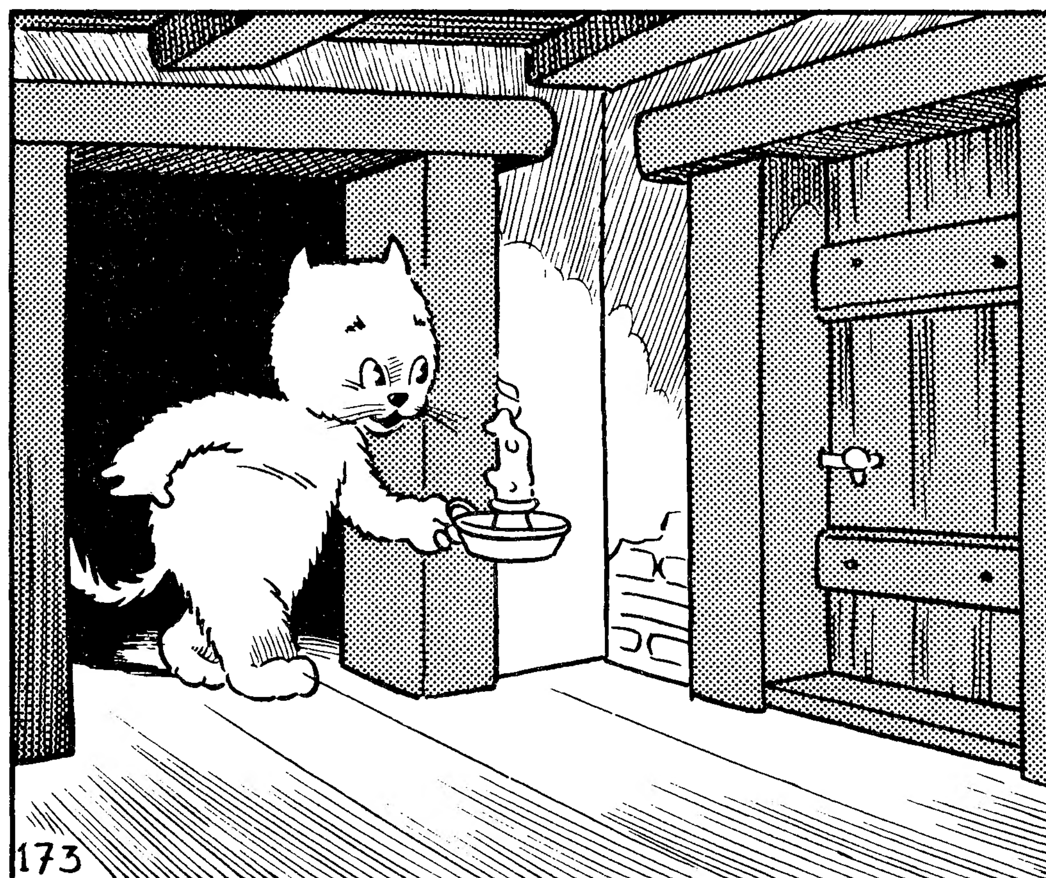
'Goed,' zei heer Bommel. 'Om jou een pleizier te doen, Tom Poes. Een Ollie B. Bommel kan zonder slaap als het moet. Slaap beteekent niets voor hem. Altijd paraat! is de wapenspreuk van de Bommels. Maar voor jou is dat natuurlijk iets anders!' Heer Bommel remde voor het huisje van Tom Poes en stapte uit. 'Ik hoop, dat dat monster mijn goeden Schicht niet meeneemt,' vervolgde hij, terwijl hij naar binnen liep. 'Dat zou een ramp zijn, Tom Poes!' 'Dat denk ik niet,' zei Tom Poes. 'Dat beest schijnt meer van eetbare waar te houden. Kom mee, heer Bommel, dan zal ik u de slaapkamer wijzen.'

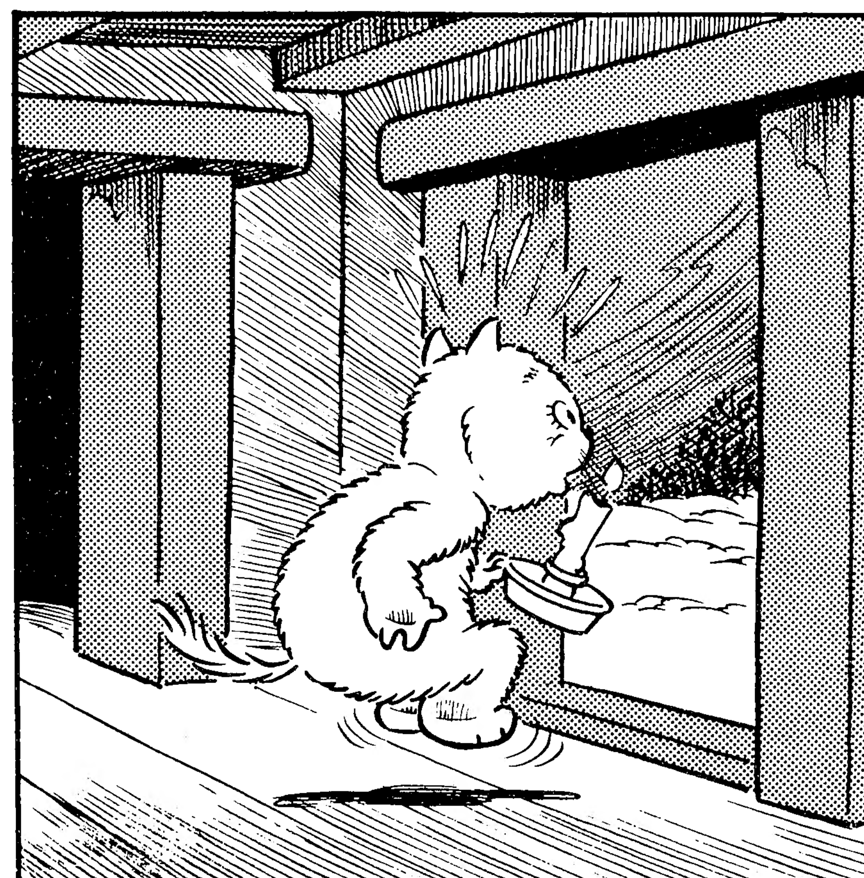
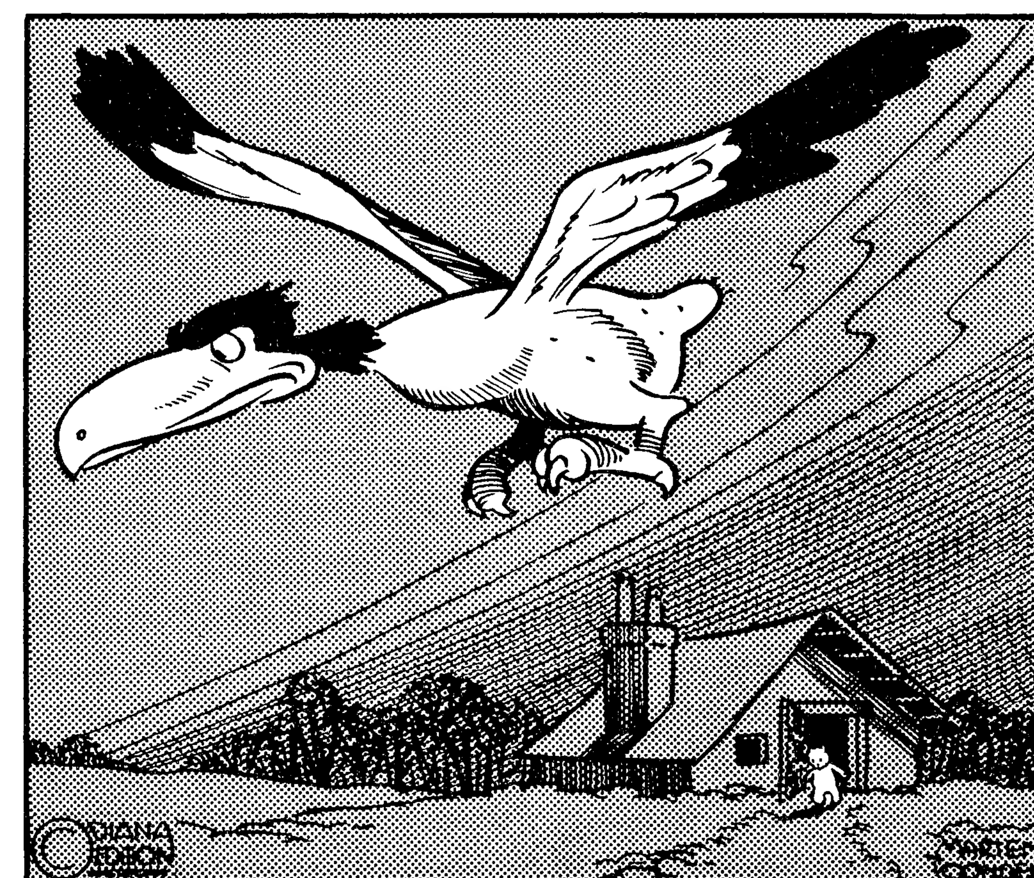

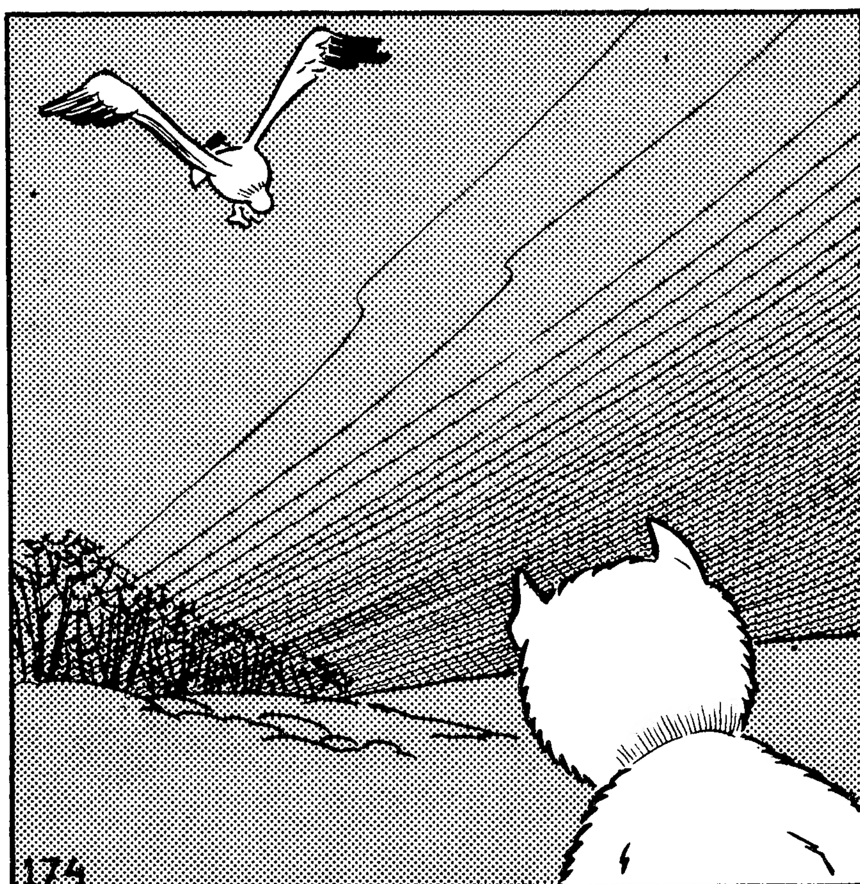

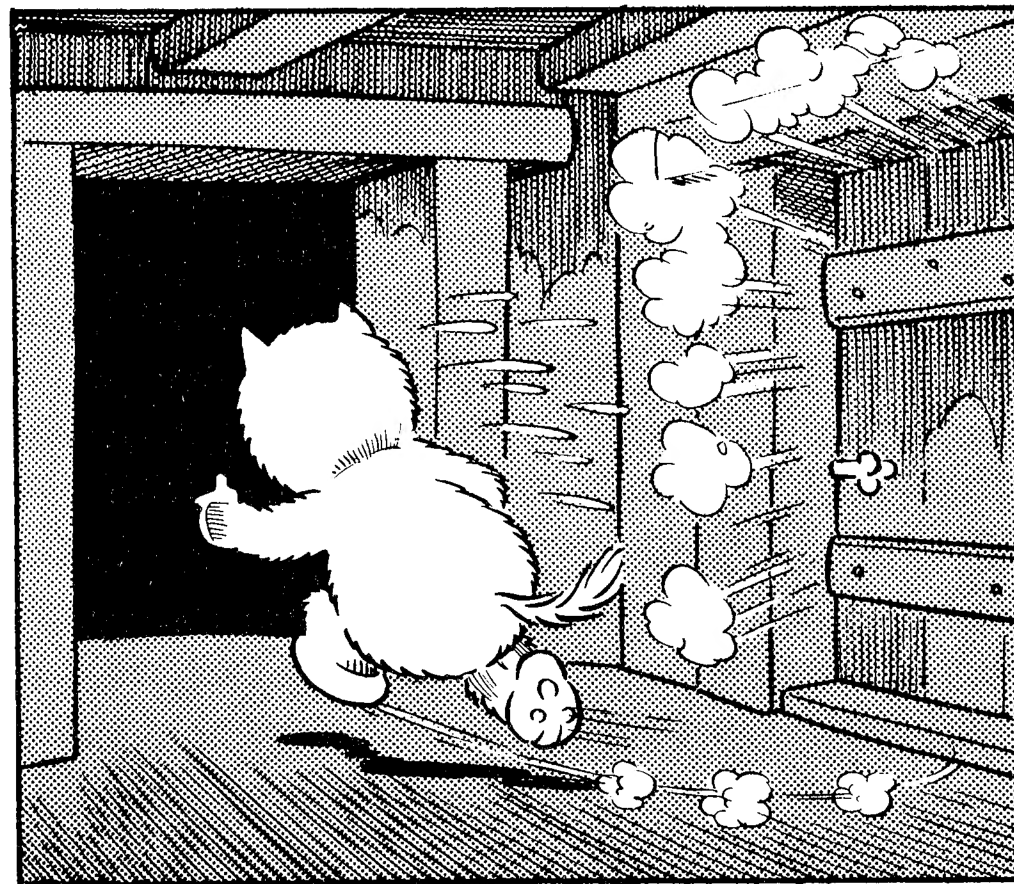
'Kijk,' zei Tom Poes, 'gaat u maar in mijn bed slapen, heer Bommel, dan neem ik een kussen en een deken en ga op de bank in mijn kamer liggen; dat heb ik al vaker gedaan.'
'Goed, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Dat is erg vriendelijk van je. Niet, dat ik iets om slapen geef, maar wanneer ik lig, lig ik graag gemakkelijk. Komaan, welterusten! Ga maar lekker slapen, dan let ik wel een beetje op of er niets gebeurt. Mijn sluimer is zeer licht!' Vijf minuten later bewees een luid gesnurk, dat heer Ollie was gaan sluimeren, maar Tom Poes kon niet zoo gemakkelijk in slaap komen. Hij moest te veel over alles nadenken en hij draaide zich van zijn eenen kant op den anderen. Toen het een uur of twaalf geworden was, ging hij ineens met een ruk overeind zitten. Ik hoor iets! dacht hij. Een raar, krassend geluid! Daar moet ik meer van weten!

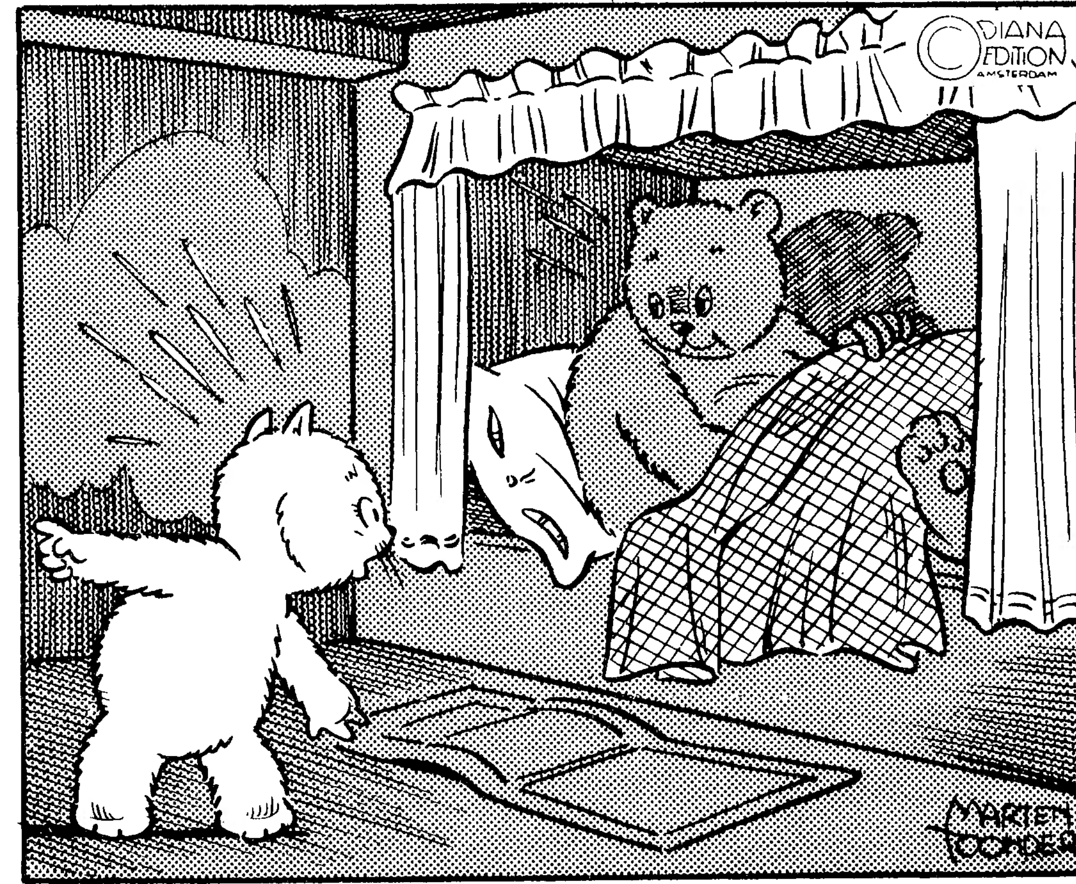

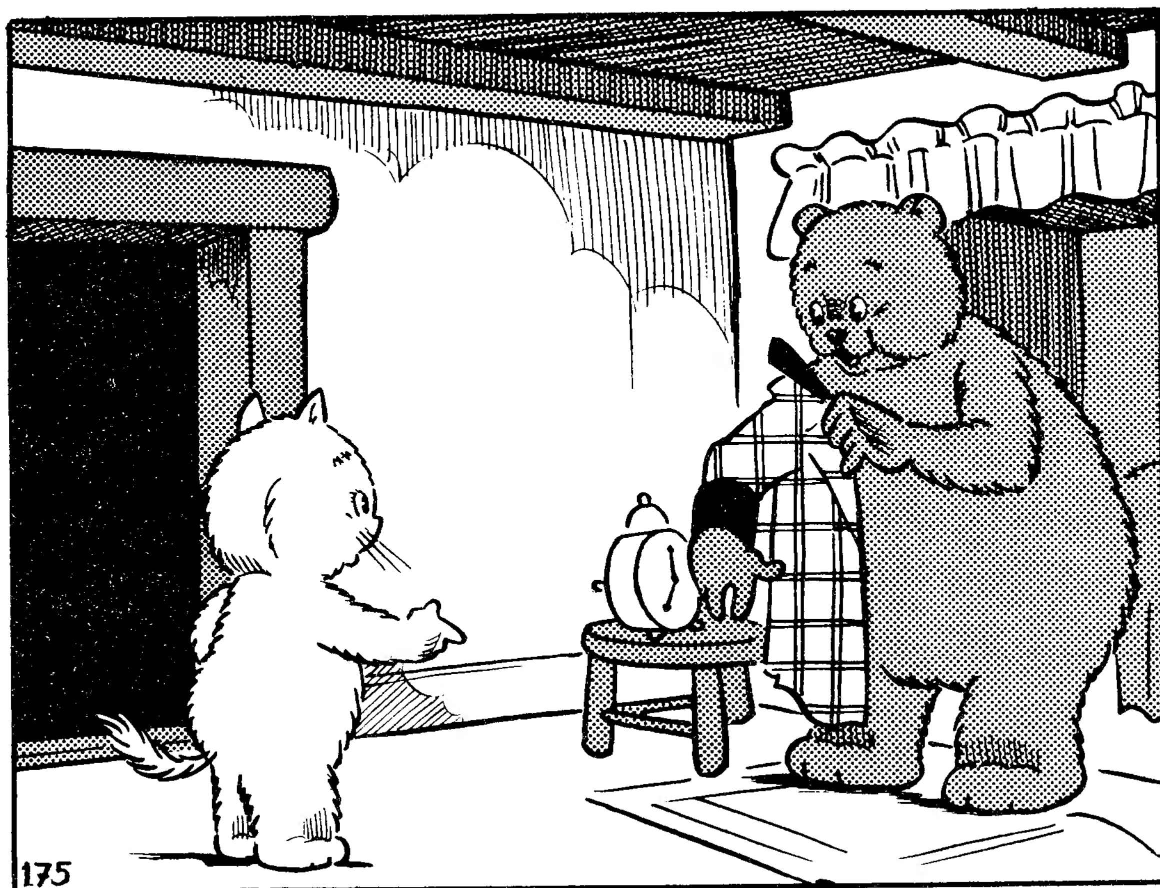
Het was 'n erg vreemd geluid, dat Tom Poes hoorde; een raar, klappend, krassend lawaai, dat langzaam naderbij kwam en steeds harder werd.
'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'zou dat het zijn waar die boer het over had? Wel, als dat 't monster is, wil ik het wel eens van dichterbij bekijken. Misschien is heer Bommel al naar buiten gegaan, want die slaapt toch nooit, zei hij.' Tom Poes stak een kaars aan en liep naar de buitendeur. Heel langzaam en voorzichtig deed hij die open en keek om zich heen. Maar op den grond was niets te zien; geen monster en geen heer Bommel. Intusschen was het lawaai steeds harder geworden.
'Dat is vreemd,' dacht Tom Poes. 'Het monster moet nu toch vlak bij zijn... Maar wacht eens, die boer zei, dat het vliegen kon, ik zoek verkeerd!'
En ja, toen Tom Poes naar boven keek, zag hij niet ver van zich vandaan in de lucht een groot dier vliegen, een vogel was het, met een leelijk kaal lichaam, een paar enorme vleugels en klauwen en 'n heel grooten snavel.
'Dat is dus het monster,' dacht Tom Poes. 'Nu, ik zou het niet graag van dichtbij ontmoeten. Ik kan mij voorstellen, dat die boeren er bang voor zijn. Het zal een heele dobber worden om dat dier onschadelijk te maken en ik ben in ieder geval blij, dat het me nu niet gezien heeft. Daar moet ik een heel goeie list voor bedenken.'
De reuzenvogel vloog intusschen voorbij met klappende vleugelslagen en zoo nu en dan kraste hij luid met zijn snavel.

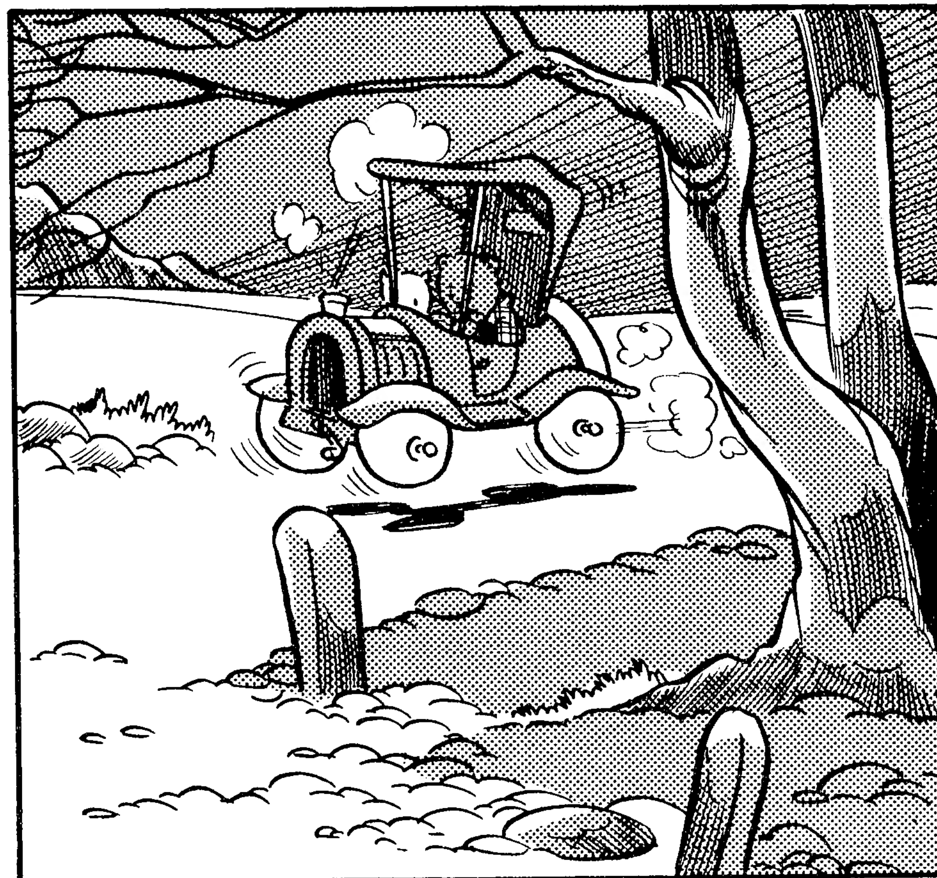
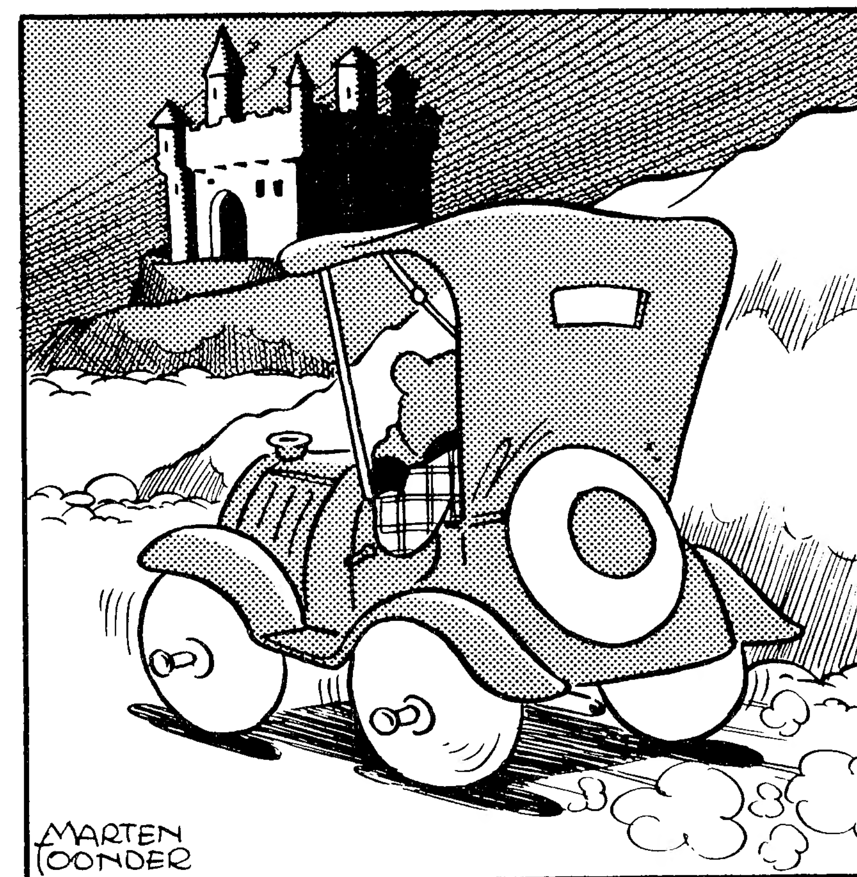

Het was een lichte nacht en Tom Poes kon den reuzenvogel nog een heelen tijd volgen; maar ten slotte verdween het dier toch achter het bosch.
'Waar zou heer Bommel toch zijn?' dacht Tom Poes. 'Ik hoop, dat hij er niet alleen op af is gegaan. Wie weet, wat hij weer uit heeft gehaald, nee, met heer Bommel ben je nooit zeker van wat er kan gebeuren...'
Tom Poes sloeg de buitendeur dicht en rende naar de slaapkamer, maar tot zijn geruststelling hoorde hij op de gang al een zacht ronkend geluid, dat bewees, dat heer Bommel nog steeds in zijn bed lag.
'Heer Bommel!' riep Tom Poes, terwijl hij binnenstormde, 'heer Bommel! Word eens wakker! Ik heb het monster gezien!'
'Grrr... pfffff... Wa... wat?' bromde heer Bommel, terwijl hij zich langzaam oprichtte en Tom Poes wazig en slaperig aankeek. 'Hoor eens, jonge vriend,' vervolgde hij klaaglijk, 'het is geen manier om lieden van mijn stand en leeftijd in het holst van den nacht uit hun bed te rukken... nee, zeg nu zelf, Tom Poes, dat is heel onaardig. Morgenochtend mag je me vertellen, waarover je gedroomd hebt, maar nu wil ik slapen... eh... in ieder geval nadenken, ja, diep en rustig nadenken. Je hebt me erg gestoord, Tom Poes. Ga nu maar weer slapen, dan houd ik wel weer een oogje in het zeil.'

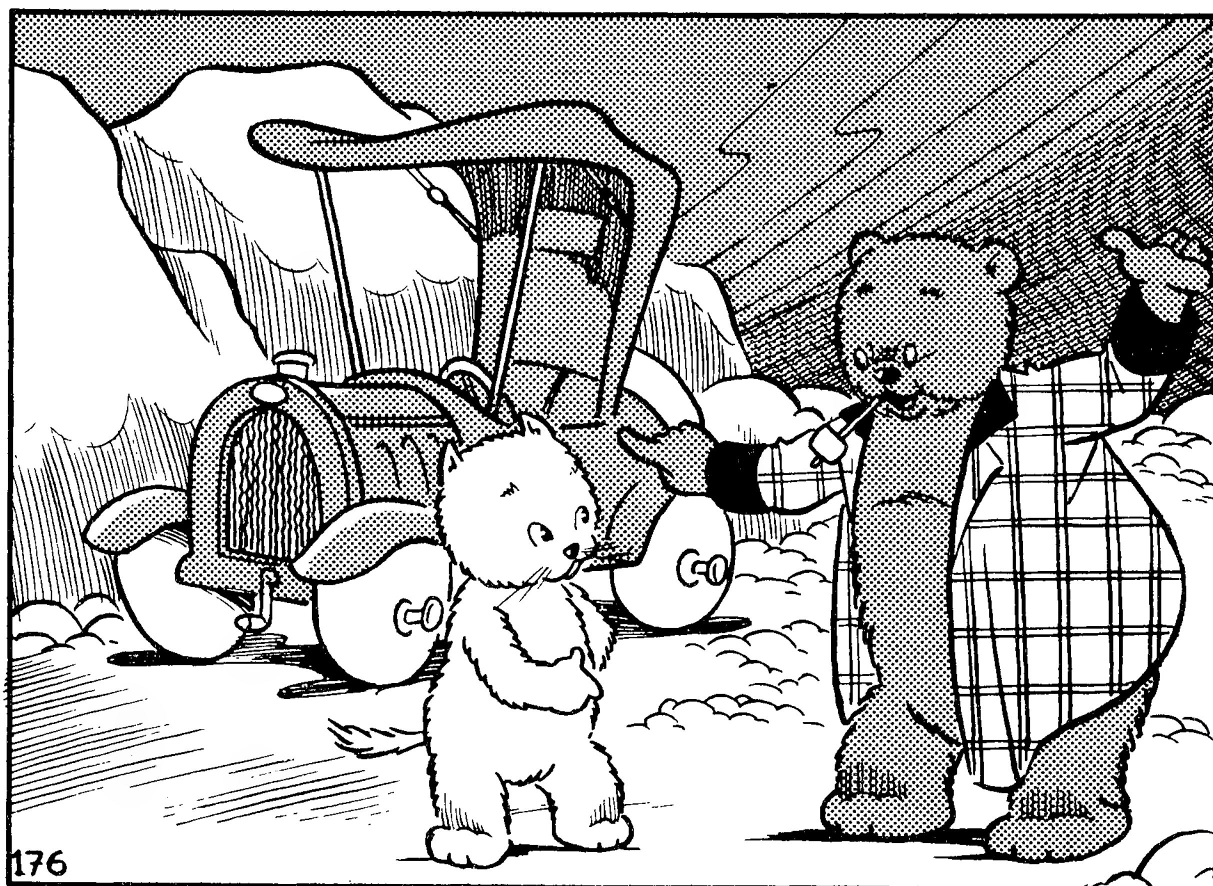
Tom Poes ging natuurlijk niet weer slapen. Hij trok zich niets van heer Bommel's gemopper aan en hij rustte niet, voordat Ollie het heele verhaal van den reuzenvogel had gehoord. Je begrijpt, dat heer Bommel toen klaar wakker werd en met één sprong naast zijn bed stond.

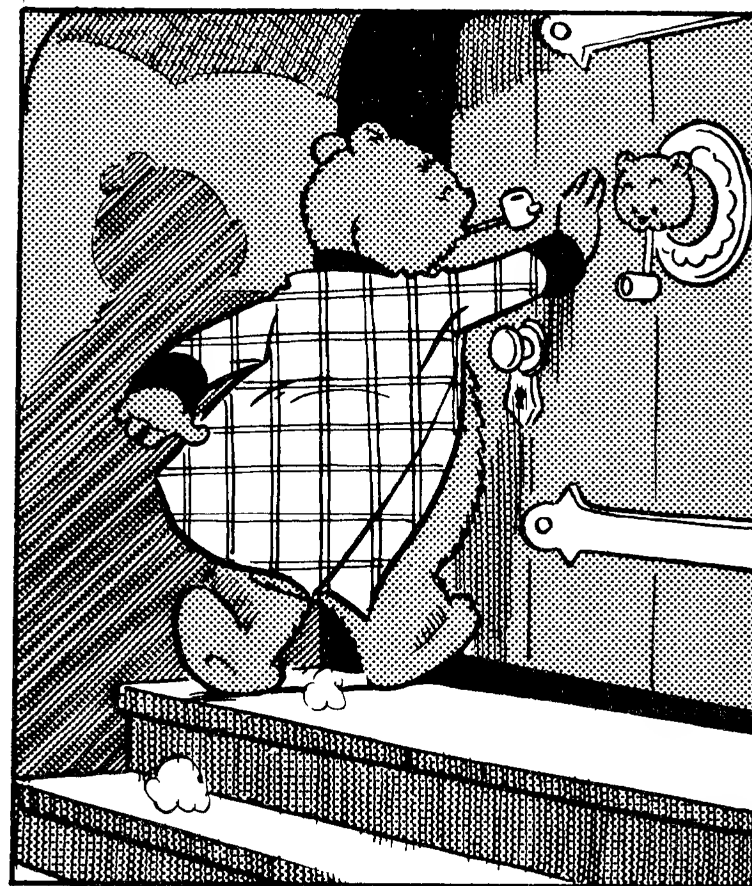
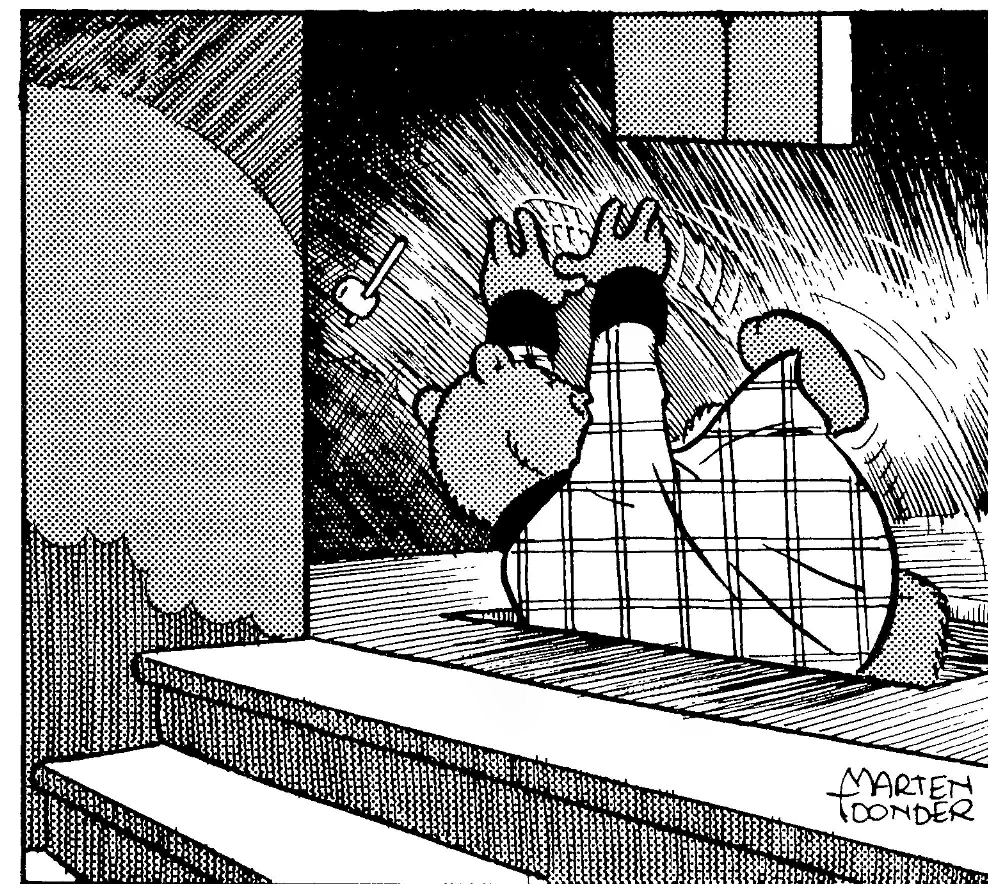
'Dat had je direct moeten zeggen, jonge vriend,' bromde hij. 'Hoe kan ik nu weten, dat zoo'n monster als een dief in den nacht door de wolken sluipt! Zeg nu zelf, Tom Poes, als men diep ligt na te denken, hoort men zooiets niet...'

'Hm, nee, misschien niet,' zei Tom Poes, 'maar er is nog iets anders, heer Ollie! Dat beest verdween in de richting van slot Bommelstein en als ik er goed over nadenk, zou het best kunnen zijn, dat er op uw kasteel vreemde dingen gebeurd zijn, terwijl we weg waren. Een onbewoond kasteel, dat zoo eenzaam tusschen de bergen ligt, is altijd een gevaarlijk ding. Laten we er gauw naar toe gaan, heer Ollie! We hebben in ieder geval kans, dat we onderweg een spoor van den vogel vinden!'

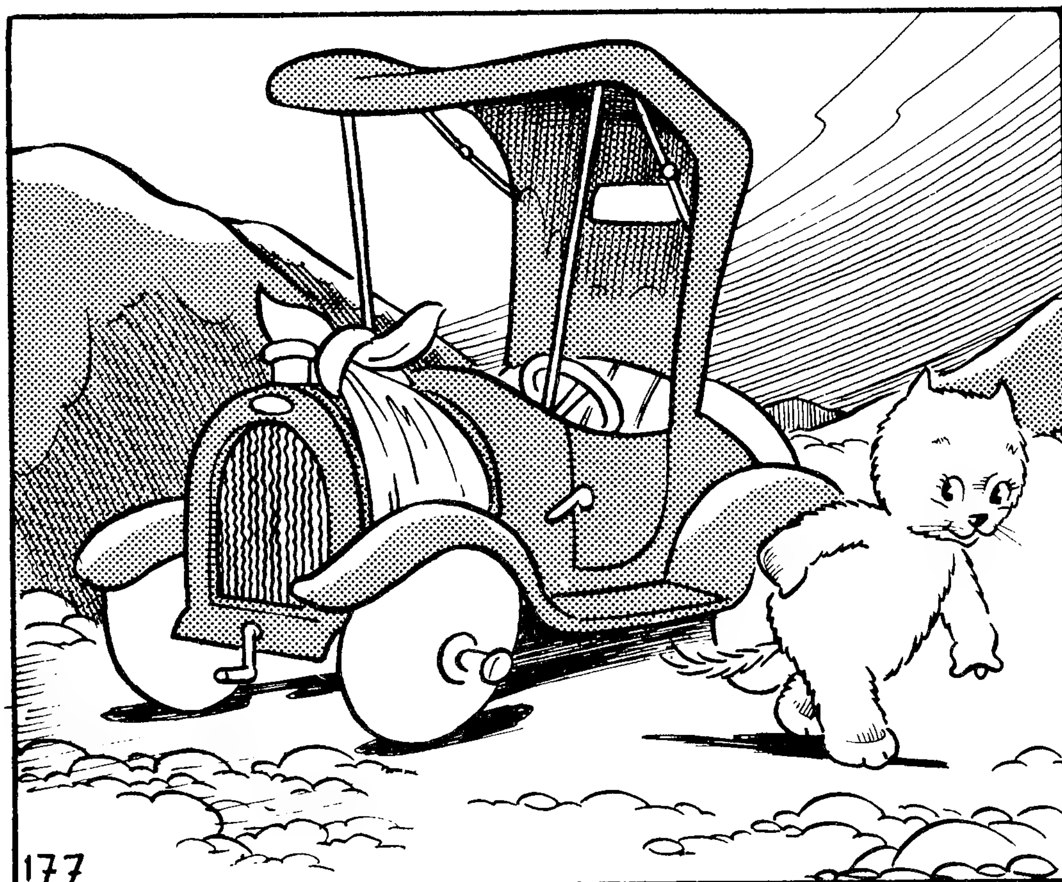
Even later beklom de Oude Schicht krakend en piepend de heuvels en het duurde niet lang voordat ze slot Bommelstein in het gezicht kregen.

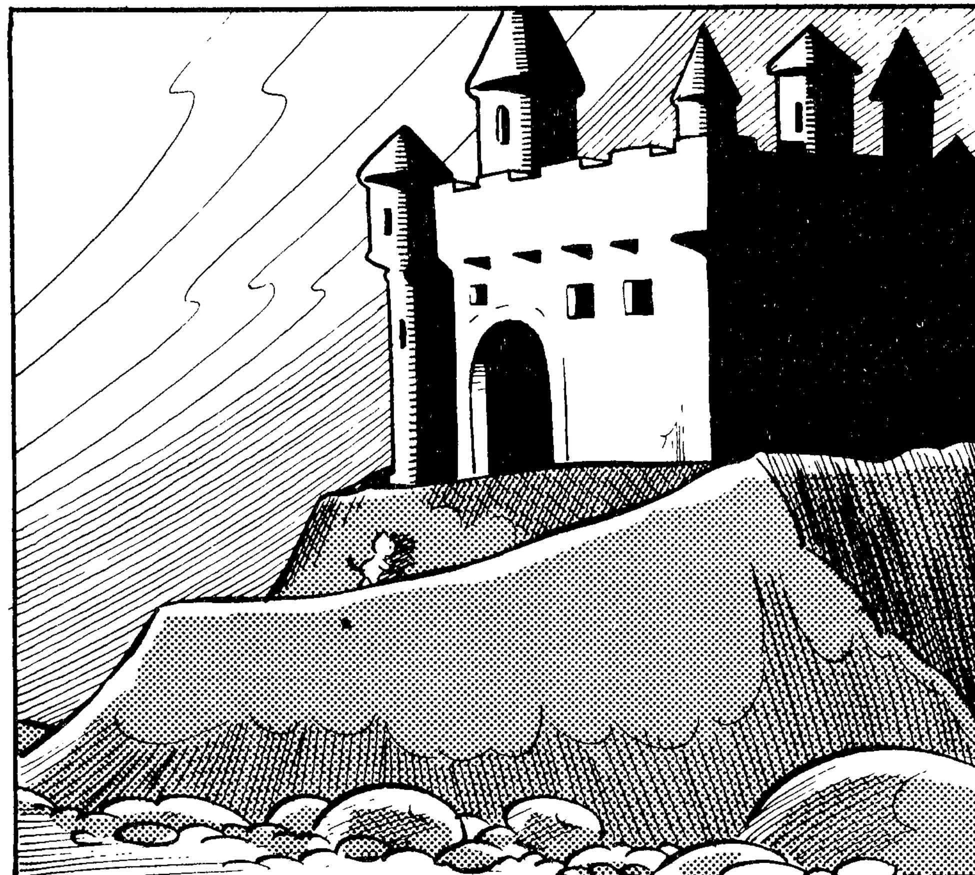
'Als je vermoeden waar is, jonge vriend,' zei heer Bommel op somberen toon, 'dan dreigt er wat, dan zwaait er wat! Een Bommel laat zich niet ongestraft zijn huis ontrooven, wie dat nu ook probeert!'

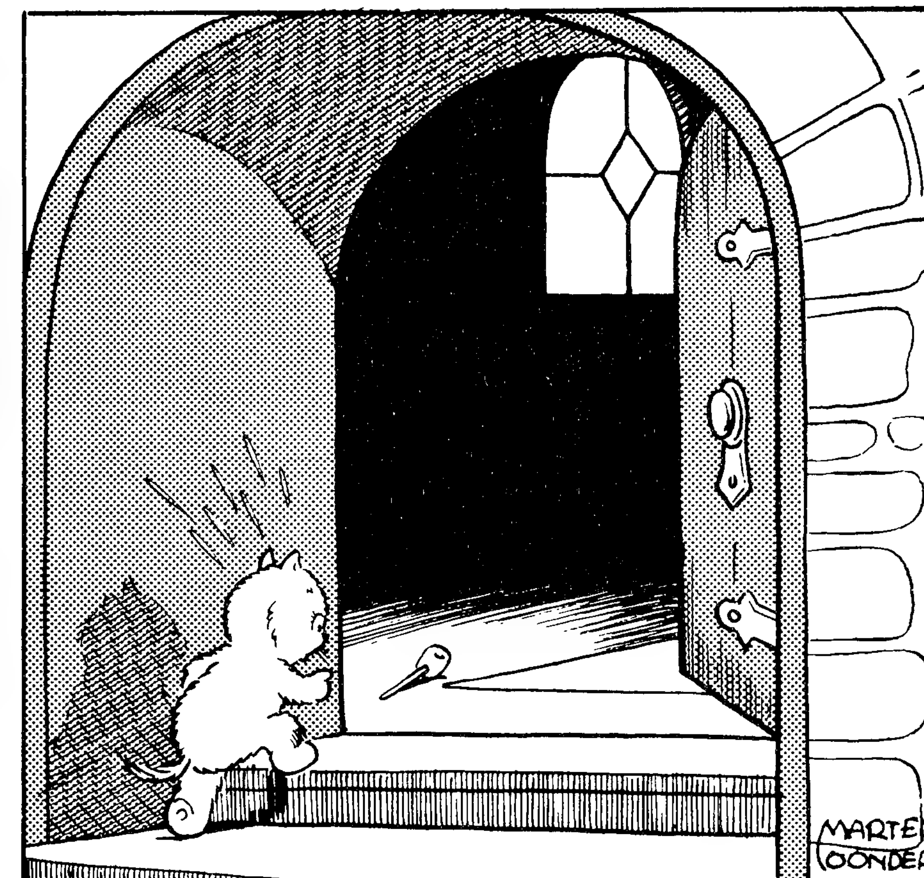

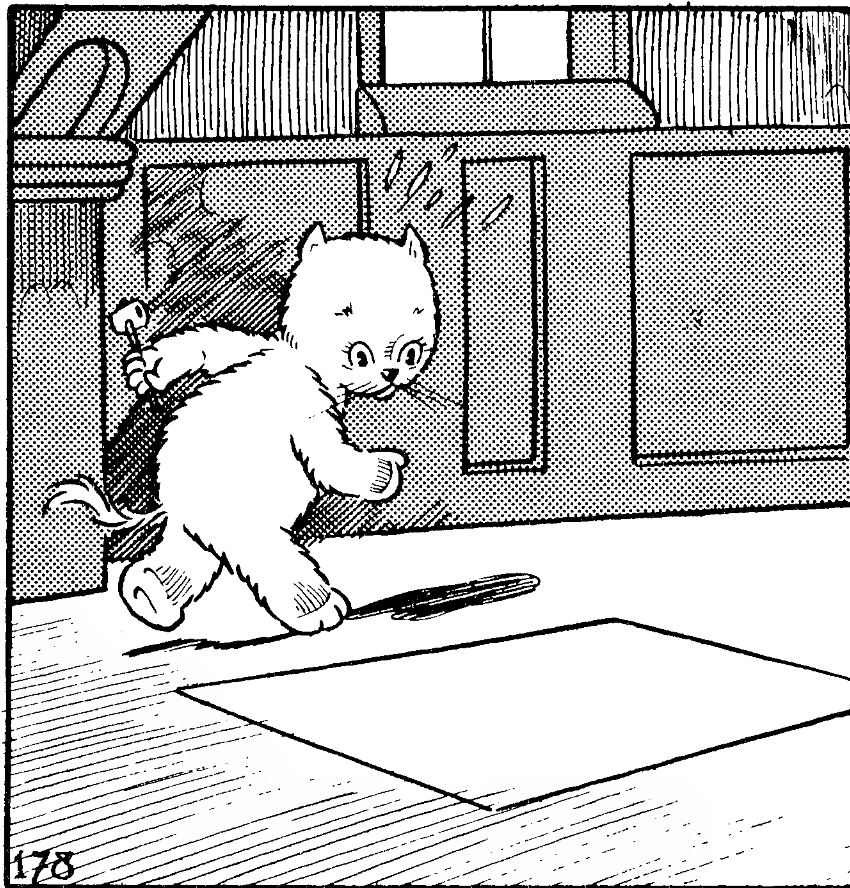
Heer Ollie bracht de Oude Schicht voor slot Bommelstein tot stilstand en stapte uit.
'Luister eens, jonge vriend,' zei hij, 'wanneer jij nu de brave Schicht verzorgt, ga ik vast naar huis om den boel een beetje gezellig te maken. Ik heb allen bediendes vacantie gegeven, zoodat het wel een beetje stoffig zal zijn, maar daar moet je niet naar kijken.'
'Wat moet ik dan met Schicht doen?' vroeg Tom Poes.
'Wel,' zei heer Bommel, 'onder de bank ligt een lekkere warme doek, dien moet je voorzichtig om hem heen doen, want anders slaat de koude wind zoo op z'n motor en daar kan hij niet tegen.' Tom Poes begon dus onder de bank te zoeken en heer Ollie beklom het rotspad en steeg de stoep op. 'Het ziet er allemaal rustig uit,' zei hij tegen zichzelf. 'Nergens onraad. Die Tom Poes zei maar wat! Waarom zouden er nu juist monsters of andere ongure elementen in mijn kasteel zijn gaan wonen? Allemaal onzin! Een Ollie B. Bommel blijft nuchter! Oho!' Zoo mompelend duwde heer Ollie de zware buitendeur open en stapte glimlachend naar binnen. 'Wel, alle sloten!' riep hij toen. 'Hoe komt die deur open? Ik had hem toch op slot gedaan? Er is dus toch...' Wat heer Bommel verder nog wilde zeggen, weet ik niet, want op dat moment zakte een heel stuk van den grond onder zijn voeten weg en verdween hij met een luiden kreet in de diepte...

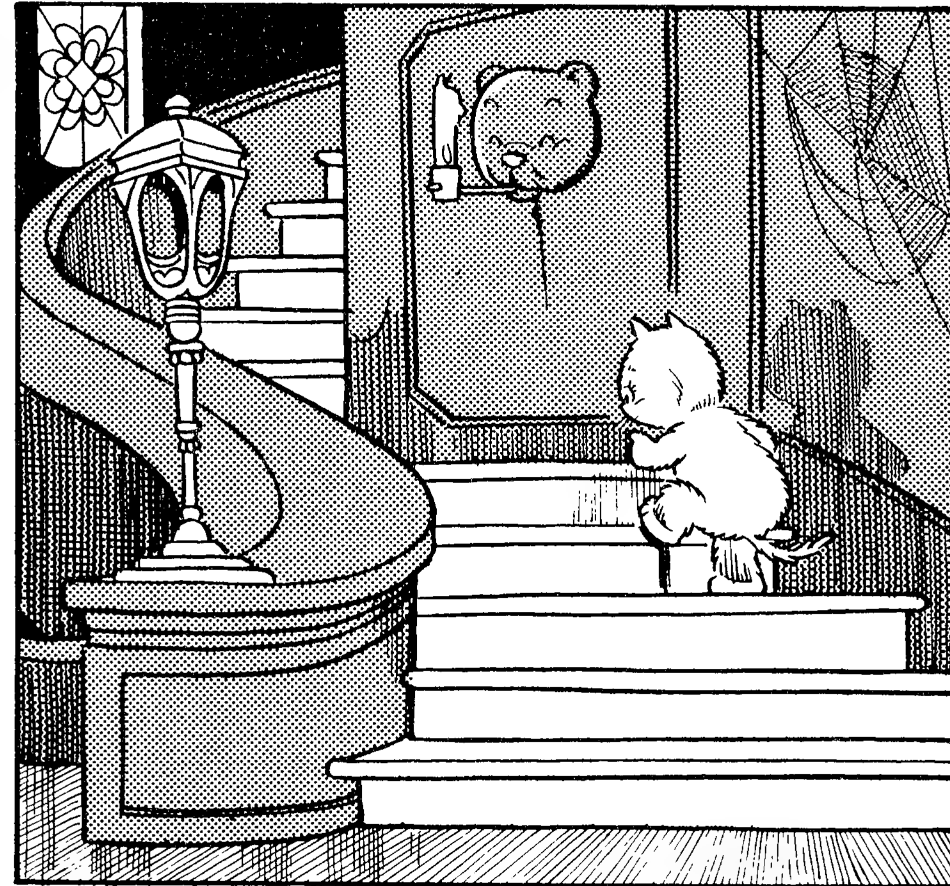

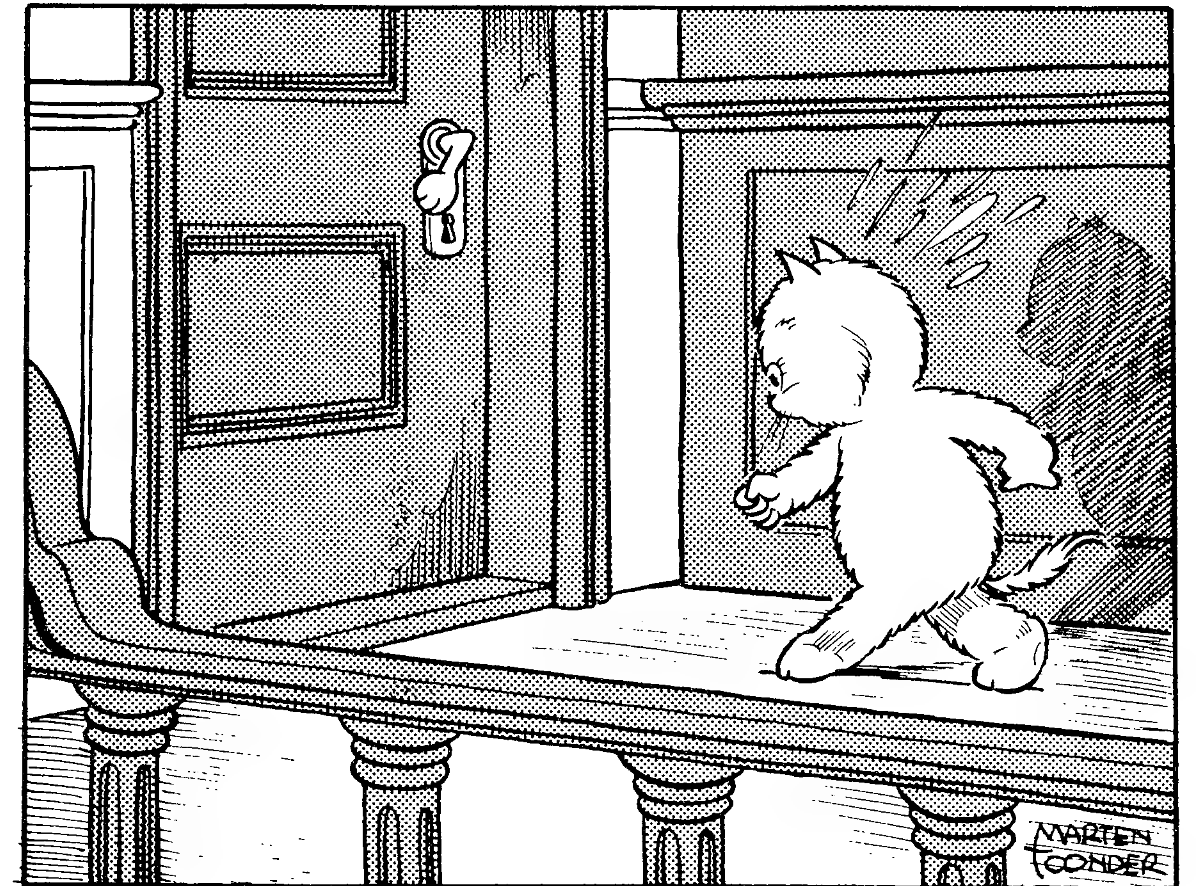

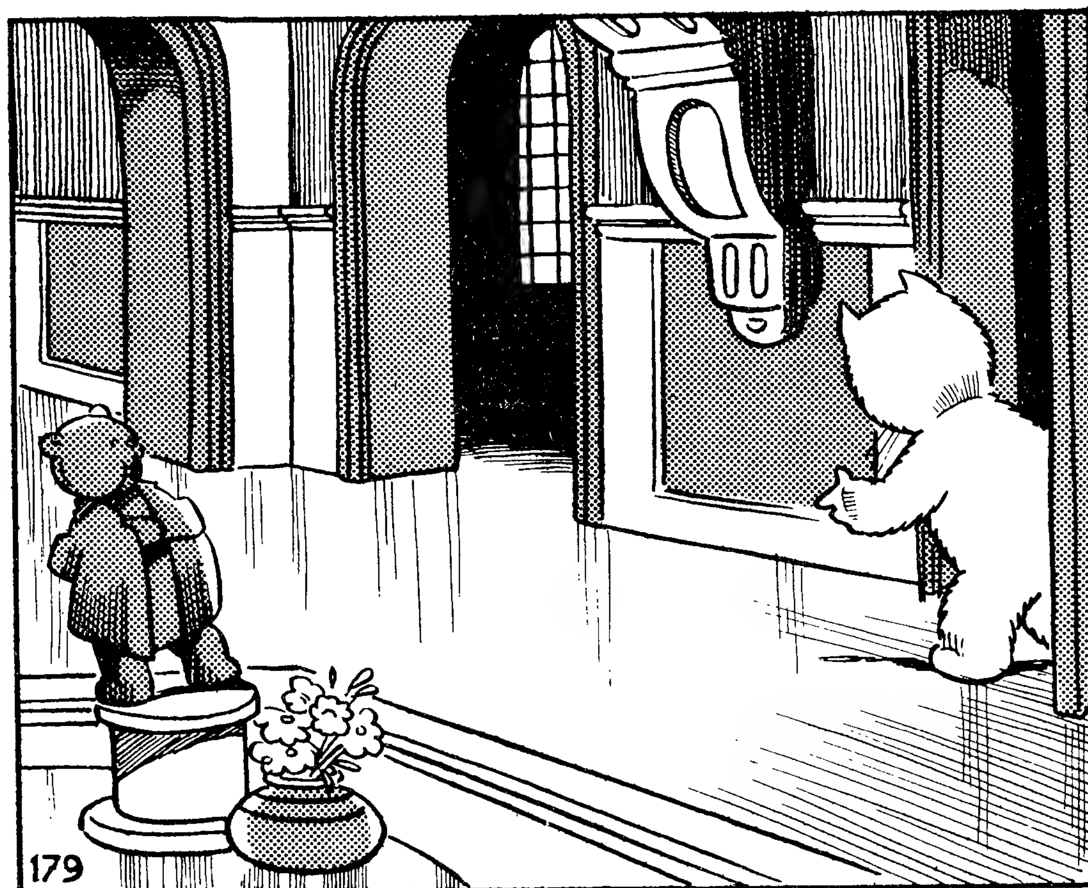
Intusschen had Tom Poes den warmen doek gevonden en dien voorzichtig om de Oude Schicht heengeknoopt. Toen besteeg ook hij het rotspad naar slot Bommelstein. De deur stond wagenwijd open toen hij boven kwam en Tom Poes versnelde zijn pas een beetje want hij verlangde naar de warmte. Het was een erg koude dag, moet je weten. Maar toen hij boven op de stoep stond bleef hij verbaasd staan.
'Wat is dat nu?' mompelde hij. 'Daar ligt heer Bommel's pijp! Waarom zou heer Ollie die niet hebben opgeraapt toen hij hem had verloren? Ik dacht altijd, dat zijn pijp zijn beste vriend was! Daar moet iets achter zitten, dat vertrouw ik niet!'
Tom Poes keek goed om zich heen en toen zag hij een naad in den vloer, die den vorm van een luik had. 'Het is net als ik dacht!' bromde hij. 'Er zijn hier indringers aan het werk geweest, want zoo'n luik was er niet, daar durf ik iets onder te verwedden. Nu moet ik eerst heer Ollie zien te vinden.'

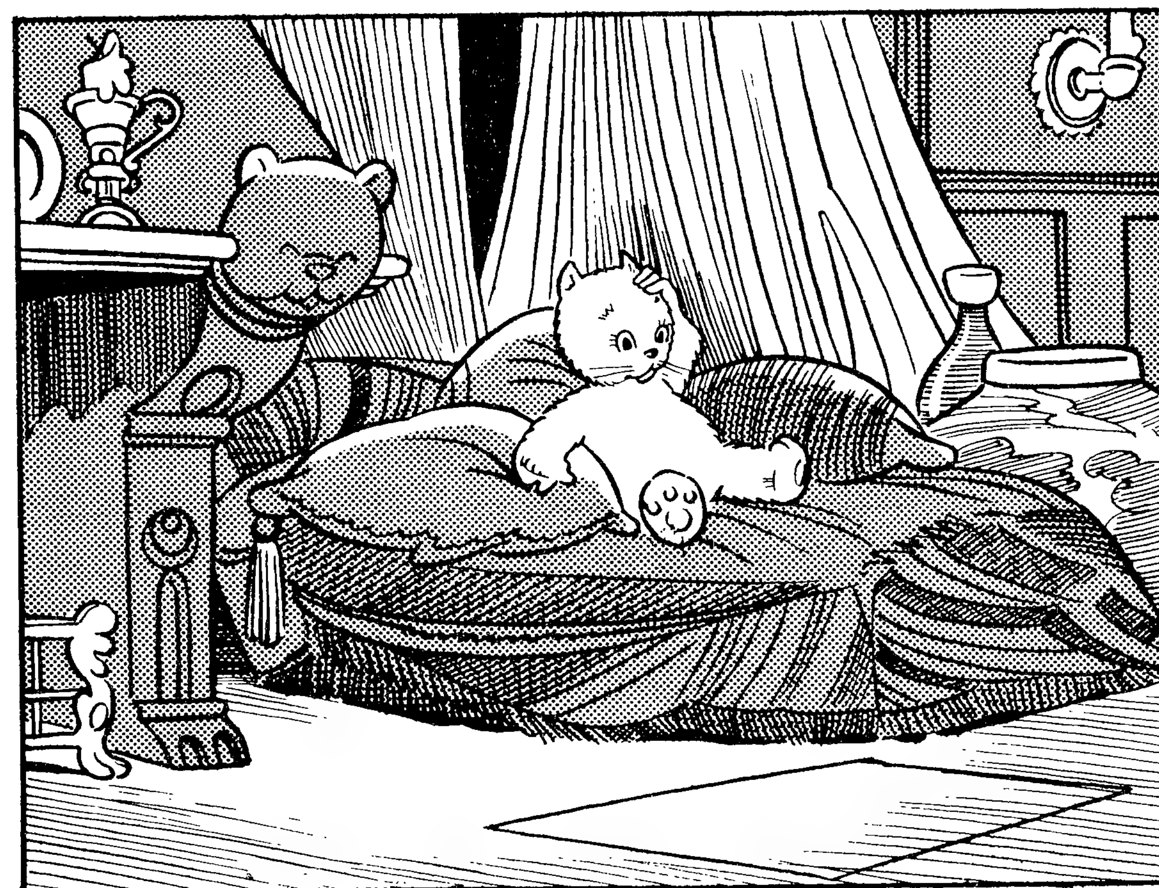
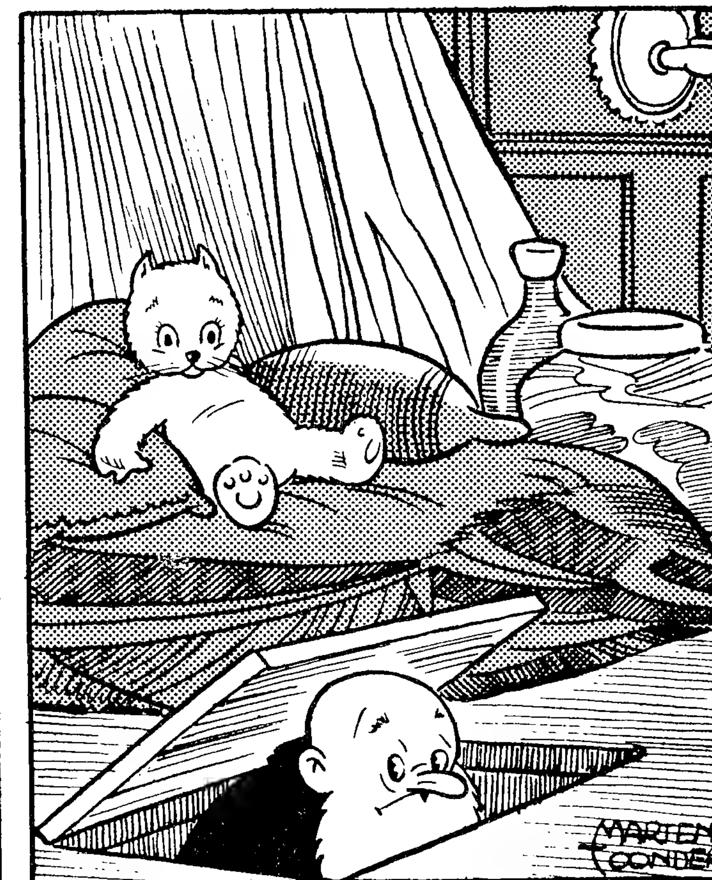

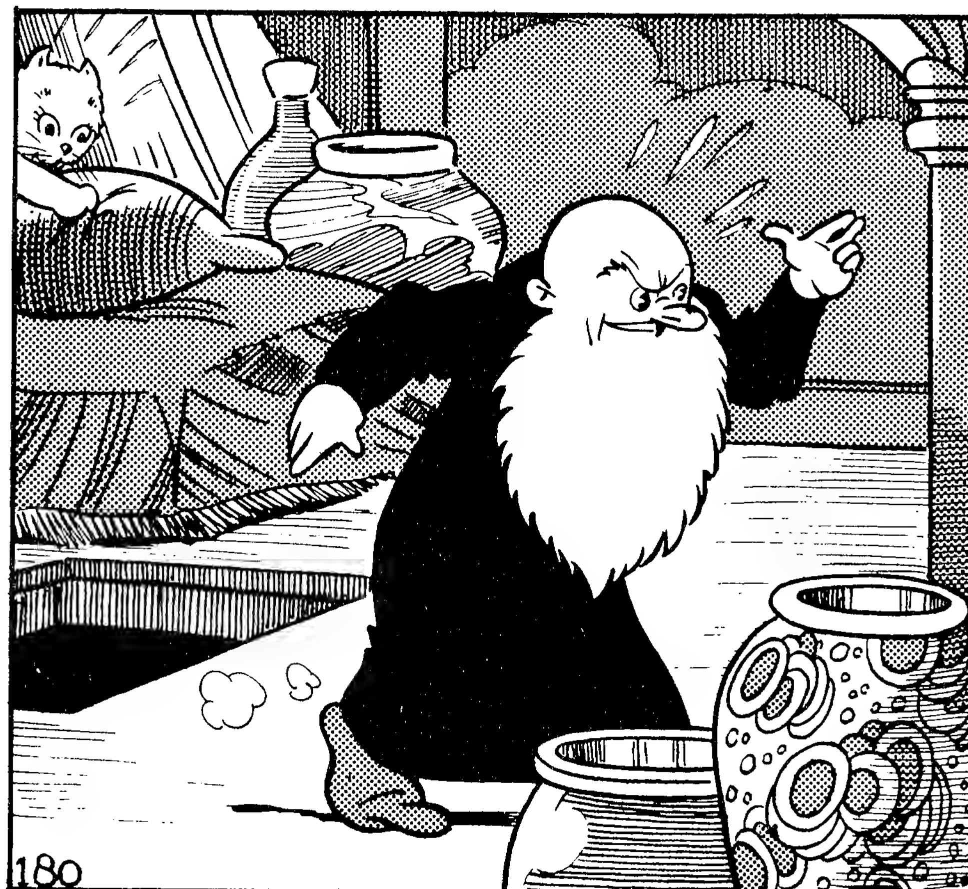

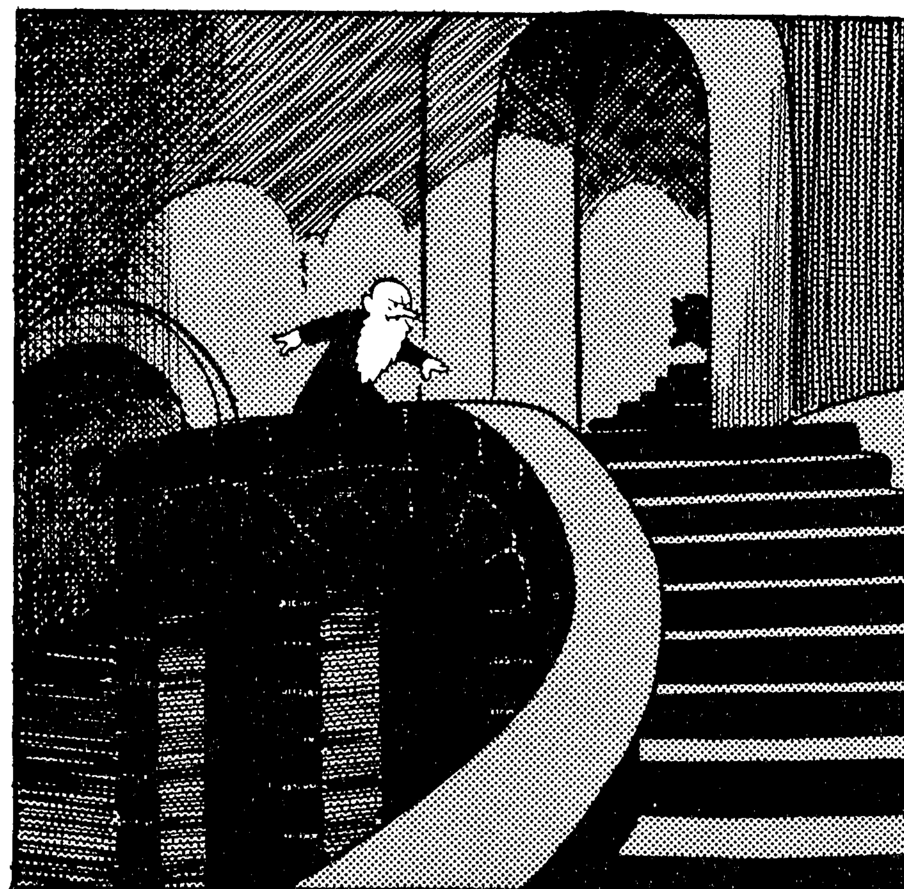
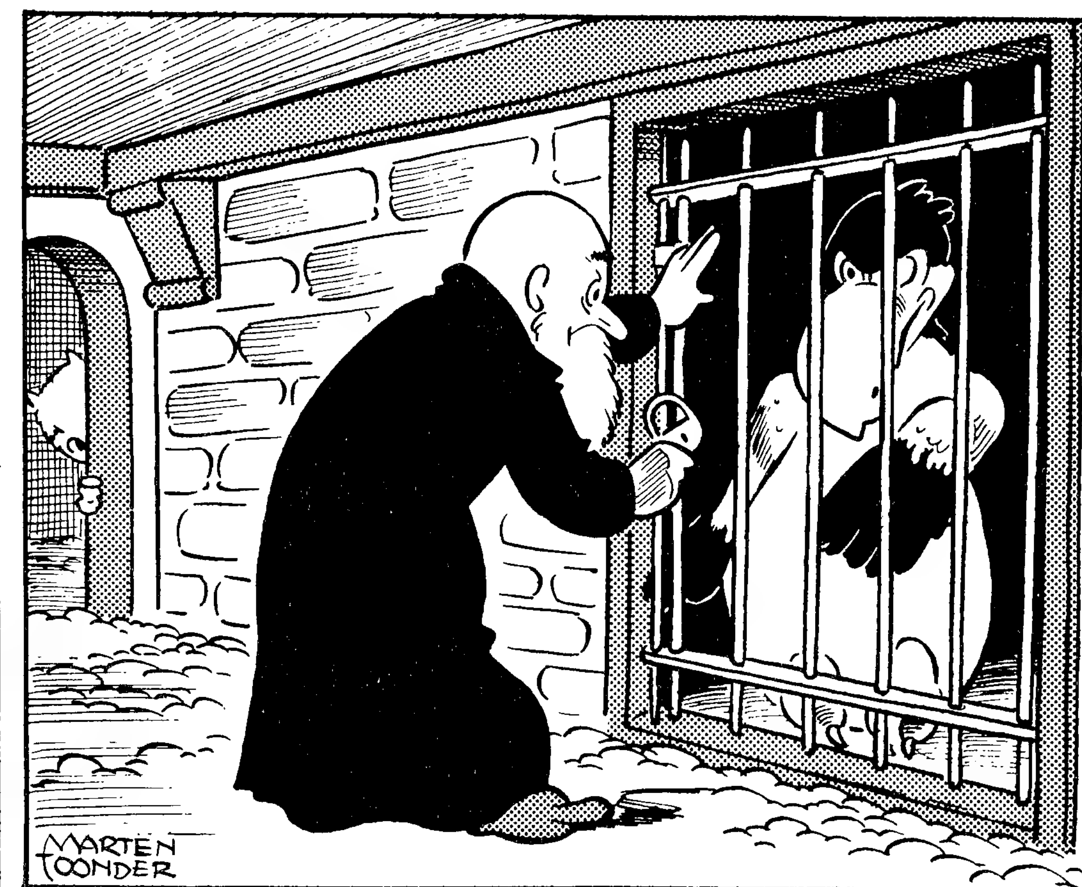
Tom Poes raapte de pijp op en sloop voorzichtig in een boogje om het luik heen.
'Het zou me niets verbazen, wanneer heer Bommel er boven op gestapt was,' dacht hij bij zichzelf. 'Dat zou net iets voor hem zijn. Niet uitkijken en kalm doorlopen en dan naar beneden zakken. Intusschen moet ik nu maar zien, dat ik hem weer vind en hem bevrijd wanneer hij in de handen van indringers gevallen is. Ik ben benieuwd of die reuzenvogel er werkelijk iets mee te maken heeft. Het zal het beste zijn wanneer ik het heele kasteel maar eens ga onderzoeken.'
Zoo gedacht, zoo gedaan. Tom Poes legde de pijp op een tafeltje neer en beklom de groote trap naar de eerste verdieping. Het zag er allemaal erg oud en stoffig uit, hier en daar hingen groote spinnewebben en het rook muf. Maar het vreemde was, dat er midden op de traptreden geen stof lag.
'Hier heeft iemand geloopen!' dacht Tom Poes. 'Iemand met een lange jas of een mantel aan! Wanneer ik dit spoor nu maar volg, kom ik vanzelf bij de kamer, die de indringers gebruiken.'
Hij sloop dus voorzichtig verder, totdat hij op de eerste verdieping was gekomen en zag, dat het spoor regelrecht naar een groote deur aan het einde van de gang liep.
'Wel,' dacht Tom Poes. 'Hier is het dus. Nu moet ik oppassen! Hier binnen zullen dus wel indringers zitten. Maar wat kan ik eigenlijk beginnen? Ik heb nog niet eens een list bedacht!'

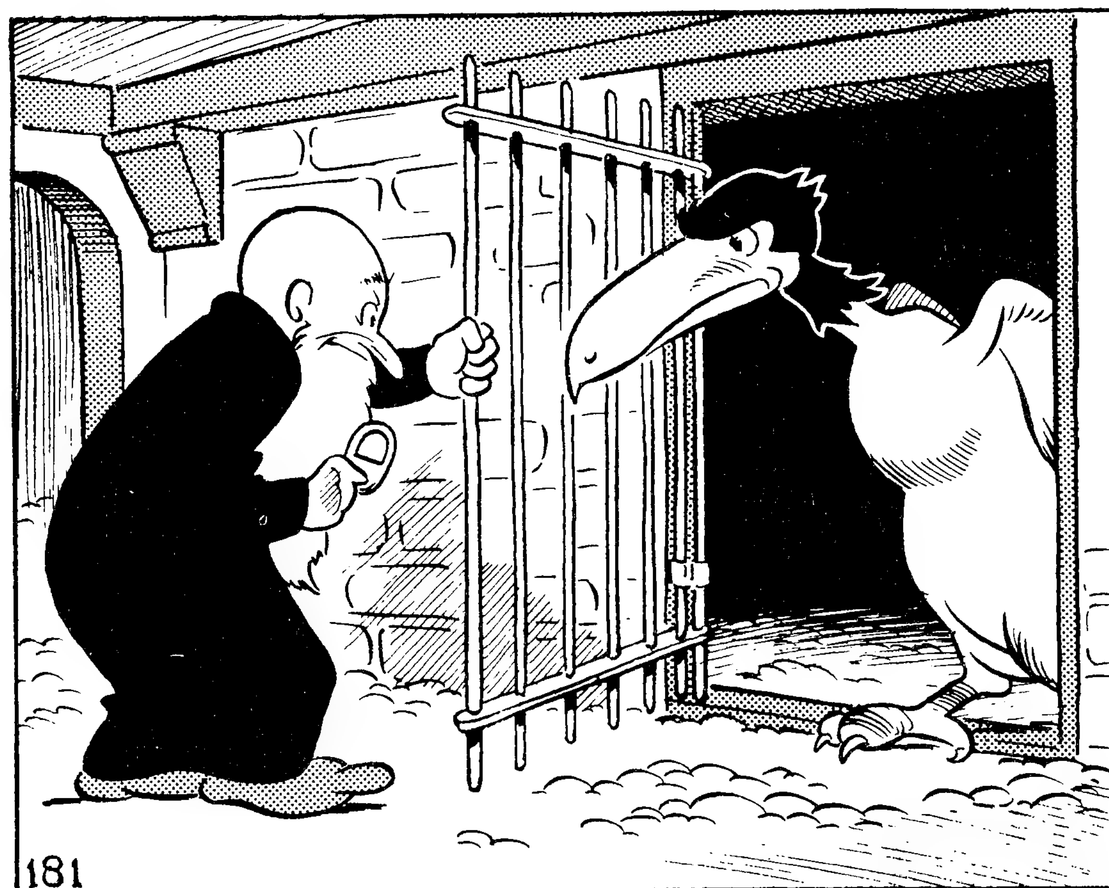

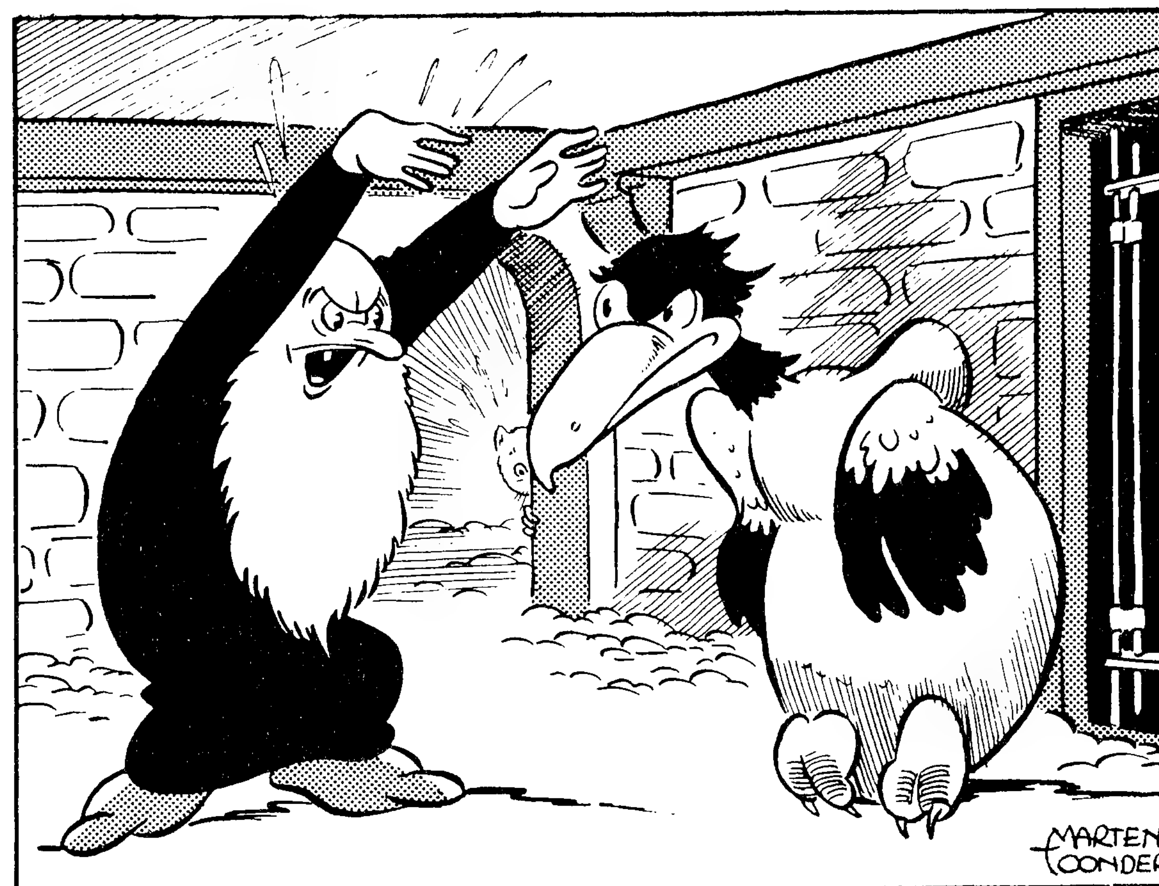
Tom Poes opende héél voorzichtig de deur en keek naar binnen, maar er was niemand te zien. Hij waagde een paar stappen, toen nog een paar en omdat er heelemaal niets gebeurde werd hij brutaler en liep voorzichtig verder. Het waren drie kamers, die in elkaar uitliepen en die maar één uitgang hadden. Maar het vreemde was, dat er niemand te zien was.
'Hé,' dacht Tom Poes. 'De indringers schijnen ergens anders te zijn. Maar omdat het schijnt, dat ze hier nogal regelmatig komen, lijkt het me het beste, wanneer ik hier blijf en afwacht wat er gebeuren gaat. Deze divan lijkt me bijvoorbeeld een geschikt plaatsje, nu kan ik meteen een beetje uitrusten en misschien een list verzinnen. Het zal niet meevallen om alleen tegen indringers te vechten, vooral niet wanneer ze iets met dien reuzenvogel te maken hebben! Ik ben benieuwd of...' Op dat moment ging plotseling, met een piepend geluid, een luik in den vloer omhoog en er verscheen een oud, leelijk gezicht in de opening. Het was het gezicht van Hocus Pas, den valschen toovenaar!

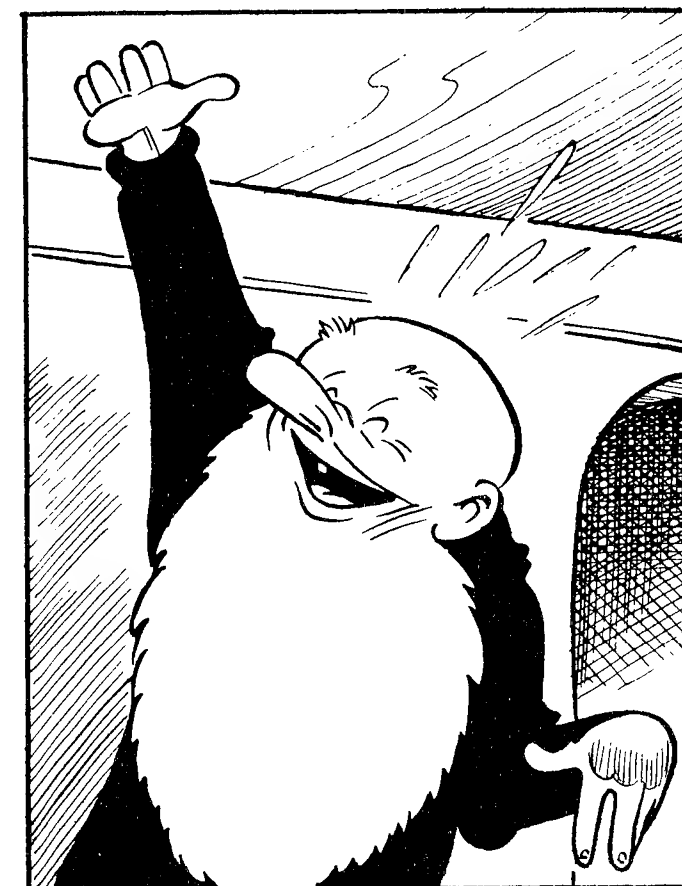

Je begrijpt, dat Tom Poes schrok, toen Hocus Pas daar ineens uit den grond oprees. Hij had het luik nog niet opgemerkt. Als een haas sprong hij over de kussens heen en verschool zich achter het dikste ervan, maar eigenlijk was dat niet eens noodig geweest, want Hocus Pas had het erg druk met zichzelf en dacht er geen oogenblik aan, dat er wel eens iemand in de kamer zou kunnen zijn.
'Uche-uche-ahem!' zei Hocus Pas tegen zichzelf. 'Nu eerst eens even naar mijn lieve Pietje kijken! Mijn lieve Klauwtje! Het beestje zal zin in een beetje beweging hebben! En bovendien wordt het weer z'n tijd! Ja, ja! De dagen zijn kort tegenwoordig en de nachten lang! Dat moet ik juist hebben!'
Terwijl hij zoo in zichzelf mompelde, was Hocus Pas de kamer uitgeloopen, verschillende gangen doorgegaan en eindelijk, achter in het slot, had hij een groote deur opengemaakt. Nu begon hij een donkere trap af te dalen, die in den kelder uitkwam.
'Het was toch maar pienter van me, dat ik al die geheime gangen hier heb aangelegd!' zei hij tevreden. 'Niemand kan me hier nu vinden! Hihi hihihihi! Zoo ben ik er en zoo ben ik er niet! Ja, ja, daar moet je toovenaar voor zijn!'
Intusschen had hij niet in de gaten, dat hij gevolgd werd, want je moet weten, dat Tom Poes niet werkeloos op den divan was blijven zitten! Nee, hij was door alle gangen en trappen achter Hocus Pas aangeslopen, zoo zacht als hij maar kon en dat is zacht, dat verzeker ik je! En toen hij nu om een hoekje van den kelder keek, zag hij den toovenaar voor een groote kooi staan, die in den muur was uitgemetseld en waarin een groote leelijke vogel zat. Dezelfde vogel, dien hij de vorige nacht had zien vliegen!

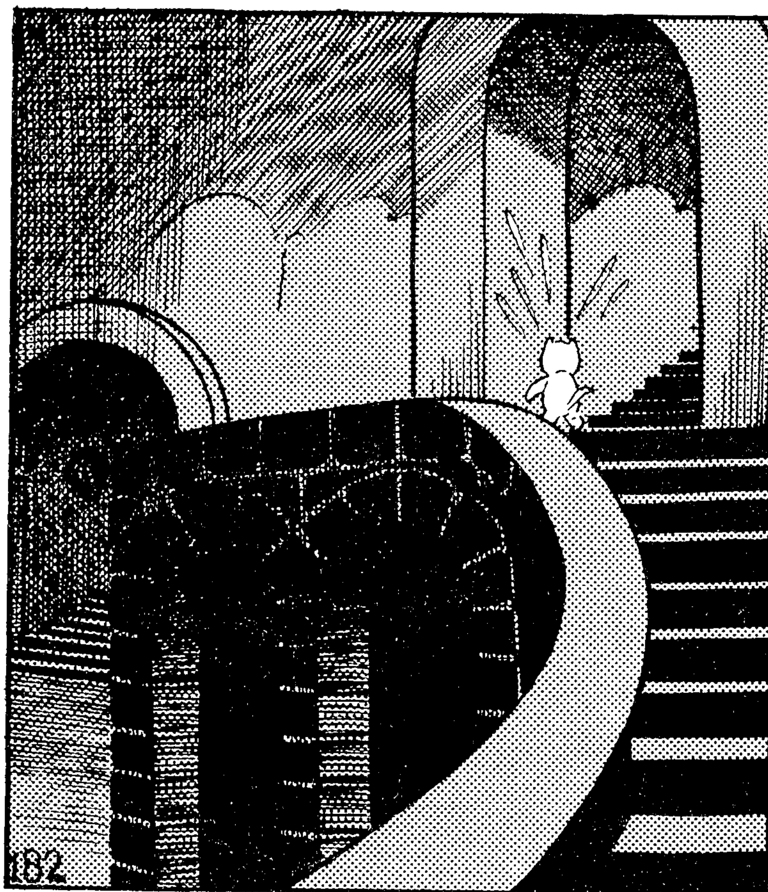

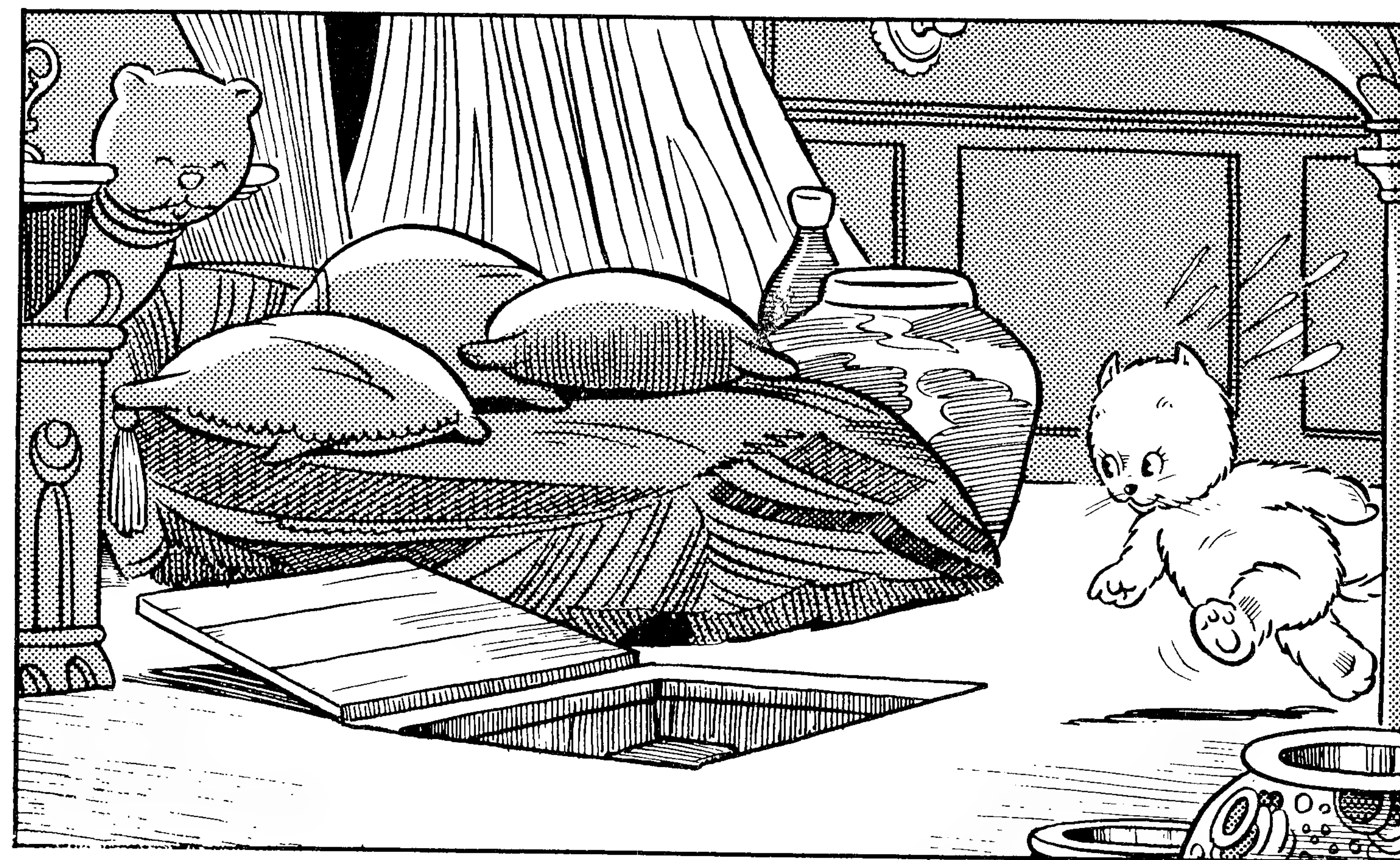
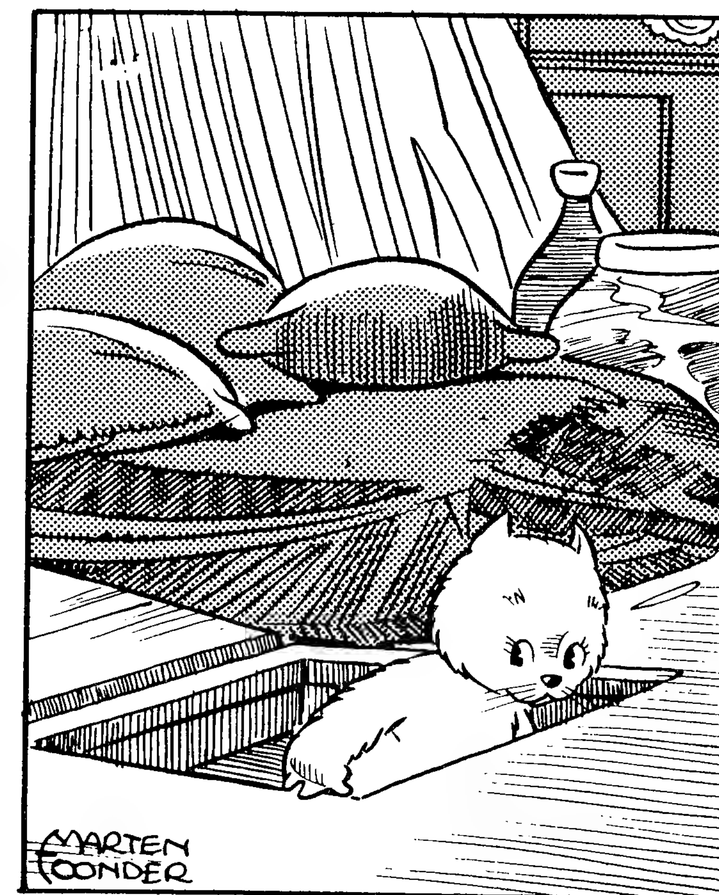

Hocus Pas maakte het hok open en de vogel waggelde naar buiten. Het beest zag er verschrikkelijk onvriendelijk uit en het keek met fonkelende, kleine oogjes naar Hocus Pas. Maar die trok er zich niets van aan. 'Kom maar beestje, kom maar Klauwtje!' teemde hij. 'Je mag gaan vliegen hoor! Kom maar hier, zoo, ga maar netjes voor me staan, nee stil staan zeg ik je, en nu luisteren... Acadabracadabra! Haal uit de schuur van Knor Krul al het graan dat je dragen kan! Goed begrepen? Ga!' De vogel spreidde zijn vleugels uit en vloog weg, zoo vlug als hij kon, terwijl hij luid kraste.

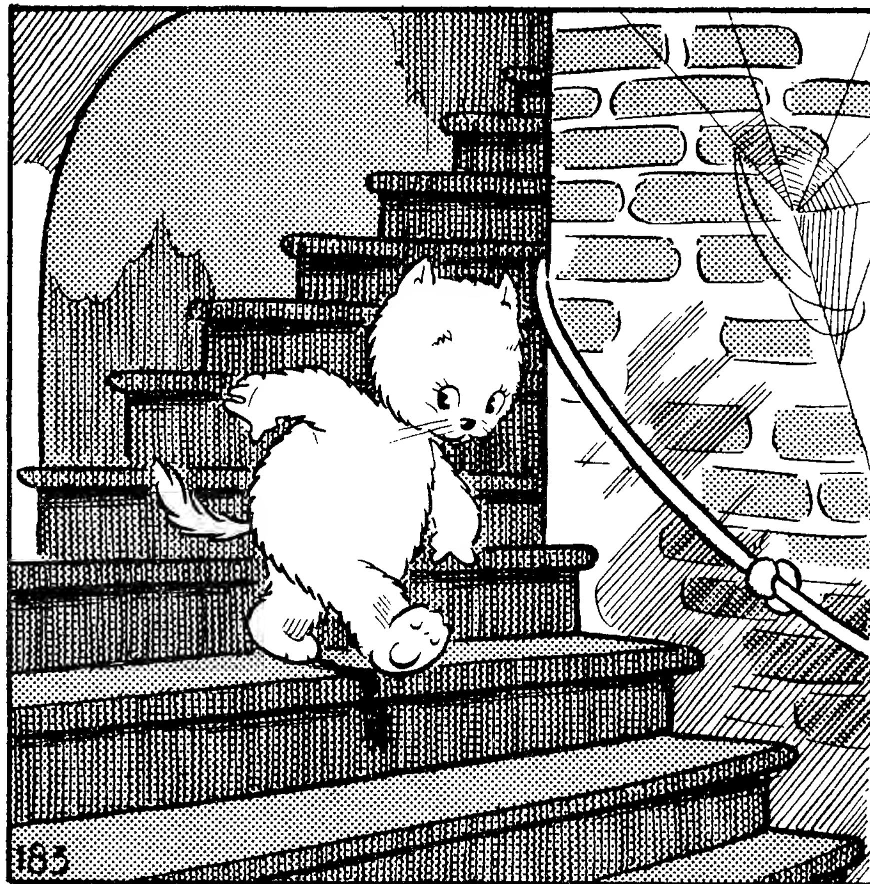
'Hihi hihihi!' grinnikte Hocus Pas. 'Toch gemakkelijk, zoo'n tooverspreukje! Als ik dat zeg kan ik met mijn Klauwtje doen wat ik wil! Een gemakkelijk beestje! Daar beleef ik veel plezier van! Wat een graan heeft dat dier me al gebracht! Binnenkort kan ik gaan beginnen daar een tooverdrankje van te brouwen! Ja, ja! Als de menschen dat drinken kan ik ze laten doen wat ik wil! Hihi hihihihihi!'
Hocus Pas zwaaide zijn leelijken vogel vriendelijk na en hij had nog steeds niet in de gaten, dat Tom Poes alles gezien en gehoord had.

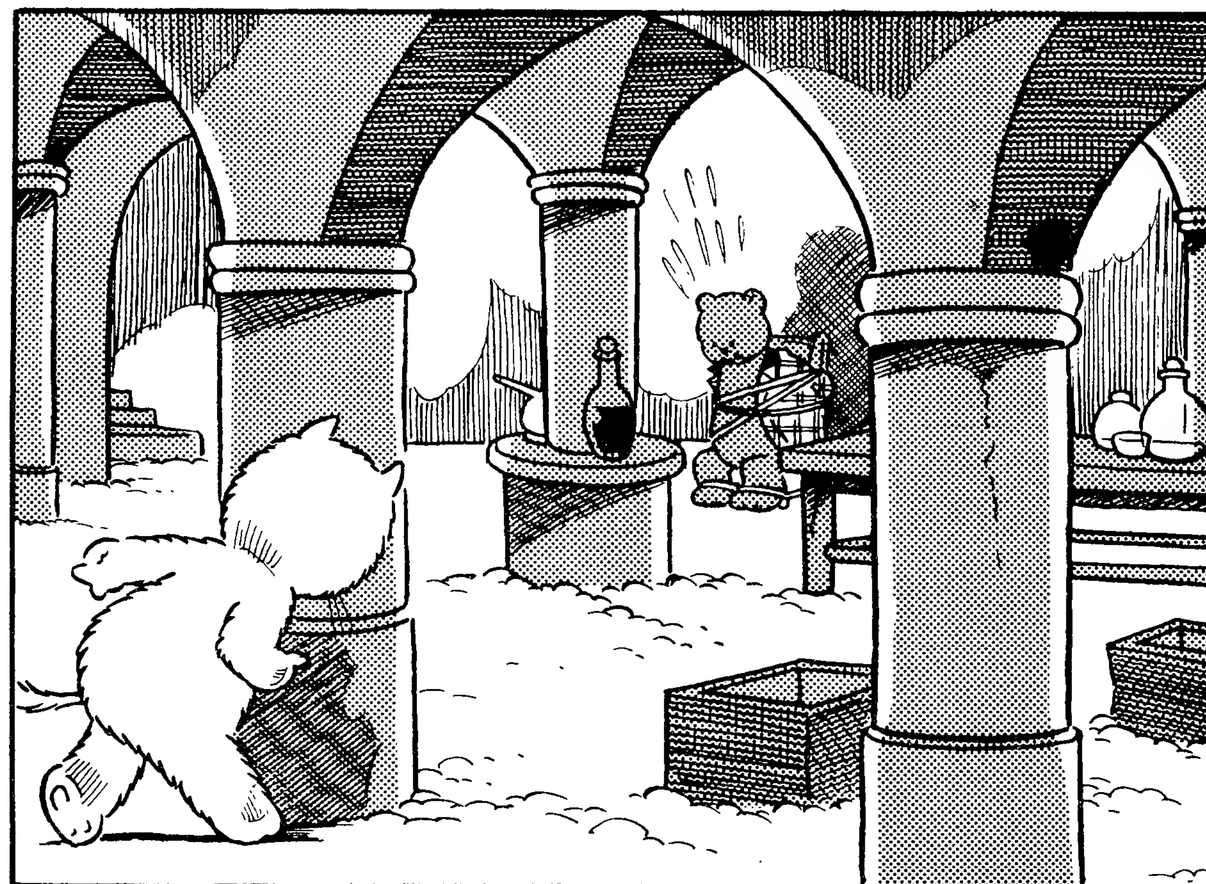
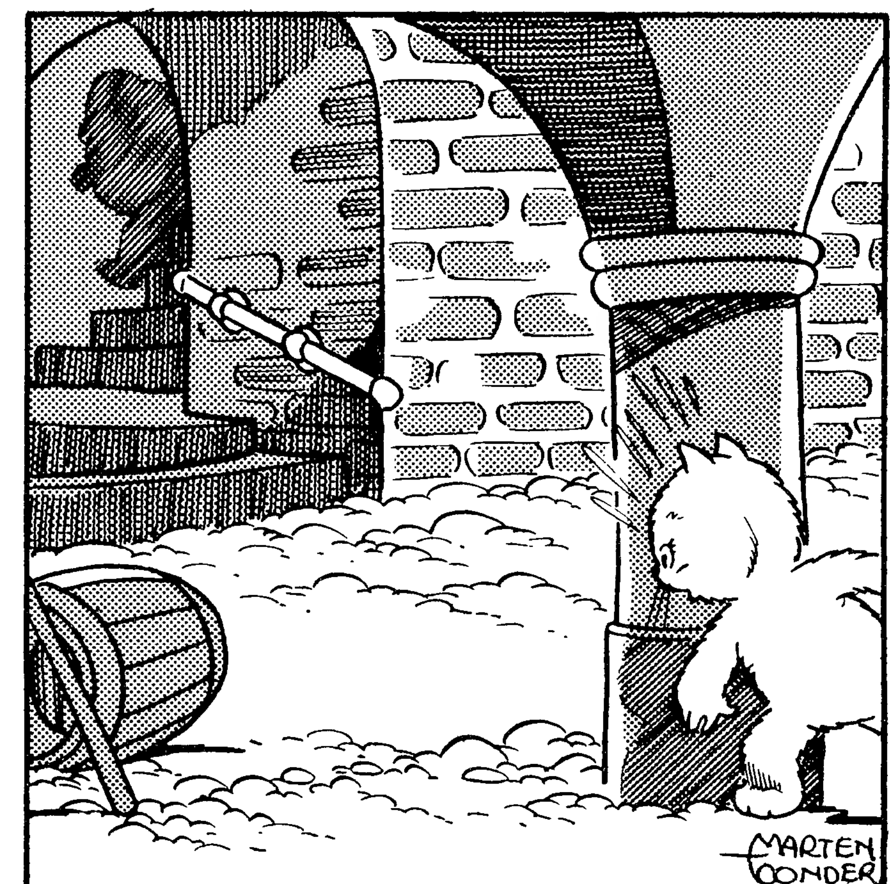

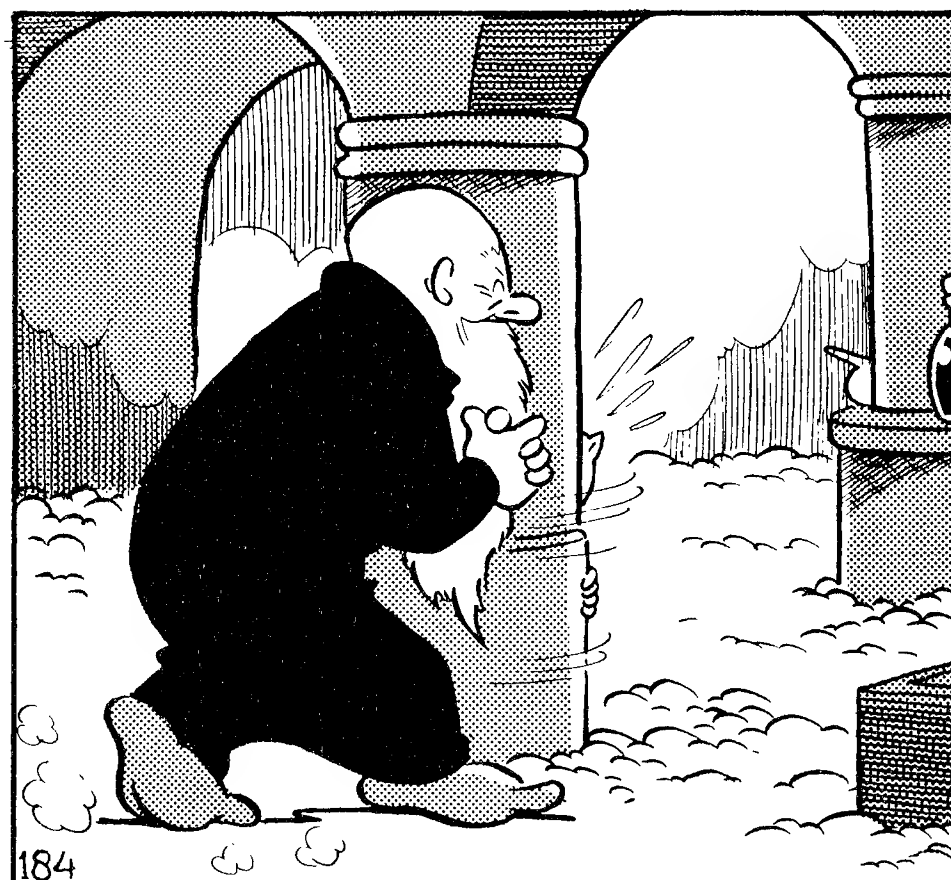
Tom Poes wachtte verder niet, wat Hocus Pas zou gaan doen. Hij holde zoo zachtjes en zoo vlug als hij kon weer terug, de trappen op, de gangen door en de kamer weer in naar het luik toe.
'Ik weet genoeg,' dacht hij. 'Nu wordt het tijd, dat ik heer Ollie eens ga opzoeken. Het is haast vanzelfsprekend, dat die hieronder zit, in de geheime schuilplaats van Hocus Pas. Misschien ben ik net op tijd om hem te bevrijden voordat die leelijke toovenaar weer terugkomt!'

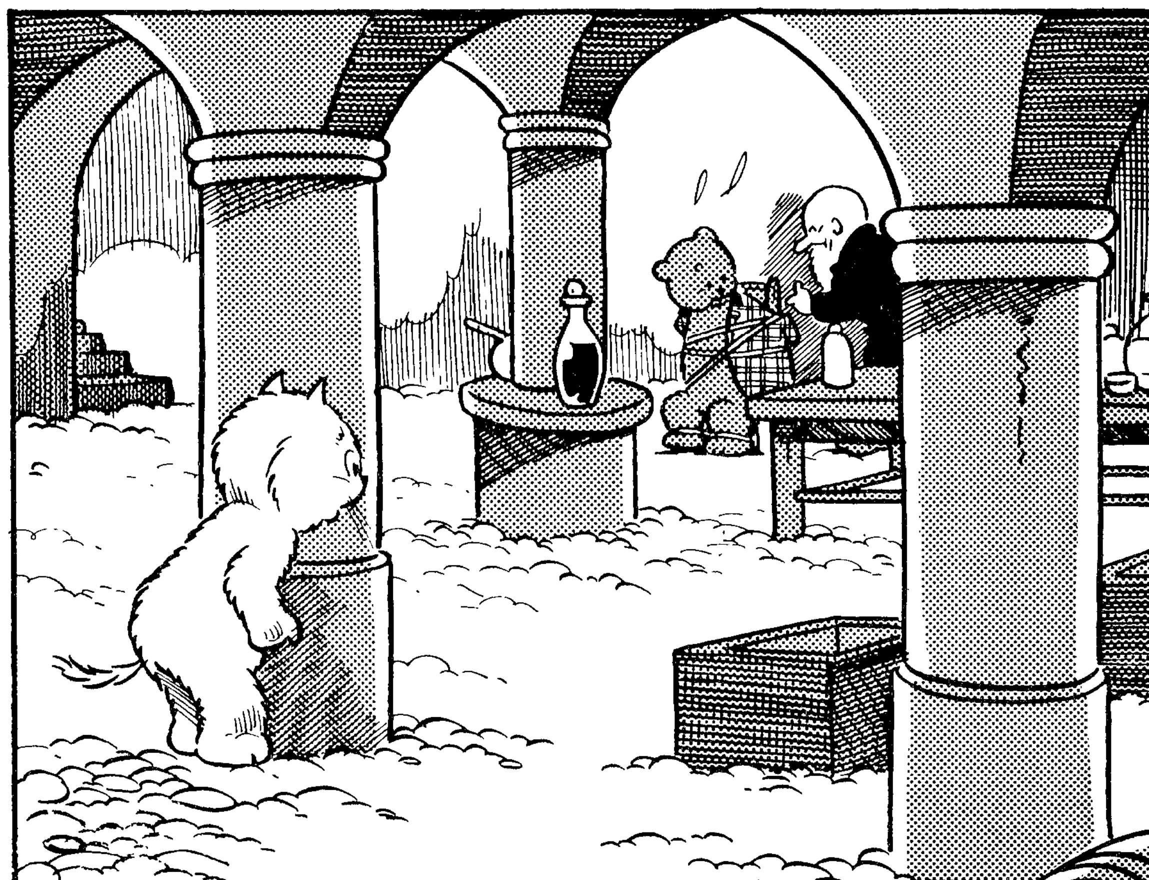
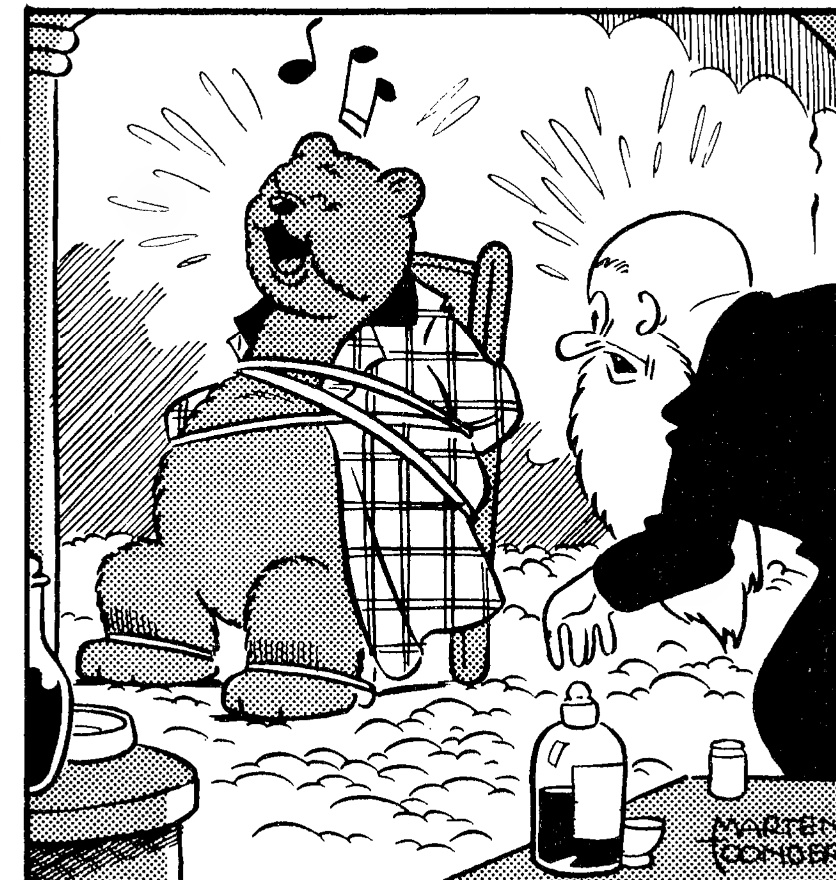
Onder het luik bleek een trap te zijn, die steil en kronkelend naar beneden liep en Tom Poes begon die af te dalen. 'Die arme Ollie,' dacht hij. 'Hocus Pas heeft zijn mooie kasteel wel erg toegetakeld terwijl hij weg was! Wat doet iemand als Ollie B. Bommel nu ook met een kasteel. Hij is immers toch nooit thuis! Hoewel het toch misschien het beste voor hem zou zijn wanneer hij wat meer op één plaats bleef, hij heeft altijd moeilijkheden.'

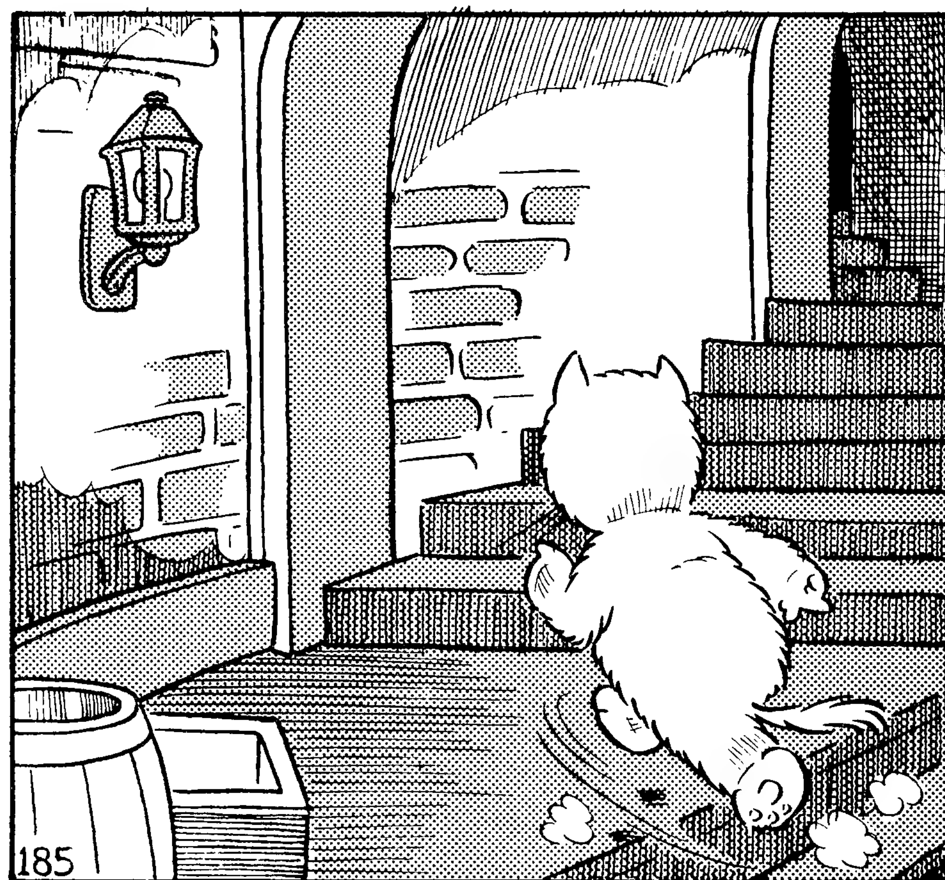

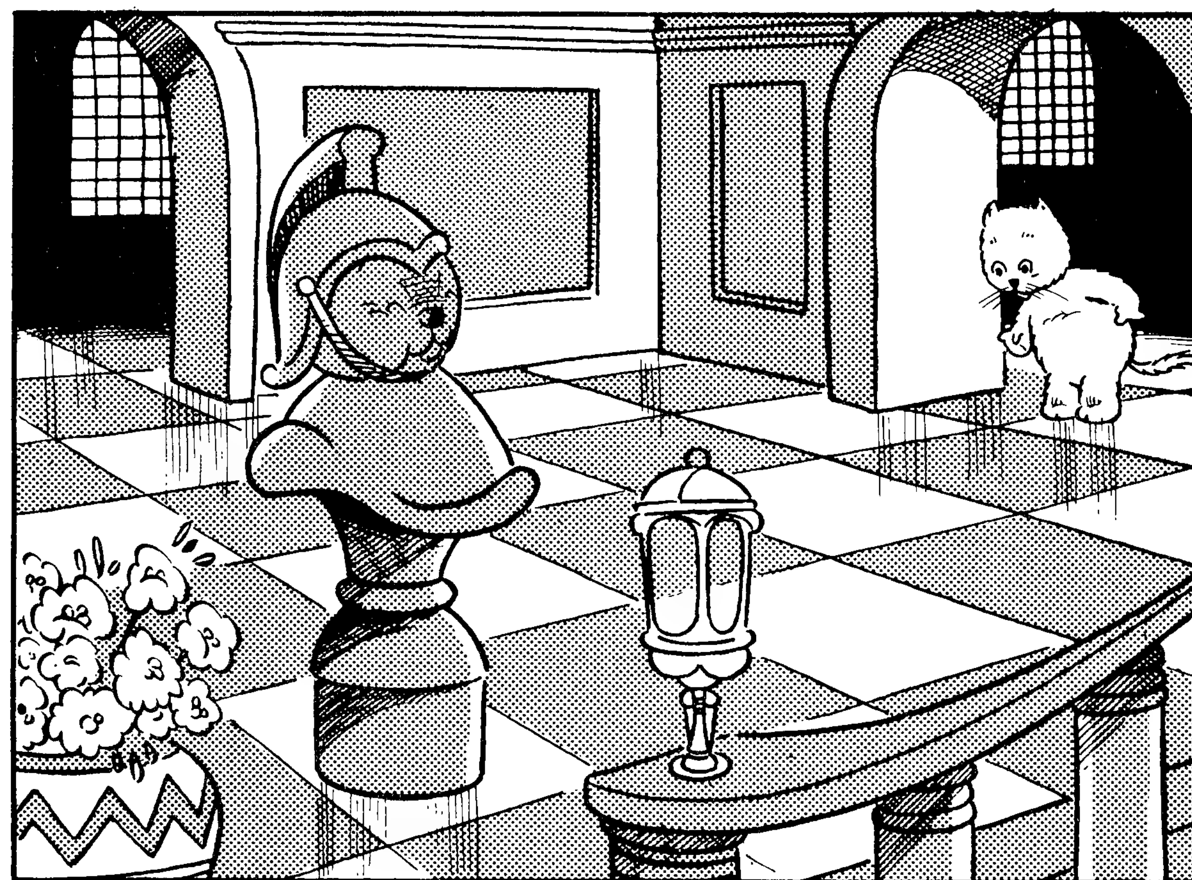
Tom Poes daalde de smalle steile trap af en kwam toen in een vreemd soort gewelf terecht. De heele ruimte werd gesteund door groote, dikke zuilen, in het midden stond een groote tafel die beladen was met allerlei glazen flesschen, die Hocus Pas waarschijnlijk voor zijn getoover gebruikte en aan het einde bij den muur, zat heer Bommel op een stoel gebonden!
'Hallo, Tom Poes!' zei Ollie met een klagelijke stem, 'kom eens hier en bevrijd mij van deze knellende banden, jonge vriend! Het past een kasteelheer niet om op een keukenstoel in zijn eigen kelder te zitten, terwijl hij zich niet verroeren kan. Die Hocus Pilatus is een onaangenaam mensch. Met hem heb ik nog een appeltje te schillen. Kom, haast je, Tom Poes! Ik...'
'Stil,' zei Tom Poes. 'Ik hoor iemand aankomen! Even wachten, heer Ollie!'
Op de trap klonken schuifelende voetstappen en op den muur werd een schaduw zichtbaar.

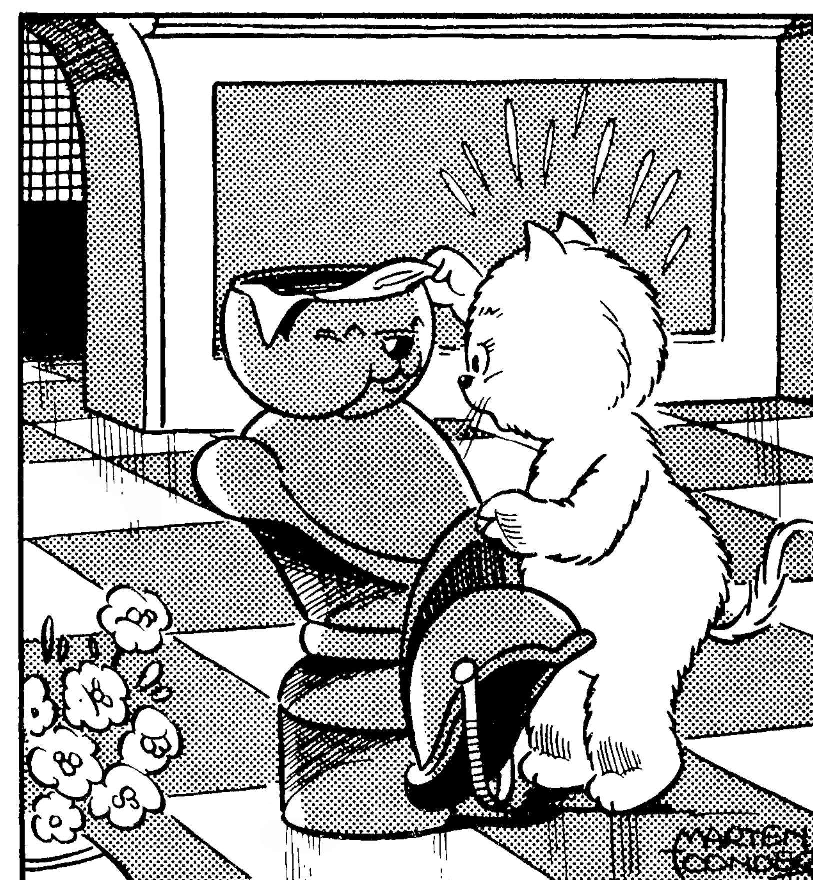

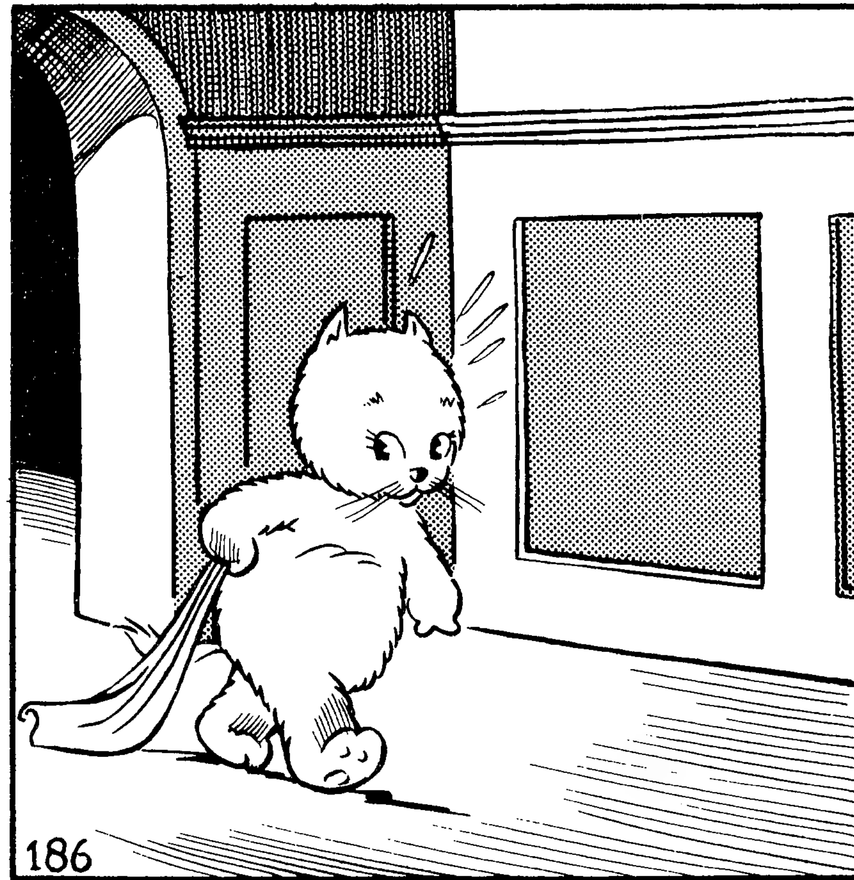
Tom Poes kroop vliegensvlug achter een pilaar, zoodat Hocus Pas zonder hem te zien den kelder in kwam. 'Zoo, voor het vogeltje hebben we gezorgd,' zei hij handenwrijvend. 'Nu komt u aan de beurt, heer Bommel! U moet me niet kwalijk nemen, maar u bent de domste dikke beer, dien ik ooit gezien heb! Hihi hihihihihi! Het lijkt me, dat ik u het beste in een konijn om zou kunnen tooveren. Dan heb ik geen last meer van u en het zou u ongetwijfeld goed staan! Hihi hihihihi!'
'Zwijg, ongunstige derde-rangs-toovenaar!' zei heer Ollie boos. 'Een konijn! Een Ollie B. Bommel een konijn! Zooiets heb ik nog nooit gehoord! Wat let me of ik vermorzel je, akelig manneke! Je kent je manieren niet, dat is het! Dit is niet de manier, waarop mannen van onzen stand zich met elkaar onderhouden! Oho! Ik...'
'Je krijgt te veel praats!' zei Hocus Pas. 'Hou nu je mond, dan zal ik even een aardig drankje voor je klaar maken!' Ollie antwoordde niet, hij scheen ineens een idee gekregen te hebben, want hij trok een erg slim gezicht, dacht even na en toen begon hij tot grote verbazing van Hocus Pas luidkeels te zingen:
In de hal staat een beeld
Dat een groot man verbeeldt
Als je zijn hoed open doet
En je kijkt eens even goed
Dan vind je iets waarmee ik dikwijls heb gespeeld.
'Dat lied is natuurlijk voor mij bestemd,' dacht Tom Poes, die nog steeds achter den pilaar stond.

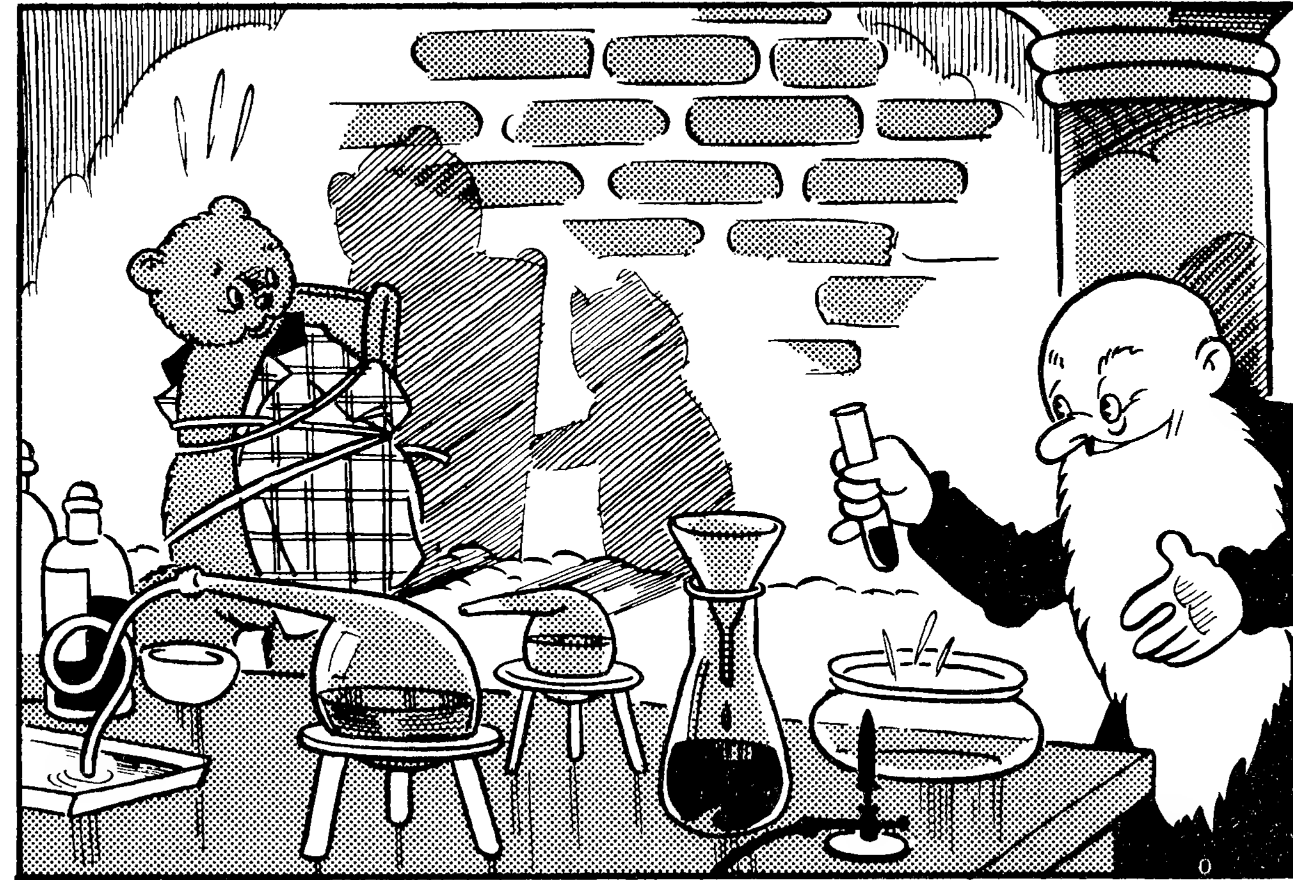
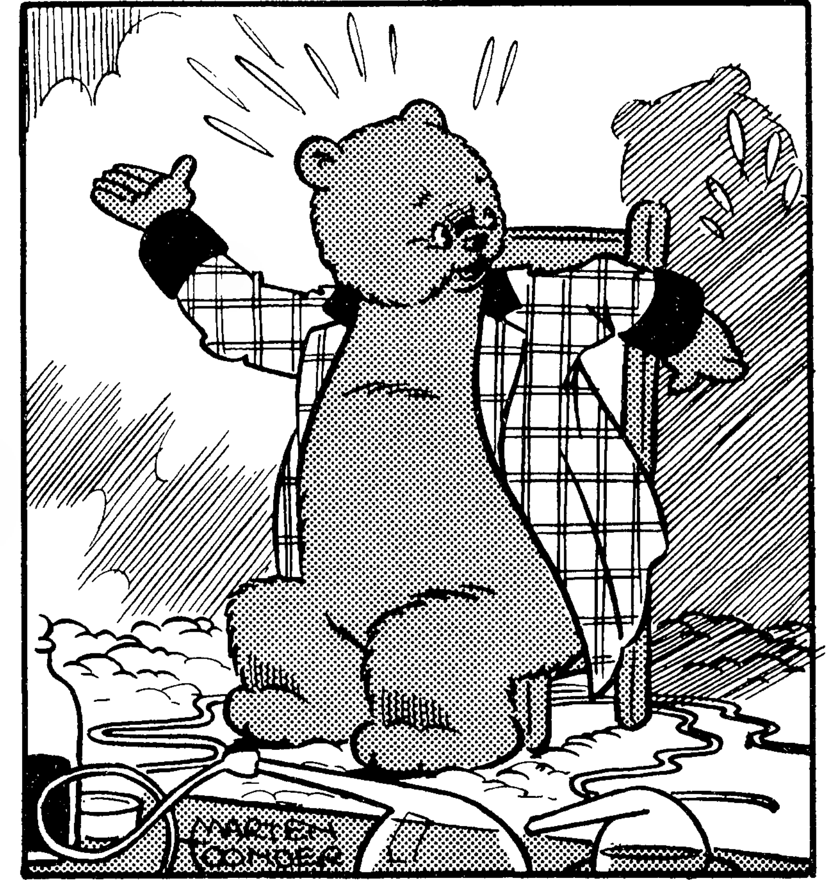

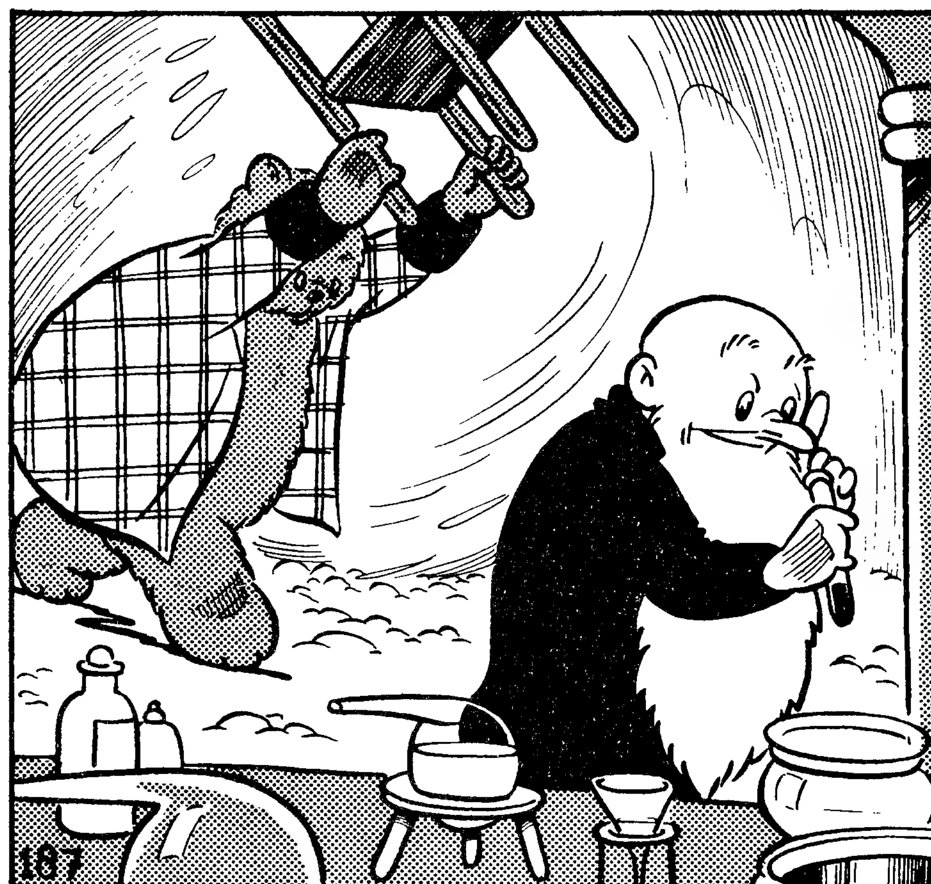
Tom Poes begreep wel, dat heer Ollie iets bedoeld had met het lied, dat hij zoo onverwacht was gaan zingen en hij sloop voorzichtig weer naar de keldertrap om het beeld te gaan zoeken waarover heer Ollie het gehad had. Nu, hij had het al heel gauw gevonden. Midden in de hal stond het levensgrote borstbeeld van Ollie zelf, met een helm op het hoofd. 'Dat zal hij wel bedoelen,' dacht Tom Poes. 'Wat zong hij ook weer? Als je den hoed open doet... Dus die helm zit er los op... Dien zal ik er dus maar eens af nemen en dan eens kijken of ik iets vind, dat ik gebruiken kan.' Tom Poes trok een poosje aan den helm en ineens schoot deze los. Toen ging hij op zijn teenen staan en voelde met zijn hand in het binnenste van den kop. En ja, er zat iets in. Een groote doek was het, een witte lap, die hem bekend voorkwam. 'Wat is dit voor een ding?' dacht Tom Poes. 'Waar heb ik dit meer gezien? En wat zou ik er mee kunnen doen om heer Ollie te bevrijden?'

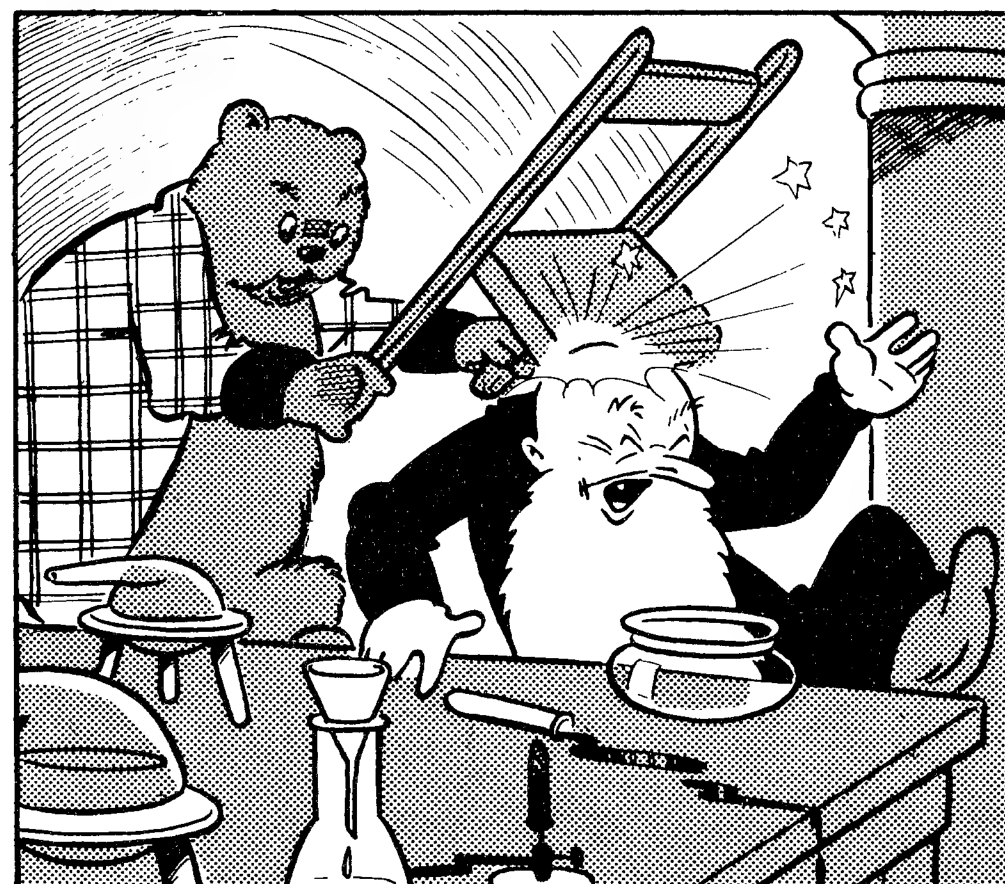

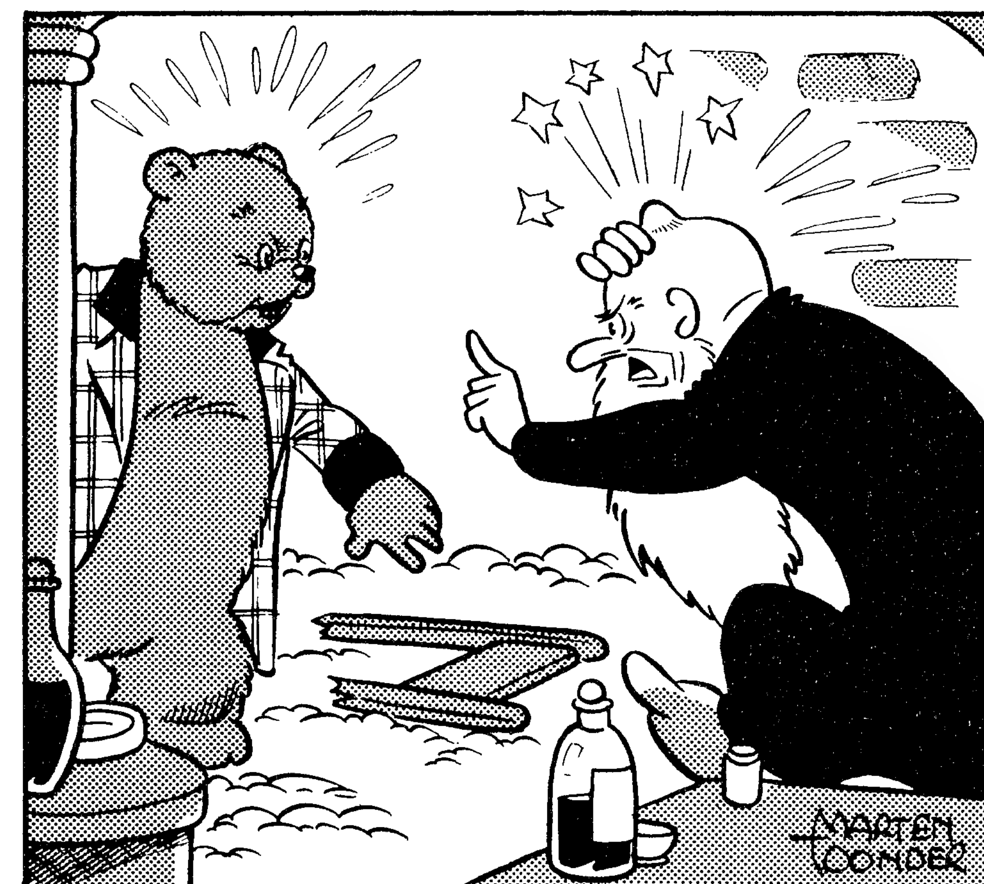

Tom Poes stond een poosje na te denken en toen, ineens schoot hem te binnen wat het voor een lap was, dien hij uit Ollie's beeld had gehaald. Het was de verdwijnmantel van Hocus Pas! Je herinnert je misschien nog wel, dat heer Ollie dien gebruikt had in het avontuur met den draak. Natuurlijk begreep Tom Poes direct, dat dit de manier was om heer Bommel te bevrijden en zoo vlug als hij kon, ging hij terug naar den kelder, waar Hocus Pas druk bezig was om een drankje voor Ollie te maken.

Zonder gezien te worden sloop hij achter den stoel, waarop heer Bommel zat vastgebonden en begon de touwen los te maken. Toen duurde het nog maar een oogenblikje voordat heer Bommel vrij was en zijn armen weer uit kon steken. Maar Tom Poes had niet in de gaten, dat hij niet heelemaal verdwenen was onder den verdwijnmantel, dien hij om had geslagen, er was nog iets van hem zichtbaar en dat was zijn schaduw!

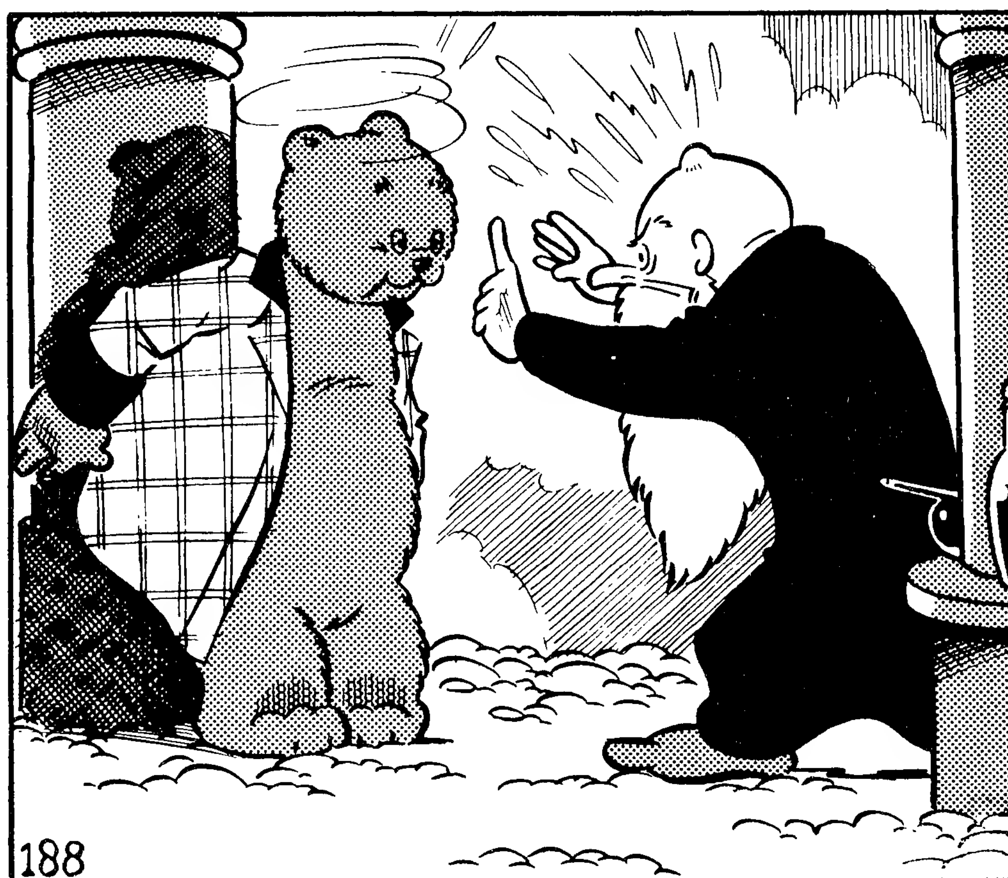

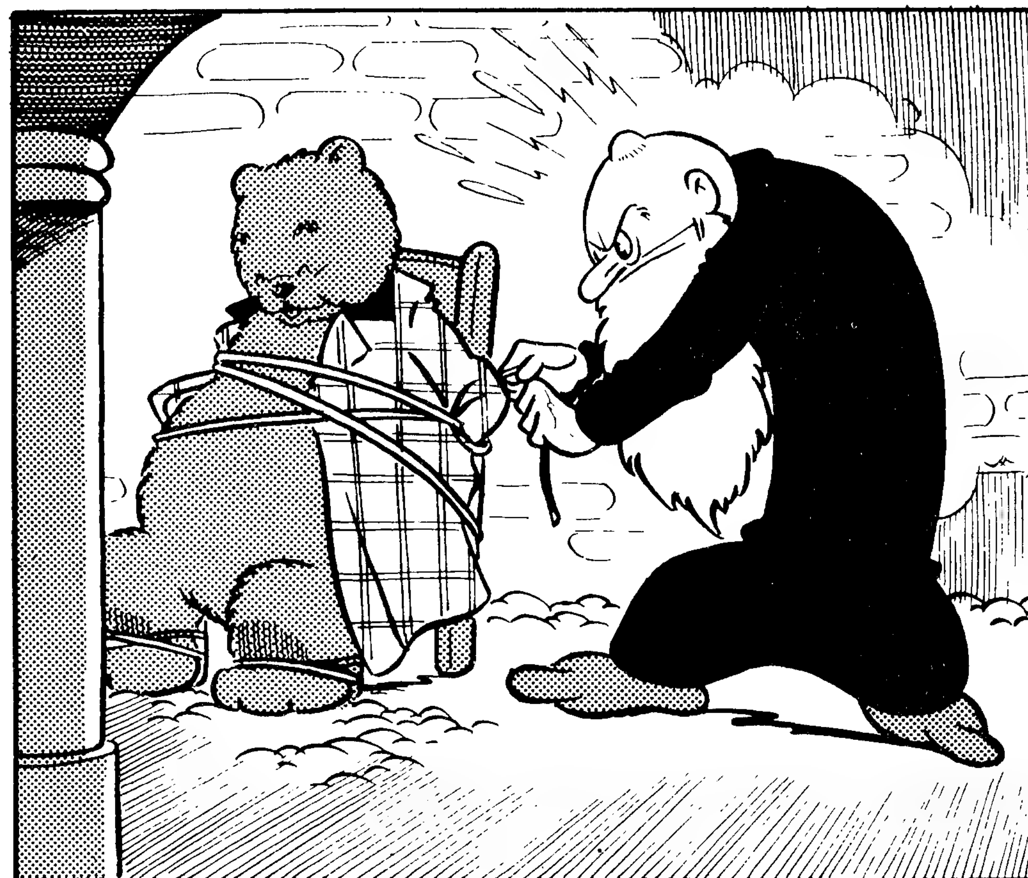
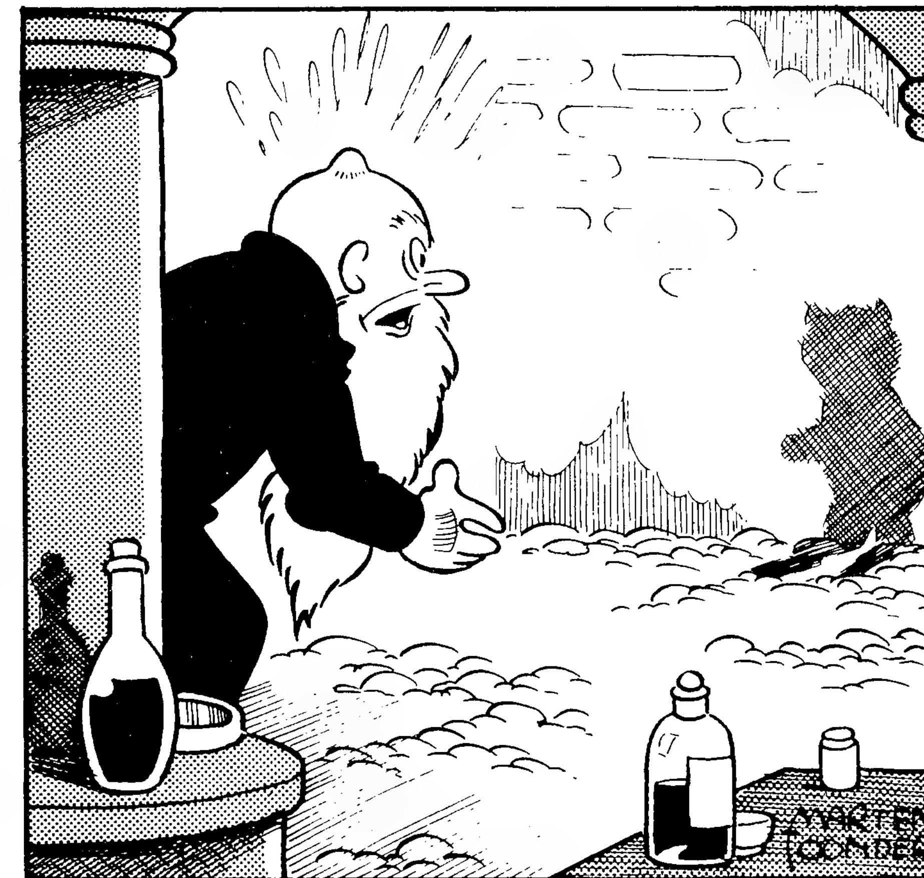

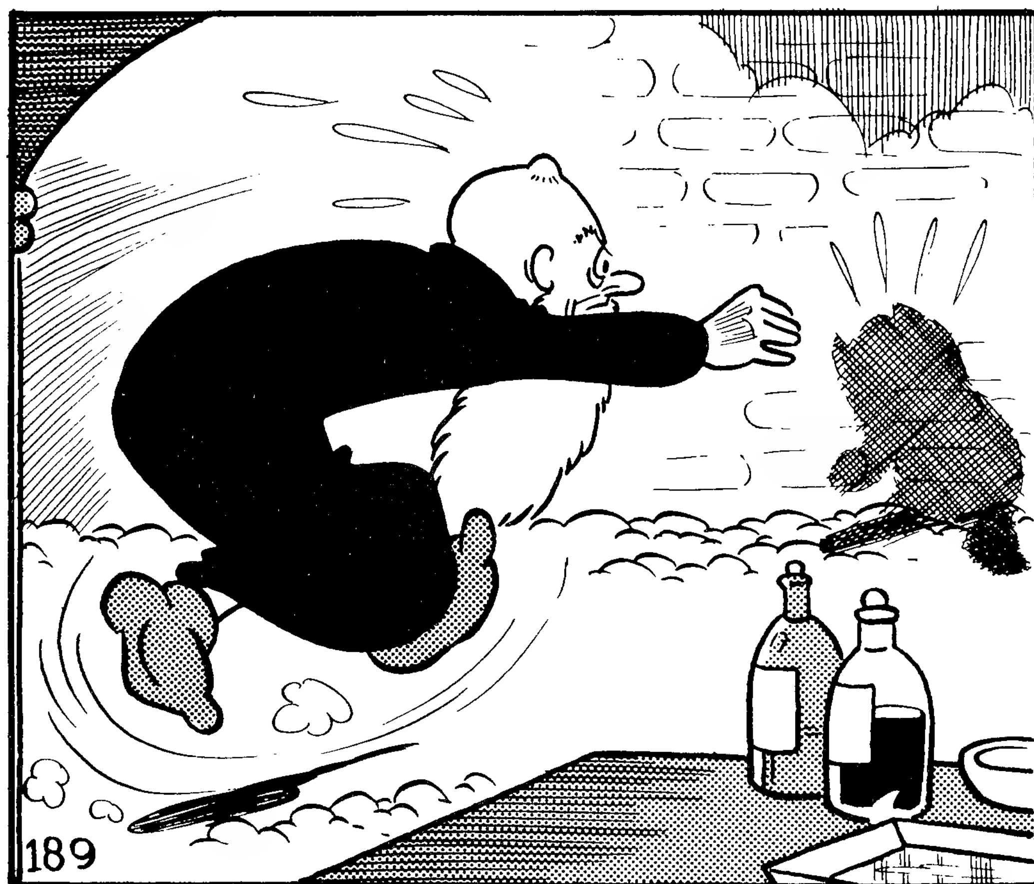
Heer Bommel was dus vrij en hij maakte daar direct gebruik van. Hij stond voorzichtig op, pakte den stoel, waarop hij vastgebonden had gezeten bij de pooten vast en sloop met langzame passen naar Hocus Pas toe, die nog steeds met zijn drankje bezig was. En toen liet hij den stoel plotseling met een snellen zwaai op 't hoofd van den toovenaar terechtkomen. Dat gaf een klap, dat verzeker ik je! Hocus Pas viel met een zachten zucht op den grond en de leuning brak van den stoel af.

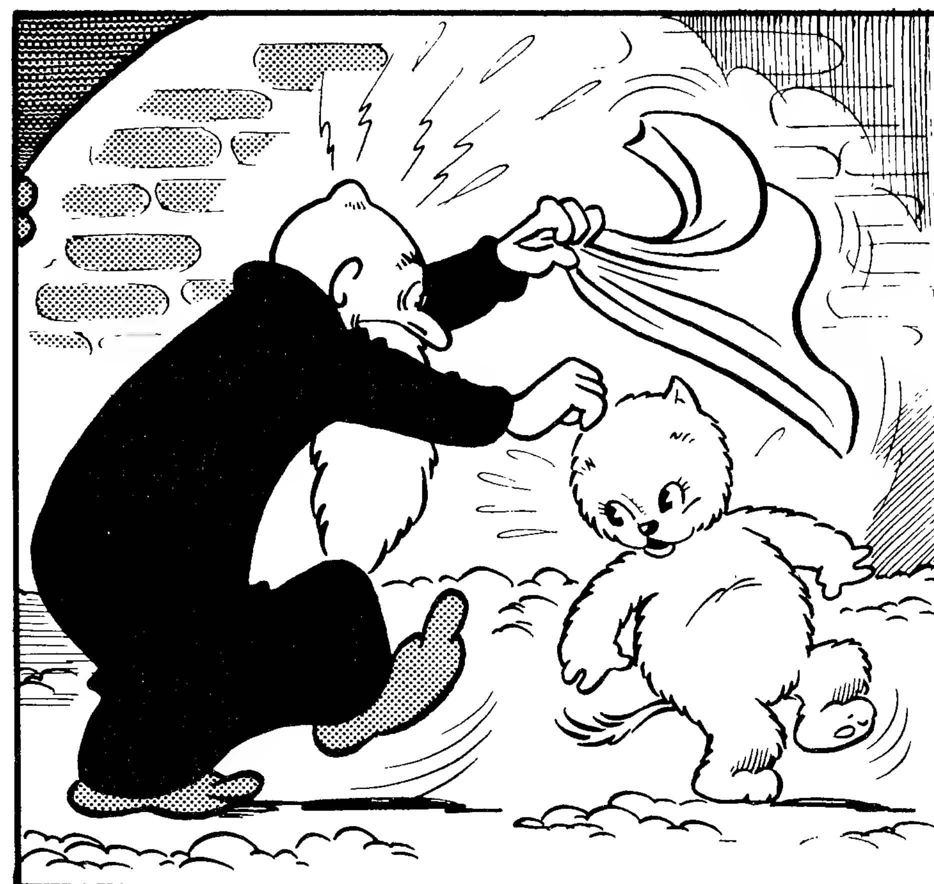
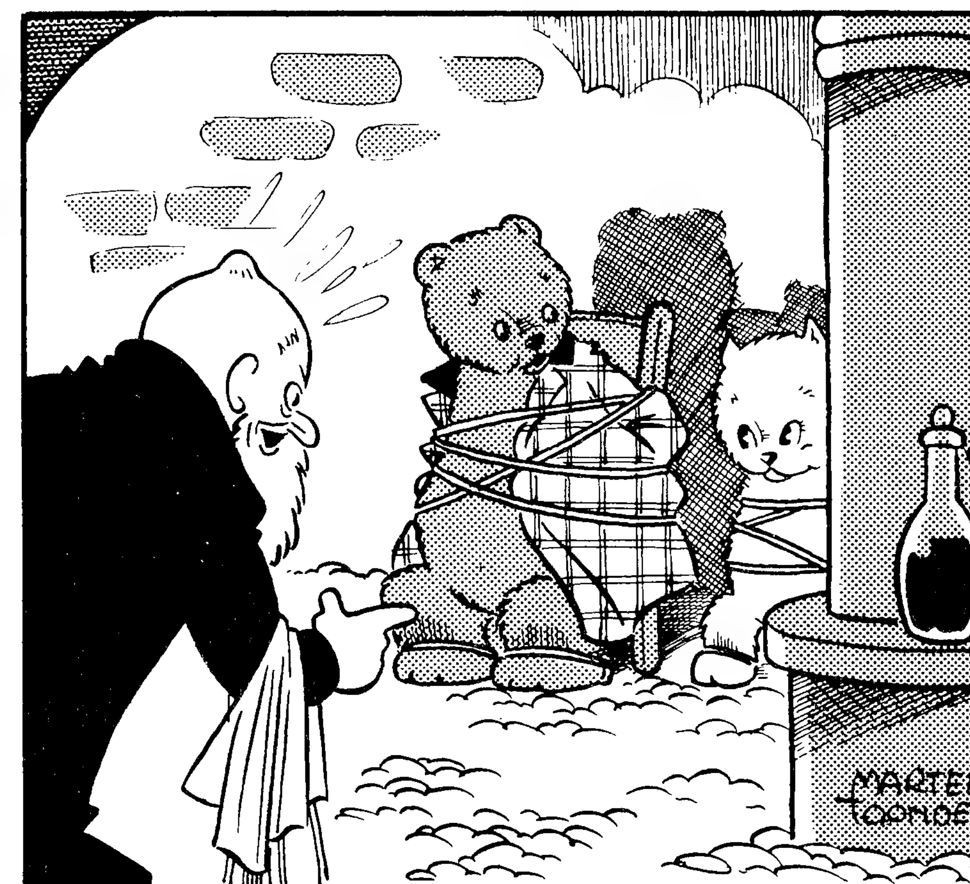
Maar Hocus Pas zou geen toovenaar geweest zijn, wanneer hij nu ineens buiten gevecht was gesteld. Hij sprong met een wilden kreet weer overeind en rende op den verbaasden heer Ollie af. 'Dacht je, dat ik dat met me liet doen?' krijschte hij. 'Een klap op mijn hoofd, hè? Grrr, ik zal je krijgen! Zoo vang je Hocus Pas niet! Die is onkwetsbaar!' Heer Ollie was te verbaasd om iets te kunnen doen.

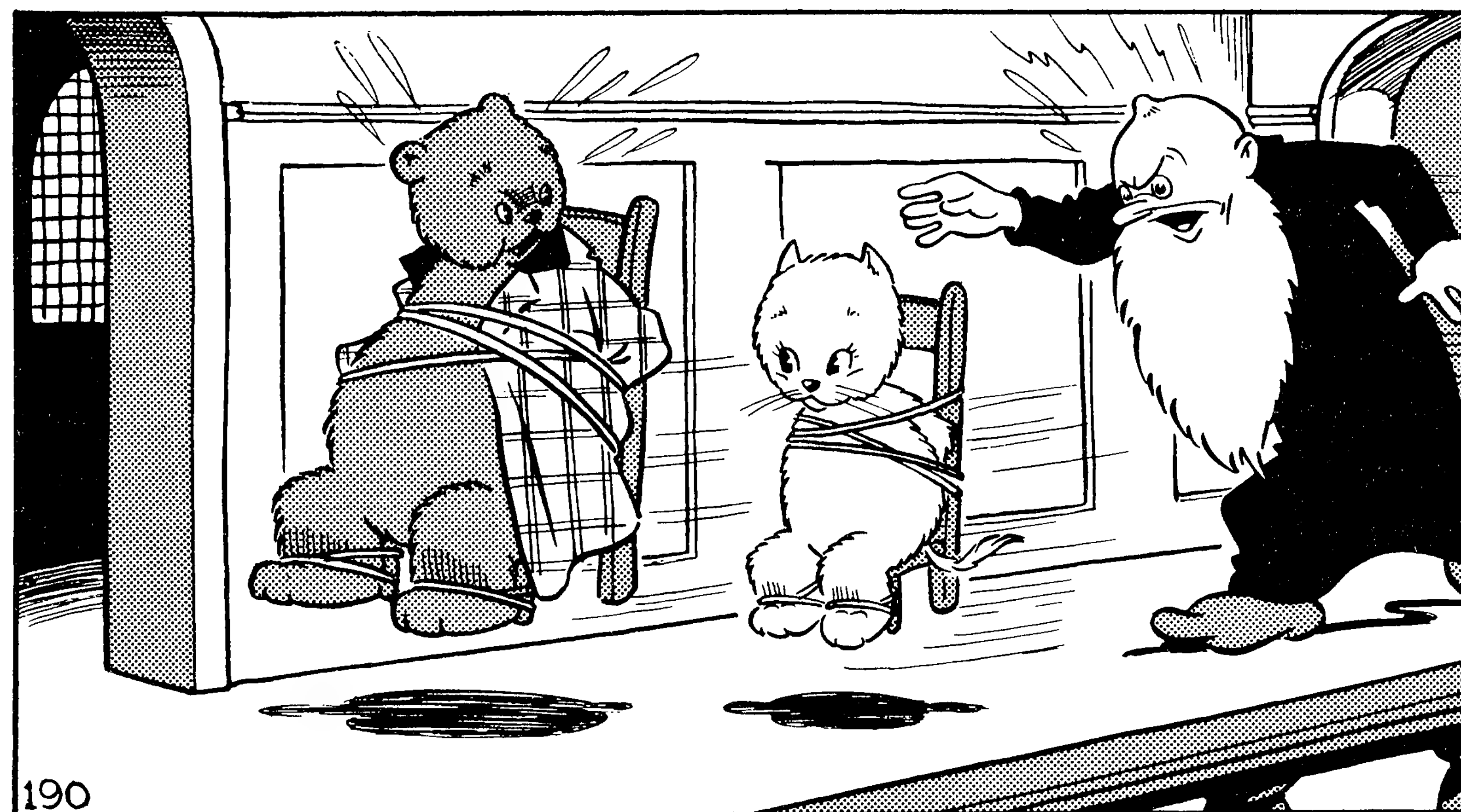

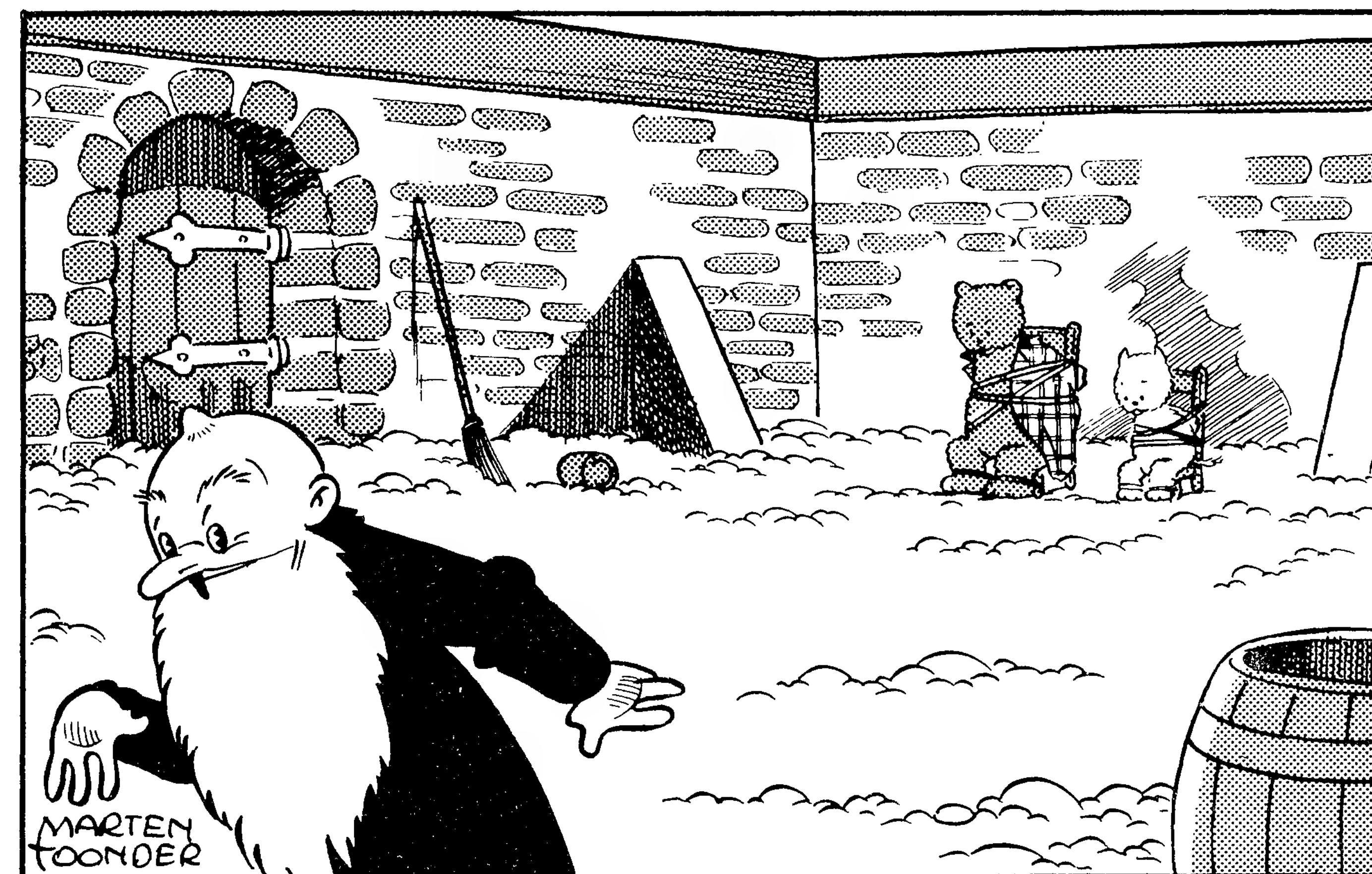
'Blijf staan!' krijschte Hocus Pas. 'Verroer je niet! Polopaddekiri!' riep hij en hij zwaaide met zijn handen voor heer Bommel's gezicht. De uitwerking van die tooverspreuk liet niet lang op zich wachten. Heer Bommel begon met zijn oogen te knipperen en viel suf en slap tegen een pilaar aan. Hocus Pas greep hem onder zijn armen en trok hem op een stoel neer, waarop hij hem weer begon vast te binden. 'Dat zal me geen tweeden keer overkomen!' bromde hij. 'Die domme, dikke beer dacht, dat hij vlugger was dan ik! Bah! Alleen begrijp ik niet hoe hij ooit losgekomen is. Ik had hem toch stevig vastgebonden! Dat is een raadsel...'
Maar toen Hocus Pas zich omkeerde, begreep hij het ineens wèl, want op den wand zag hij heel duidelijk de schaduw van Tom Poes bewegen.
Tom Poes wist zelf nog niet, dat hij niet heelemaal verdwenen was onder den verdwijnmantel, want hij had zijn eigen schaduw nog niet gezien. Maar hij merkte nu toch wel, dat Hocus Pas in zijn richting keek en hij begon zich onrustig te voelen.
'Het is allemaal mis geloopen,' dacht hij. 'Heer Bommel is weer vastgebonden en het schijnt, dat die leelijke oude toovenaar mij nu ook in de gaten heeft! Ik snap niet hoe dat kan, maar ik moet zorgen, dat ik hier weg kom. Het begint gevaarlijk te worden!'

Voordat Tom Poes iets had kunnen doen, had Hocus Pas een sprong in zijn richting genomen en hem bij zijn oor gegrepen. Met een ruk trok hij hem den verdwijnmantel af en duwde hem naar een anderen stoel, die naast dien van heer Bommel stond.
'Hihihi, hihihihihi!' grinnikte hij. 'Dat had je niet gedacht, hè? Maar je had er geen rekening mee gehouden, dat je een toovenaar moet zijn om dit manteltje te kunnen dragen, vriendje! Niet iedereen kan het zoo maar aantrekken! O, nee! Er blijft altijd iets zichtbaar, soms zijn het je kleeren en soms is het je schaduw! Laat dat een les voor je zijn. En nu zie je wel, dat je tegen mij niets kunt beginnen, hè?'
'Let niet op het gepraat van dien goochelaar, jonge vriend,' zei Ollie Bommel. 'Hij kletst maar wat, hij is een opschepper! Stel je voor, hij wilde mij in een konijn veranderen! Ik weet niet, hoe jij erover denkt, maar een Bommel en een konijn gaan niet samen, wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'we zitten er leelijk in, heer Ollie. Ik heb zoo het idee, dat we er nu niet zoo gemakkelijk meer uitkomen. En ik weet geen enkele list te bedenken, dat is het ergste!'

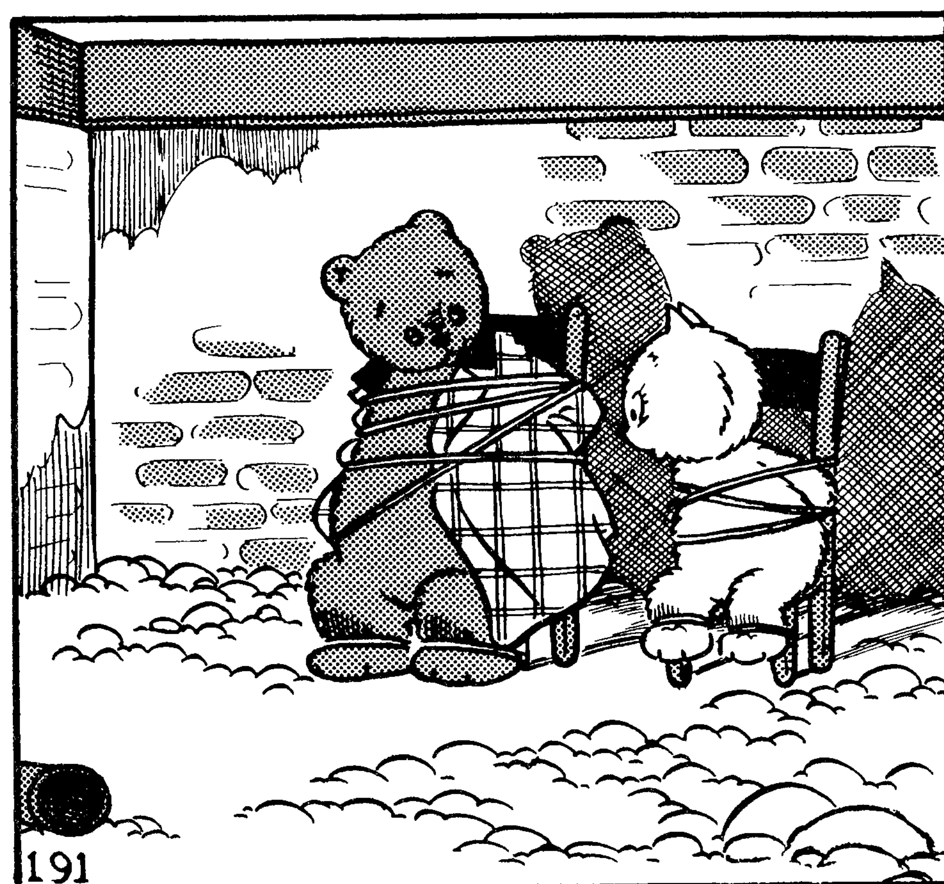

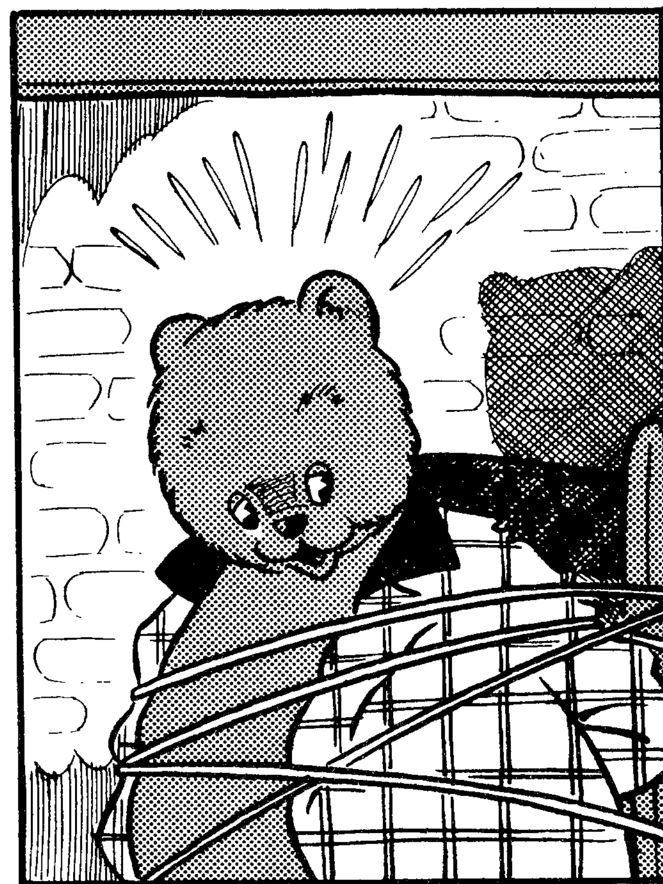
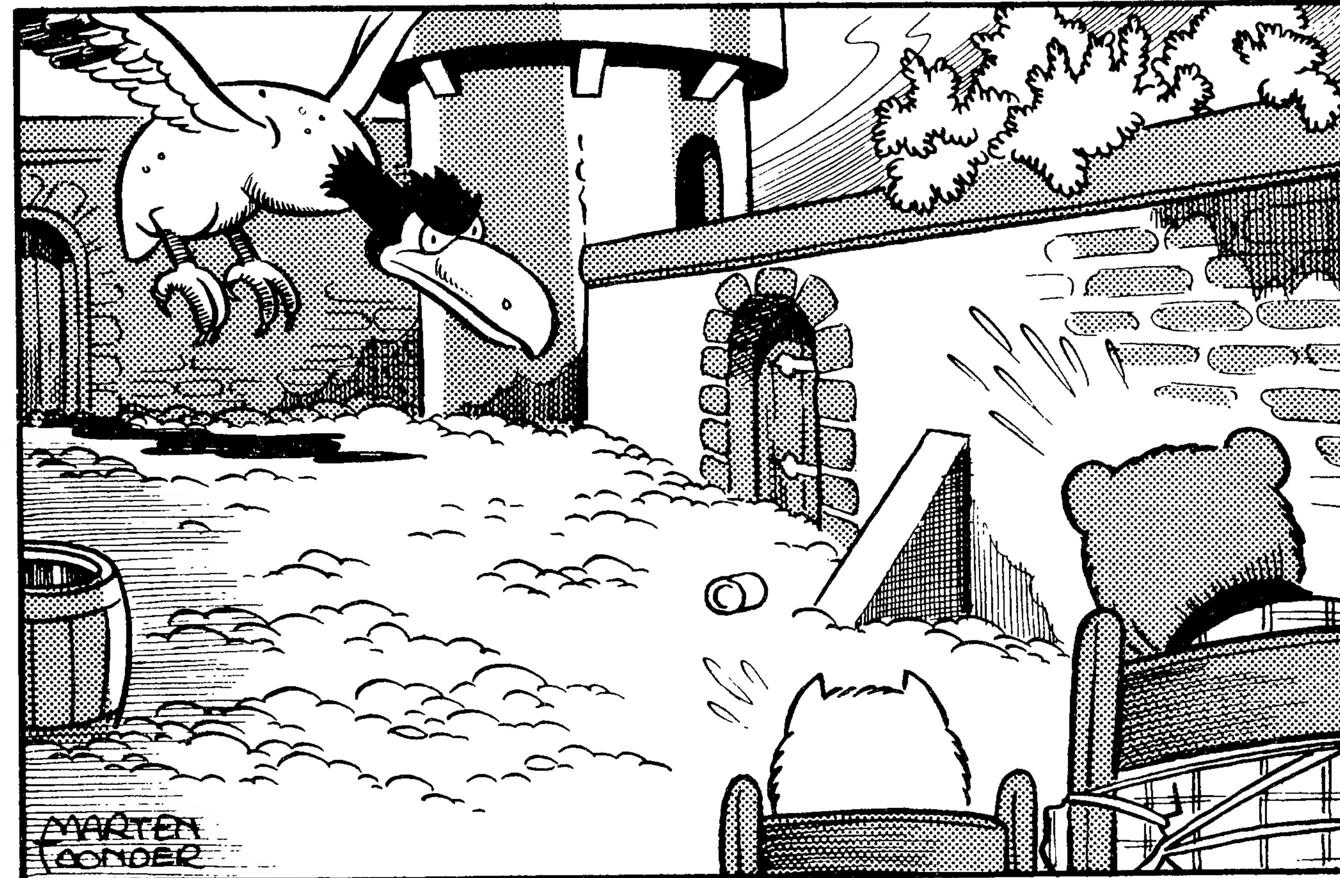
'Nu verder geen praatjes meer,' zei Hocus Pas. 'Ik heb er nog eens over gedacht, maar ik maak geen konijnen van jullie. Dan zou ik alle kans hebben, dat jullie erg vervelende konijnen werden en daar heb ik ook geen zin in. Nee, ik weet iets beters, ik breng jullie naar de binnenplaats, waar mijn Klauwtje gewoonlijk zijn maaltijd gebruikt en daar laat ik jullie doodgewoon staan. Het vogeltje zal dan wel zorgen, dat er van jullie niets dan een paar botjes overblijft. Komaan, opgelet! Amgirie, Polopaddegirie!'

Toen gebeurde er iets erg vreemds en je zou er zelf bij moeten geweest zijn om het te kunnen gelooven. De stoelen, waarop Tom Poes en heer Bommel zaten, gingen een eindje de lucht in en zweefden toen voor Hocus Pas uit, de gang over.

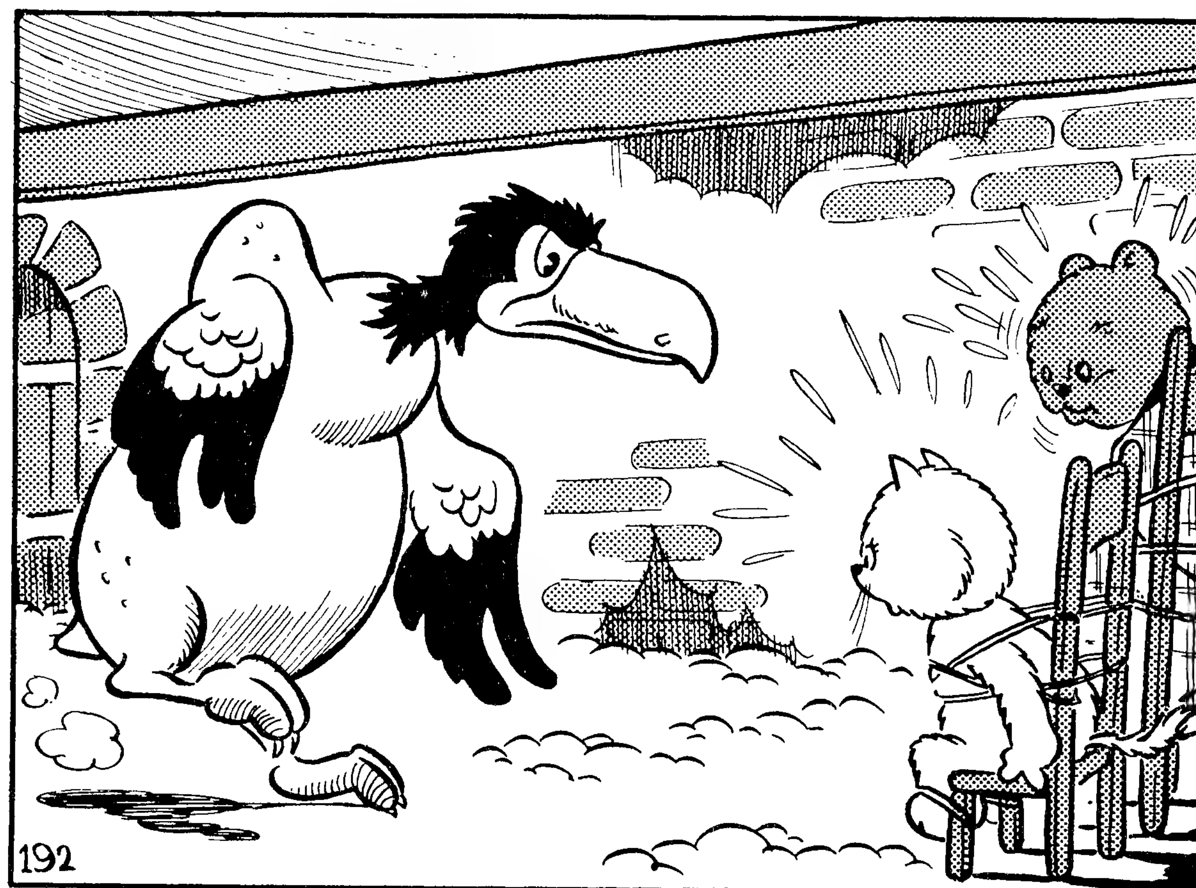
'Dit is vreemd, jonge vriend!' zei heer Bommel. 'Hoewel het natuurlijk waar is, dat we ons in een zeer gevaarlijken toestand bevinden, vind ik het een prettig gevoel, dit zweven! Ik stel me voor, dat Schicht in zijn jonge jaren even soepel reed als wij nu doen, wat jij, Tom Poes?'

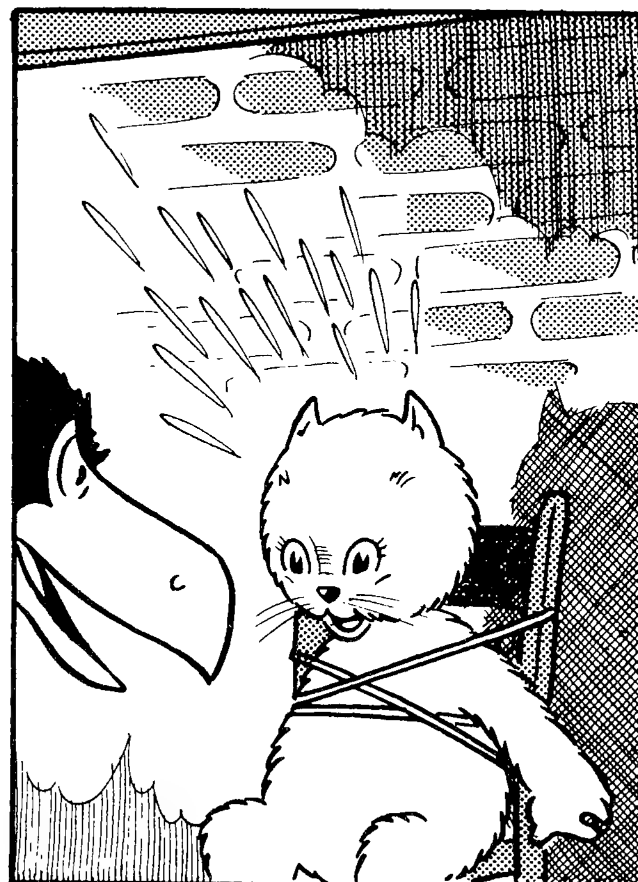
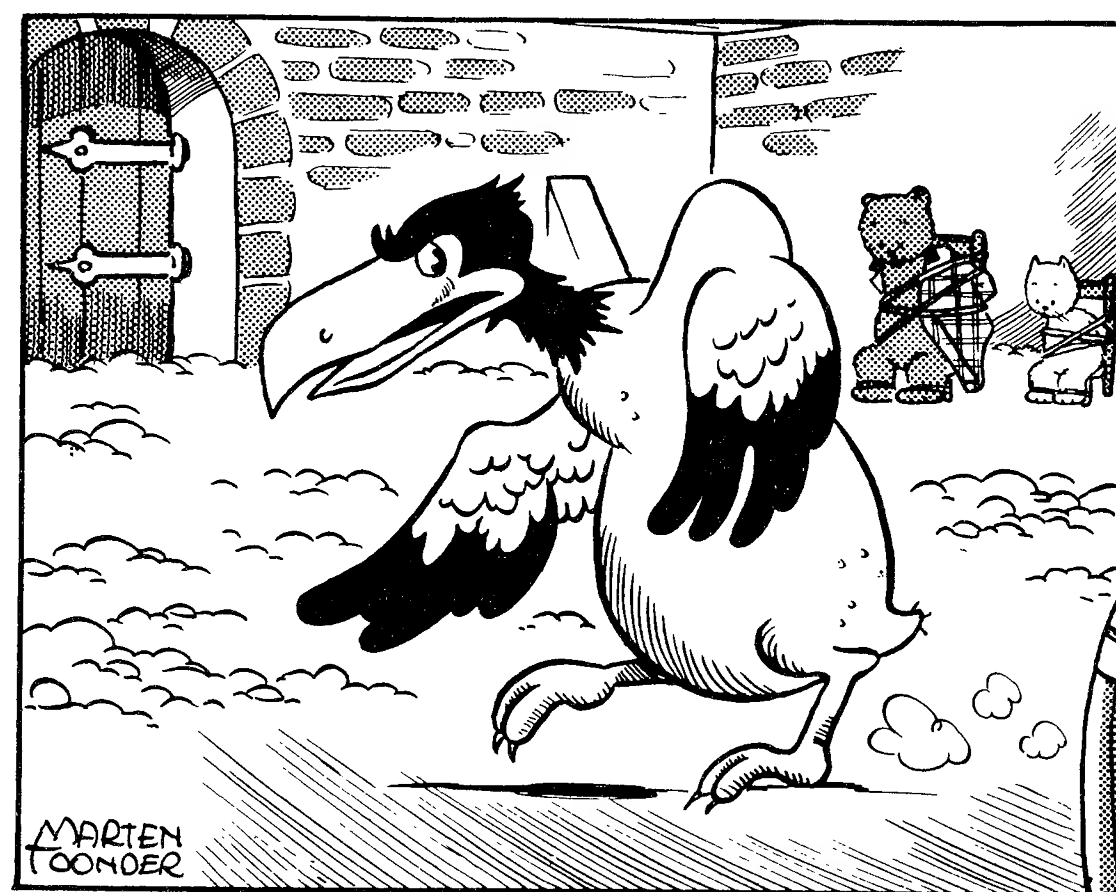
'Hm,' zei Tom Poes, 'ik geloof niet, dat Schicht ooit gezweefd heeft en bovendien vind ik het belangrijker om eens goed na te denken hoe we hier uit kunnen komen! Het ziet er somber uit!'

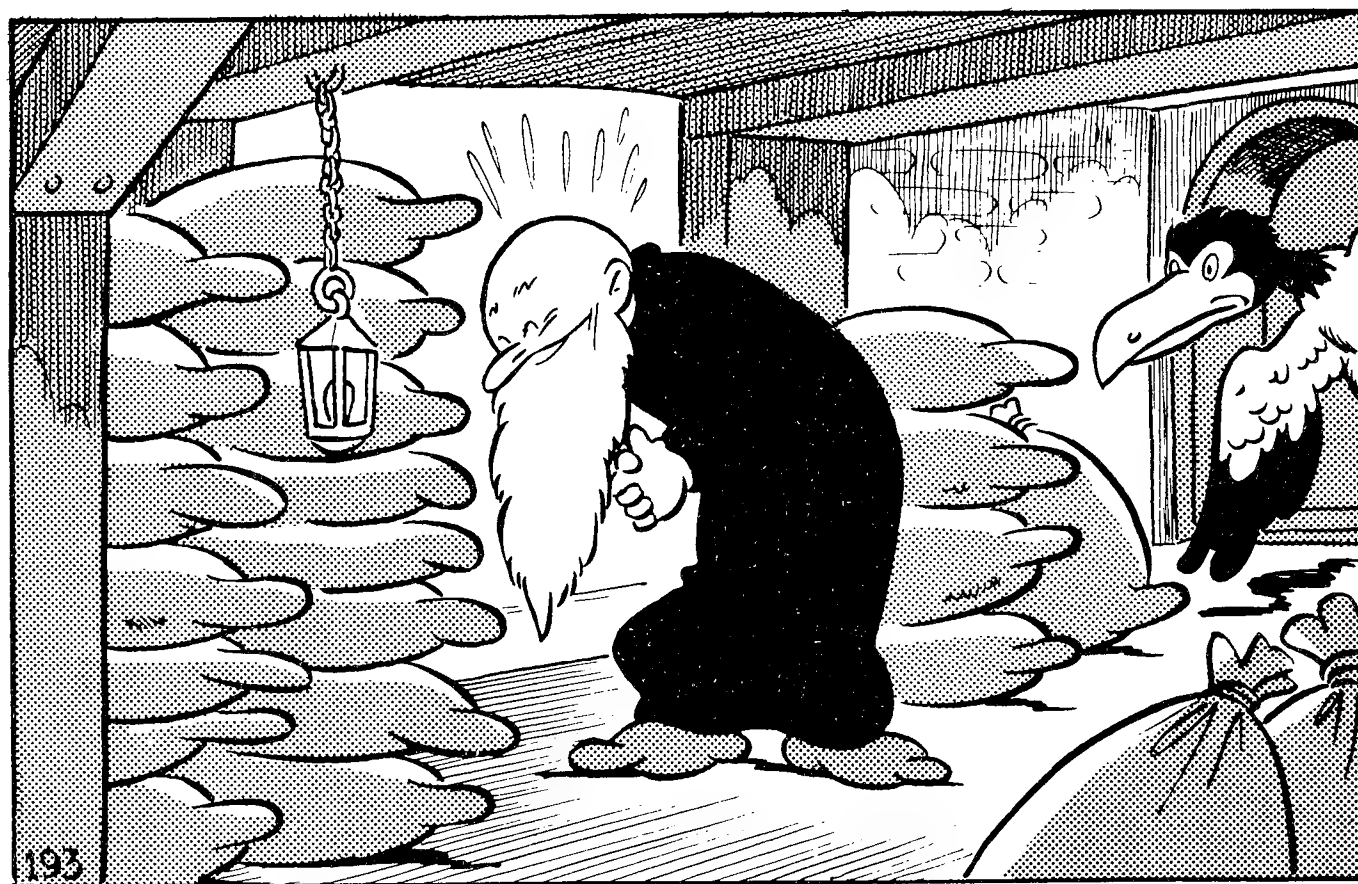

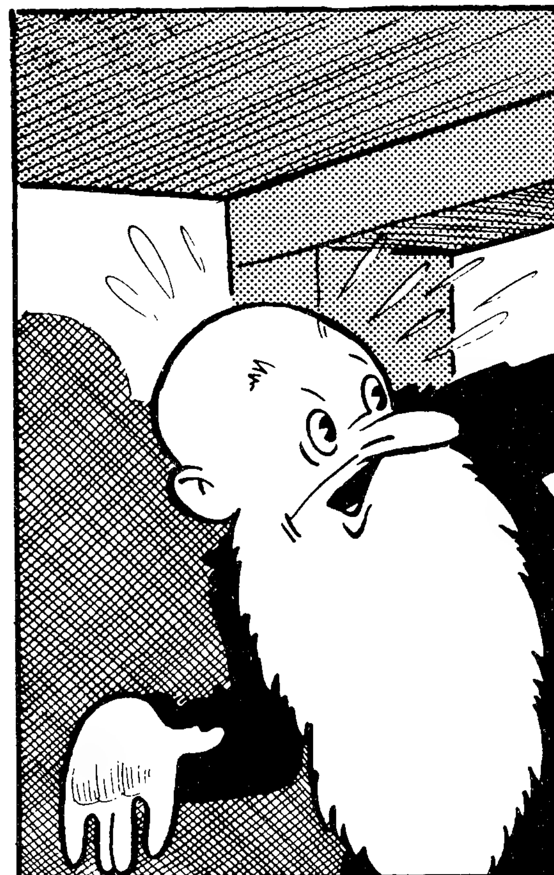
Hocus Pas bracht Tom Poes en heer Bommel naar een binnenplaatsje van het kasteel en liet ze daar achter.
'Daar zitten we nu,' sprak heer Bommel op somberen toon. 'Dat zweven was nu wel leuk, maar hier is het niet zoo prettig. Vier kale wanden en niet eens een bloem om er gedurende onze laatste oogenblikken naar te kijken. Wanneer we ooit weer vrij mochten komen, laat ik de zaak hier heelemaal veranderen. Ik weet niet hoe jij er over denkt, maar een groot perk vol rozen en een aardig beeld van mezelf er in zou wel mooi zijn. Wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'daar zou ik nu nog maar niet over denken, heer Bommel! Ik begrijp niet hoe we hier uit moeten komen en ik zit me suf te denken om een list te verzinnen en u praat over bloemetjes en beelden!'
'Kom, kom!' zei heer Ollie, 'nu moet je niet onaardig tegen me worden, jonge vriend! Ik meen het goed en ik wilde alleen maar...'
'Stil eens!' zei Tom Poes. 'Ik hoor wat!'
Heer Bommel was stil en toen hoorden ze duidelijk een krassend, klappend geluid, dat vlug dichterbij kwam. Even later daalde de vogel Klauw op het binnenplaatsje neer.

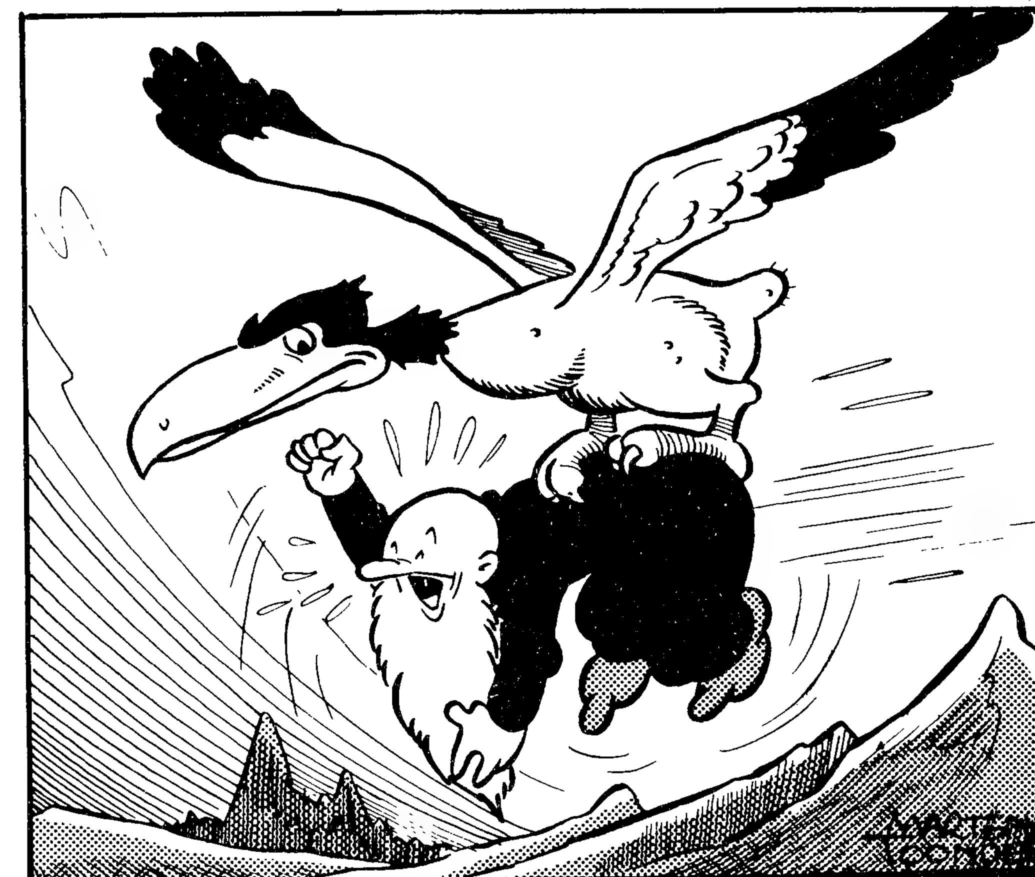

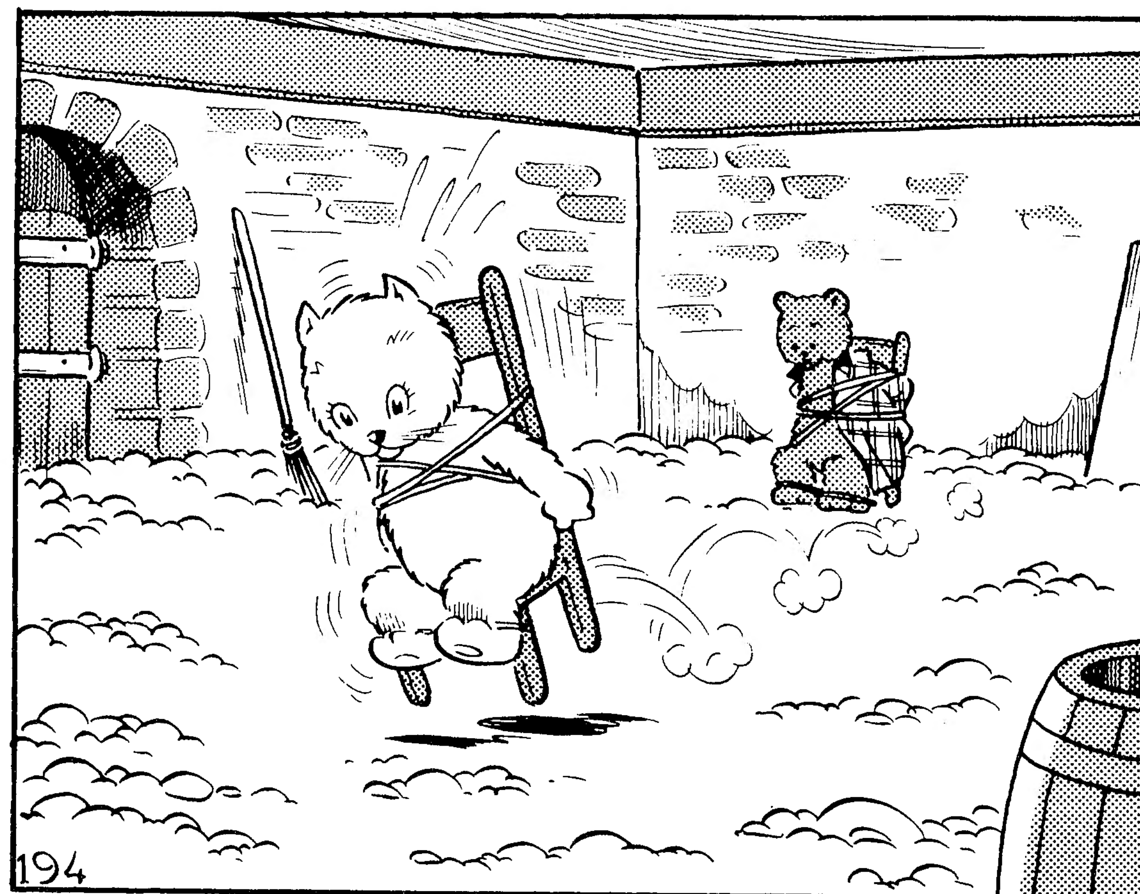
De vogel daalde op den grond, keek eventjes rond en kwam toen langzaam, met uitgespreide vleugels op Tom Poes en heer Bommel af. 'Ik weet niet hoe jij er over denkt, maar het uiterlijk van dat beest bevalt me niet, Tom Poes,' fluisterde heer Bommel. 'Nee... hoe dichterbij hij komt, hoe minder ik hem mag... Ksssssssss! Ga weg beest! Wil je weggaan!'
Maar de reuzenvogel ging niet weg, integendeel, hij kwam steeds dichterbij, zóó dicht, dat zijn snavel haast het gezicht van Tom Poes raakte. Heer Bommel sloot zijn oogen en Tom Poes dacht zoo vlug als hij kon na, om nog een list te verzinnen. En ineens schoot de spreuk hem te binnen die hij Hocus Pas had horen zeggen.
'Acadabracadabra!' riep hij. 'Ga den toovenaar Hocus Pas halen en breng hem naar de Noordpool! Ga!' De vogel bleef een oogenblik verbaasd staan, toen keerde hij zich langzaam om en waggelde terug. Na een kort oogenblik ging hij de lucht in en vloog klapwiekend weg.
'Wel heb ik ooit,' zei heer Bommel verbaasd. 'Kan jij ook al tooveren, Tom Poes? Daar heb je me nooits iets van gezegd! Heb ik me daar nu zulke zware zorgen voor gemaakt? Heb ik daarvoor nu zoo hard op een list zitten zinnen! Als ik dat geweten had, was ik luid lachend naar dit binnenplaatsje gezweefd!'

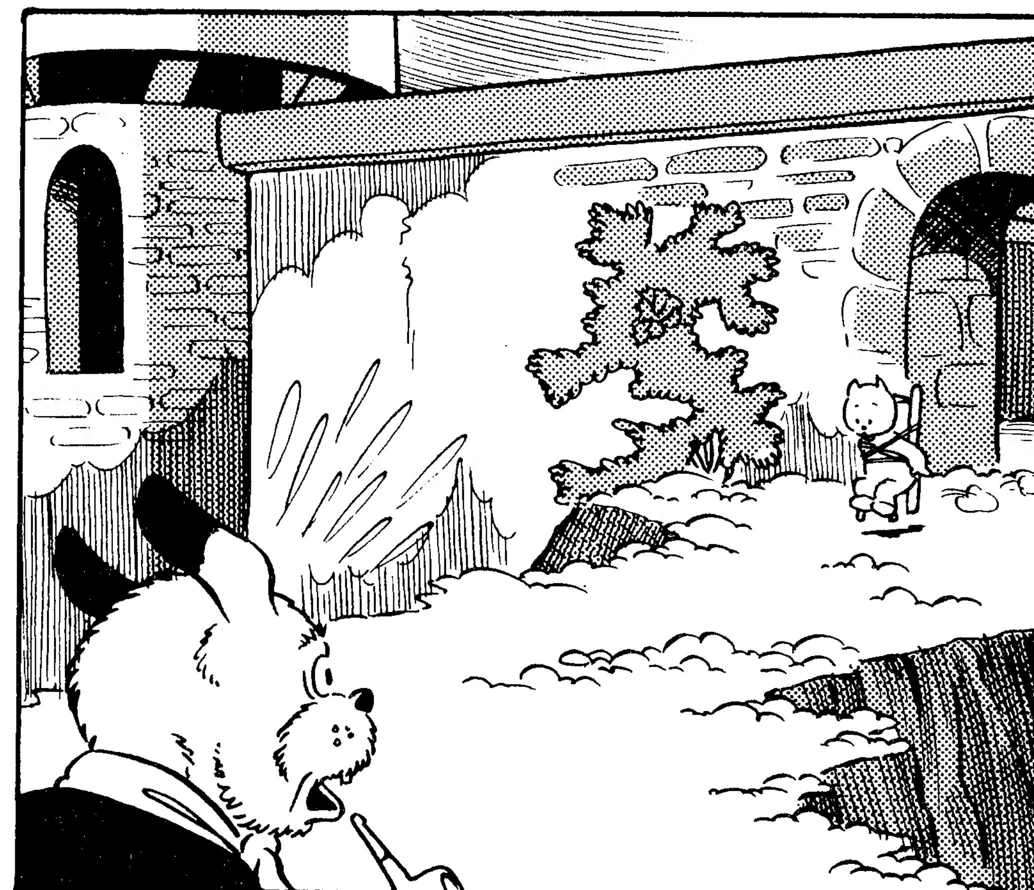
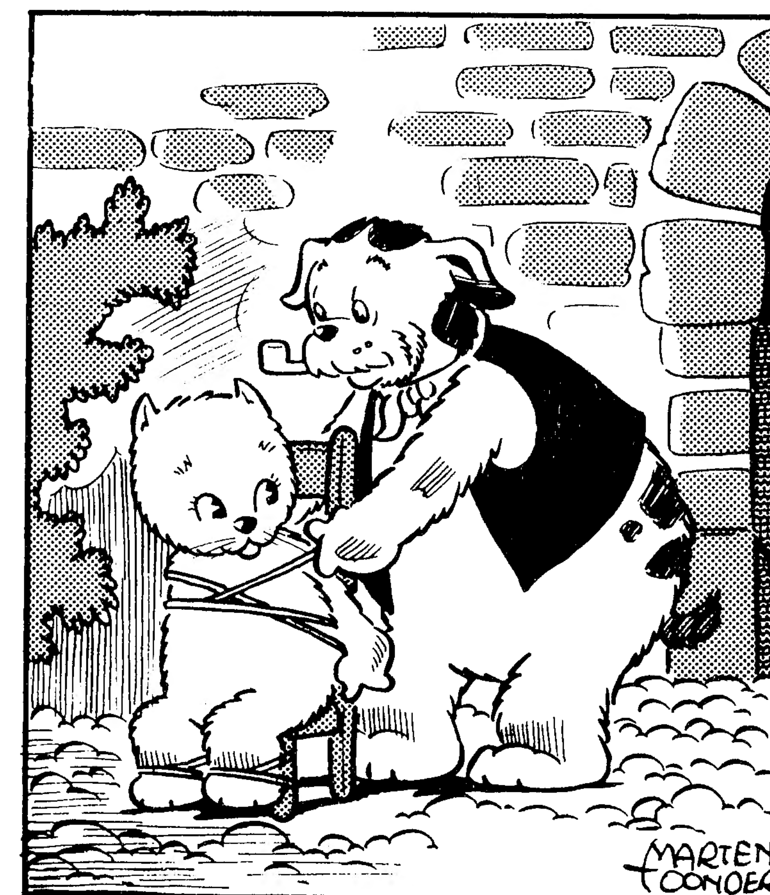

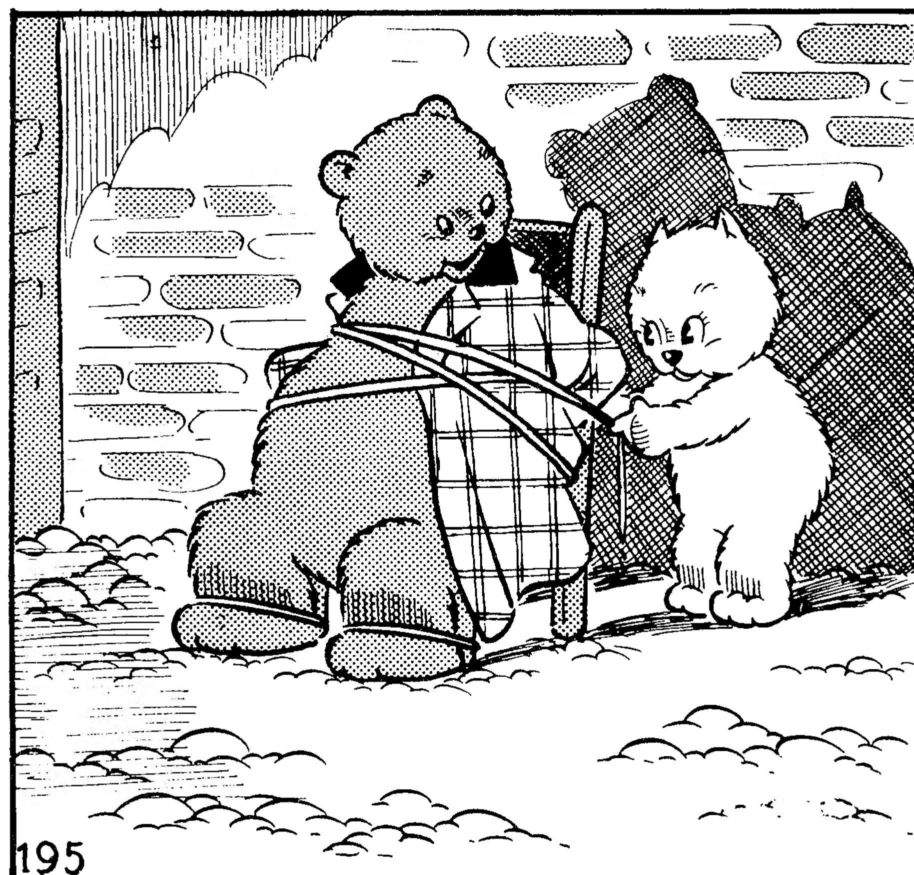

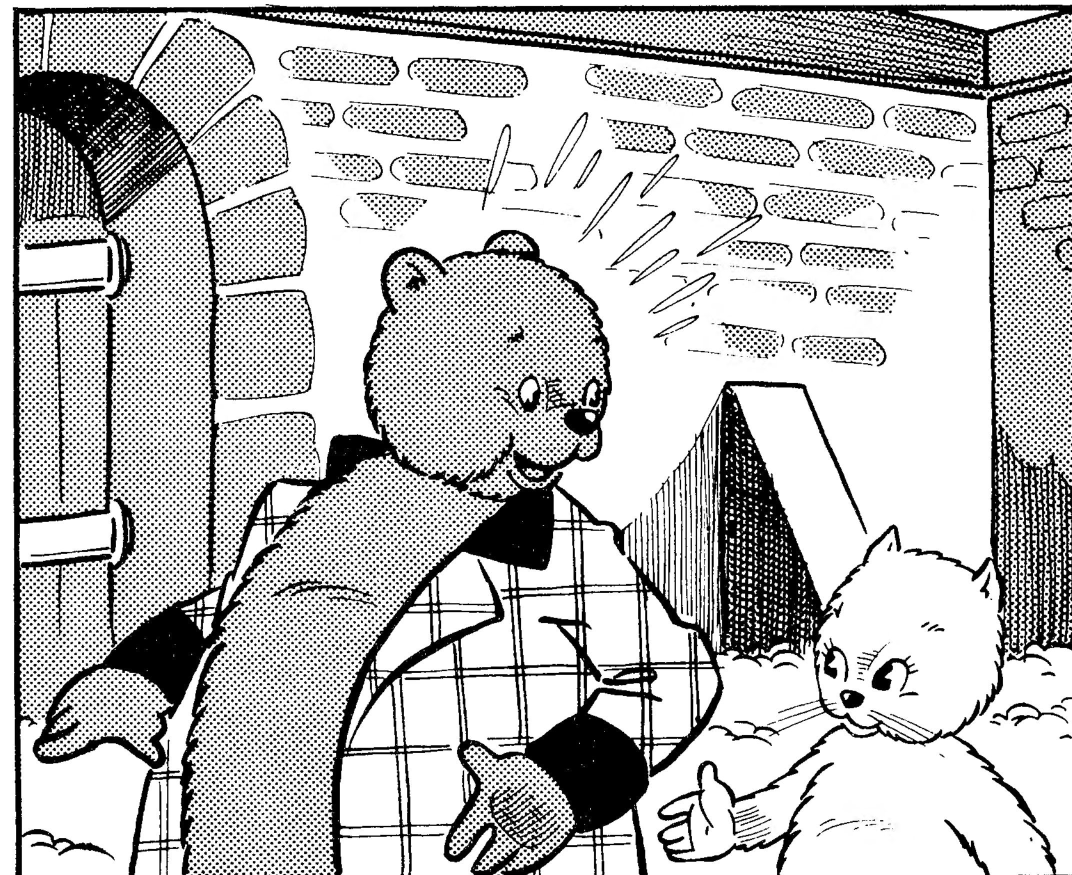
Hocus Pas stond intusschen de zakken graan te tellen die zijn vogel hem al gebracht had en hij mompelde in zichzelf: 'Nu nog een paar zakjes, dan kan ik beginnen! Tjonge, wat een drankjes kan ik hiervan maken! Alle menschen hier uit de buurt kan ik...'
Hij hield plotseling op, want achter hem klonk een vreemd geluid. 'Wat is dat nu, Klauwtje?' riep hij verschrikt. 'Wat kom jij hier doen? Dat gaat niet! Gauw! Ga naar je kooi!' Maar voor het eerst gehoorzaamde de vogel hem niet. Hij greep hem bij zijn jas, sleepte hem naar buiten en vloog met hem weg, naar het Noorden.
Je begrijpt, dat Hocus Pas te keer ging! Hij schreeuwde en krijschte, maar het hielp allemaal niets, wat Klauw eenmaal in zijn klauwen had, liet hij niet meer los. En zoo verdween Hocus Pas uit het gezicht.

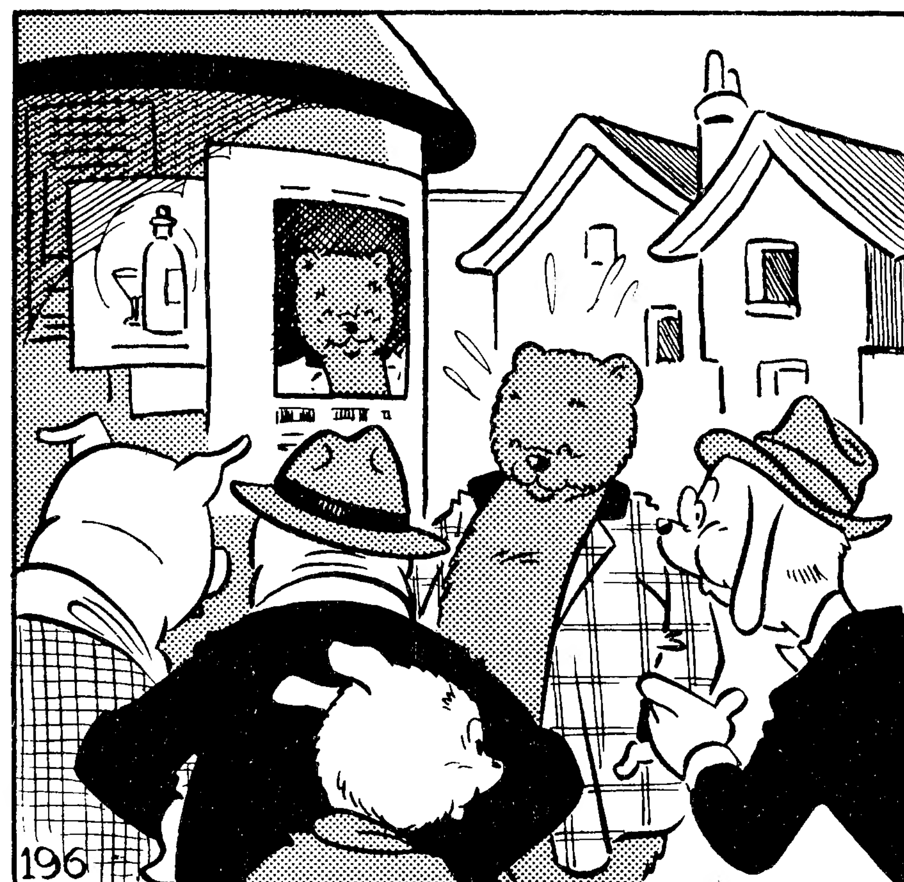
Tom Poes en heer Bommel waren dus alleen achtergebleven, vastgebonden op hun stoelen.
'Dat is nu allemaal heel mooi,' zei heer Bommel, 'maar hoe komen we nu weer los? We zitten hier maar en kijken wat, maar dat kan toch niet eeuwig zoo duren? Als hier nu nog bloemen of beelden stonden...'
'Wacht eens,' zei Tom Poes, 'ik weet misschien iets, heer Bommel! Ik ga den stoelendans proberen!' 'Wel heb ik ooit!' riep heer Ollie. 'Een stoelendans! Alsof we niets anders aan ons hoofd hebben! Ik probeer een list te verzinnen en jij praat over dansen! Hoe is het mogelijk!'
'Wacht even,' zei Tom Poes, 'ik zal u laten zien wat ik bedoel!' Toen pakte hij de spijlen stevig vast, gaf een ruk en de stoel sprong een eindje vooruit. Dat deed hij nog eens en nog eens en hoe verder hij kwam, hoe gemakkelijker het ging. Heer Bommel keek hem vol verbazing na. 'Die Tom Poes weet toch overal raad op,' mompelde hij. 'Hoe is het mogelijk! Alle stoelen, hoe is het mogelijk!' Tom Poes was intusschen de openstaande poort uitgesprongen en kwam nu op den smallen rotsweg terecht, die om het kasteel heenliep. Daar passeerde juist een oude houthakker, die natuurlijk eerst erg verbaasd was, maar die toch direct de touwen begon los te maken, toen Tom Poes hem alles van Hocus Pas en den reuzenvogel had uitgelegd.

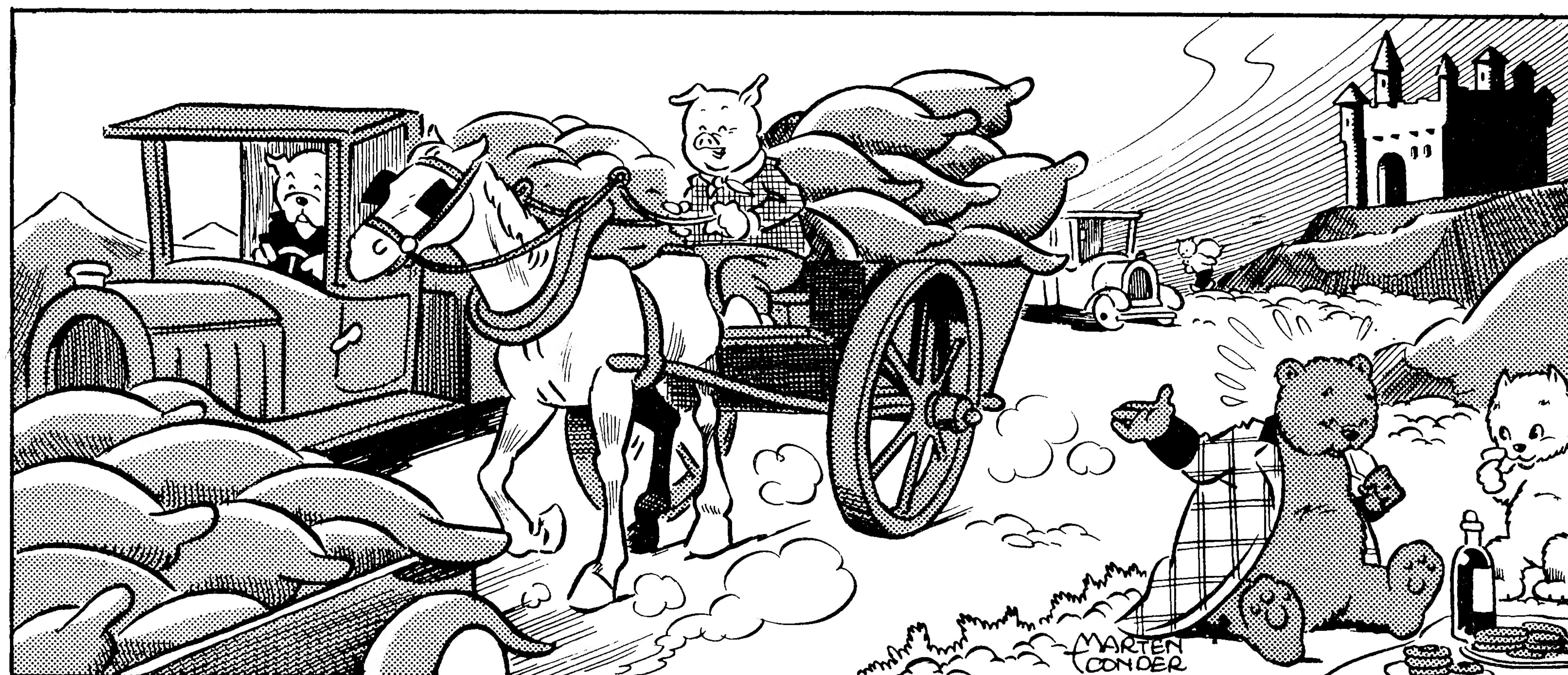

Tom Poes was nu dus los en hij haastte zich om ook heer Bommel van zijn touwen te bevrijden.
'Zoo, jonge vriend,' zei Ollie, toen hij weer kon loopen, 'dat hebben we er best afgebracht samen! Als jij en ik samenwerken, brengen we het er altijd goed af! Oho! Niemand kan tegen ons op. We steken alle toovenaars en dieven en reuzen in onzen zak! Wat jij, jonge vriend?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'u vergeet geloof ik, dat u altijd degene bent, die uit de narigheid gehaald moet worden! Ik...'
'Kom, kom,' zei heer Bommel, 'wat ben je nu toch weer onaardig. Heb ik je de list met den verdwijnmantel aan de hand gedaan of niet! Nu dan! En nu ga ik een pijp opsteken en eens zorgen, dat die arme menschen hun graan weer terugkrijgen.' En heer Bommel stak zijn pijp op en liep de poort uit, terwijl hij luid zong:

Wie kwaad was wordt goed,
Wie laf was krijgt moed,
Door Tom Poes en Ollie B. Bommel
Die zijn nog niet bang voor den drommel!

Den volgenden dag was er in het stadje Rommeldam een groot biljet op een reclamezuil geplakt, waarop het portret van Ollie B. Bommel stond afgedrukt en waarop stond:
'Heer Ollie B. Bommel van Bommelstein noodigt alle boeren uit den omtrek, die iets van hun graan missen, uit, om dat bij hem te komen terughalen. Hij is er na een moedigen strijd in geslaagd om den gevaarlijken toovenaar Hocus Pas en diens vogel te overmeesteren, zoodat de rust en de veiligheid in deze streken zijn weergekeerd.
P.S. Hij werd bijgestaan door zijn vriend en helper Tom Poes.'
En heer Ollie was er zelf bij gaan staan om uit te leggen wat er op het papier gedrukt was aan iedereen die niet lezen kon.

Nu, dat werd een heele drukte bij het kasteel Bommelstein. De wagens en auto's van de boeren reden af en aan om het graan te halen en iedereen was in een beste stemming. En omdat een goed avontuur niet af kan loopen zonder een feestmaal, noodigde heer Bommel Tom Poes uit om een picknick met hem te houden op het grasveldje voor het kasteel.
'Het is wel een beetje koud, maar nu hebben we de gelegenheid om ons aan al deze goede lieden te vertoonen,' zei hij. 'Want, nietwaar, jonge vriend, ze willen natuurlijk weten hoe wij er uitzien en daar kan ik ze geen ongelijk in geven! Zijn wij flinke kerels of zijn we het niet?'
'Hm,' zei Tom Poes.

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.